

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl dne 20.6.2017 ve veřejném zasedání v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladislava Topiarze a soudců JUDr. Čestmíra Dudy a JUDr. Danuše Teschlerové **o odvolání obžalovaných Petra B., nar. xxx, Tomáše M., nar. xxx, Ing. Dalibora H., nar. xxx, JUDr. Milana P., nar. xxx, Ing. Tomáše F., nar. xxx, Ing. Radovana H., nar. xxx, Ing. Milana S., nar. xxx, Jaroslava B., nar. xxx, Mgr. Michala N., nar. xxx, Ing. Miroslava H., nar. xxx, právnické osoby ABM MORAVA, s.r.o., a státního zástupce Okresního státního zastupitelství ve Frýdku – Místku proti rozsudku Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 29.4.2016 č.j. 4 T 30/2014-8927, takto:**

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr.ř. se z podnětu odvolání obžalovaných Mgr. Michala N. a Ing. Miroslava H. ve vztahu k těmto obžalovaným napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém rozsahu.

Podle § 259 odst. 3 tr.ř. se **n o v ě** rozhoduje takto:

Podle § 226 písm. b) tr.ř. se

zprošťují obžaloby

státního zástupce Okresního státního zastupitelství ve Frýdku-Místku ze dne 11.2.2014 sp.zn. 3ZT 48/2012,

obžalovaní

1. Ing. Miroslav H.,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, úředník xxx,

pro skutek spočívající v tom,

že

v období od 15. 12. 2011 do 19. 12. 2011 ve Frýdku - Místku, **Ing. Milan S.**, jako ředitel Městské policie Frýdek - Místek - určený strážník pověřený plněním úkolů při řízení městské policie - v úmyslu opatřit místostarostovi města Třinec **Ing. Ivo K.** neoprávněným prospěchem uplatňoval svou pravomoc klientelistickým způsobem v rozporu s veřejným zájmem a v rozporu s povinností být nestranný a přistupovat ke všem přestupcům rovným způsobem a postupoval tak v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2, odst. 4, § 3 a § 7 odst. 1 správního řádu a § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění, v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb. o obecní policii v platném znění a také v rozporu § 303 odst. 2 písm. a), d) zákoníku práce, kdy poté, co

byl neoficiální neúřední cestou ze strany vedoucího odboru dopravy Magistrátu města Frýdku – Místku **Ing. Miroslava H.** dne 19.12.2011 kontaktován a požádán, aby se postaral ze své pozice o vyřízení přestupku Ing. Ivo K., místostarosty Města Třinec, který o tomto způsobu vyřízení nevěděl, a kdy byl jako přestupce uveden záměrně nepravdivě Ing. Patrik Ž., který za tímto účelem sdělil své osobní údaje,

jehož se Ing. Ivo K. dopustil tím, že dne 15. 12. 2011 v 10.10 hod. ve Frýdku - Místku na parkovišti na ul. Těšínské, stál s osobním vozidlem zn. ŠKODA OCTAVIA, rz: xxx, barva šedá, na žluté plné rovné čáře, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v platném znění, a dále porušil ustanovení § 22 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích v platném znění, když nerespektoval označení zastávek a zákazů zastavení a stání č. V 12c, označující zákaz zastavení,

vydal pokyn strážníku Městské policie Frýdek - Místek Henryku H., aby tento přestupek, kvalifikovaný podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v platném znění, aniž by byl spolehlivě zjištěn pachatel tohoto přestupku, a aniž byl přestupek s přestupcem projednán, aby zapsal v systému Radnice Vera jako vyřízený v blokovém řízení domluvou podle § 84 odst. 1 z.č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění, když dne 19. 12. 2011 v 14.39 hodin byl v softwarovém systému Radnice Vera zapsán přestupek jako vyřešený domluvou, čímž tímto svým nadřozváním zajistil prospěch osobě přestupce, který tímto způsobem měl řešení přestupku jednodušší a pohodlnější, neboť přestupek byl vyřízen bez řádného projednání a posouzení podmínek udělení sankce,

t e d y

měl úmyslně vzbudit v jiném rozhodnutí spáchat trestný čin, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

2. Mgr. Michal N. ,

nar. xxx ve xxx, trvale bytem xxx, adresa pro xxx, úředník xxx,

pro skutek spočívající v tom,**že**

a) v období od 24.11.2011 do 25. 11. 2011 ve Frýdku - Místku, **Ing. Milan S.**, jako ředitel Městské policie Frýdek - Místek - určený strážník pověřený plněním úkolů při řízení městské policie - v úmyslu opatřit vedoucí oddělení strategického rozvoje, odboru územního rozvoje a stavebního řádu Magistrátu města Frýdku - Místku **JUDr. Stanislavě H.** neoprávněný prospěch uplatňoval svou pravomoc klientelistickým způsobem v rozporu s veřejným zájmem a v rozporu s povinností být nestranný a přistupovat ke všem přestupcům rovným způsobem a postupoval tak v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2, odst. 4, § 3 a § 7 odst. 1 správního řádu a § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění, v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb. o obecní policii v platném znění a také v rozporu § 303 odst. 2 písm. a), d) zákoníku práce, kdy poté, co byl dne 25.11.2011 v 13:11 hodin neoficiální neúřední cestou ze strany tehdejšího náměstka primátora Statutárního města Frýdku - Místku **Mgr. Michala N.** kontaktován a požádán, aby se ze své pozice postaral o vyřízení přestupku jeho družky **JUDr. Stanislavy H.** bez projednání a uložení sankce,

jehož se dopustila tím, že dne 24. 11. 2011 v 15.25 hod. ve Frýdku - Místku na parkovišti pod Magistrátem města na ul. Těšínské, parkovala osobním vozidlem zn. ŠKODA OCTAVIA, rz: xxx, barva bílá, na vyhrazeném parkovišti, čímž porušila ustanovení § 4 písm. b) a ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) z.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v platném znění, a dále porušila ustanovení § 12 odst. 1 písm. p) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích v platném znění, když nerespektovala informativní provozní značku č. IP 12, označující vyhrazené parkoviště,

sám tento přestupek kvalifikovaný podle § 125c odst. 1 písm. k) z.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v platném znění, aniž by byl spolehlivě zjištěn pachatel tohoto přestupku, a aniž by přestupek s přestupcem projednal, dne 25. 11. 2011 v 13.20 hodin zapsal v softwarovém systému Radnice Vera jako vyřízený v blokovém řízení domluvou podle § 84 odst. 1 z.č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění, čímž tímto svým nadržováním zajistil prospěch osobě přestupkyně, která tímto způsobem měla řešení přestupku jednodušší a pohodlnější, neboť přestupek byl vyřízen bez řádného projednání a posouzení podmínek udělení sankce,

b) v období od 21.12.2011 dne 22.12.2011 ve Frýdku - Místku, **Ing. Milan S.**, jako ředitel Městské policie Frýdek - Místek - určený strážník pověřený plněním úkolů při řízení městské policie - v úmyslu opatřit technikovi České pošty, s.p. **Ing. Tomáši H.**

neoprávněný prospěch uplatňoval svou pravomoc klientelistickým způsobem v rozporu s veřejným zájmem a v rozporu s povinností být nestranný a přistupovat ke všem přestupcům rovným způsobem a postupoval tak v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2, odst. 4, § 3 a § 7 odst. 1 správního řádu a § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění, v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb. o obecní policii v platném znění a také v rozporu § 303 odst. 2 písm. a), d) zákoníku práce, kdy poté, co byl neoficiální neúřední cestou ze strany tehdejšího náměstka primátora Statutárního města Frýdku - Místku **Mgr. Michala N.** kontaktován a požádán, aby se na základě žádosti jeho známého *Ing. Tomáše H., jehož trestní stíhání bylo usnesením zdejšího soudu, č.j. 4 T 151/2015-53, ze dne 19.8.2015, jenž nabylo právní moci dne 1.9.2015 podmíněně zastaveno*, ze své pozice postaral o vyřízení jeho přestupku,

jehož se měl Ing. Tomáš H. dopustit tím, že dne 21. 12. 2011 v 23.55 hod. ve Frýdku - Místku na ul. Bezručové, stál s osobním vozidlem zn. RENAULT MEGANE, rz: xxx, červené barvy, na místě, kde je to zakázáno, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) z.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v platném znění, a dále porušil ustanovení § 9 odst. 1 písm. h) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích v platném znění, když nerespektoval zákazovou značku č. B 28, označující zákaz zastavení,

sám tento přestupek kvalifikovaný podle § 125c odst. 1 písm. k) z.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v platném znění, aniž by byl spolehlivě zjištěn pachatel tohoto přestupku, a aniž by přestupek s přestupcem projednal, dne 22.12.2011 v 10.48 hodin zapsal v softwarovém systému Radnice Vera jako vyřízený v blokovém řízení domluvou podle §84 odst. 1 z.č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění, čímž tímto svým nadržováním zajistil prospěch osobě přestupce, který tímto způsobem měl řešení přestupku jednodušší a pohodlnější, neboť přestupek byl vyřízen bez řádného projednání a posouzení podmínek udělení sankce,

t e d y

měl úmyslně vzbudit v jiném rozhodnutí spáchat trestný čin, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

čímž měli spáchat**každý z nich****návod přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku,****neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.****II.****Podle § 256 tr.ř. se odvolání státního zástupce a obžalovaných Petra B., Tomáše M., Ing. Dalibora H., JUDr. Milana P., Ing. Tomáše F., Ing. Radovana H., Ing. Milana S., Jaroslava B. a právnické osoby ABM MORAVA, s.r.o. z a m í t a j í .****O d ů v o d n ě n í :**

Napadeným rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku – Místku byl **obžalovaný Petr B.** v bodě I. uznán vinným jednak zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, v bodě II. 1 jednak zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, účinného do 30.11.2011, v bodě II. 2-6 jednak zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku účinného do 30.11.2011, v bodě II.7-10 jednak zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst.

1 písm. a) tr.zákoníku, **obžalovaný Tomáš M.** byl v bodě I. uznán vinným jednak zločinem zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak organizátorstvím přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, v bodě II.1 jednak organizátorstvím zločinu zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 24 odst. 1 písm. a) k § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak organizátorstvím přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, účinného do 30.11.2011, v bodě II.2-6 jednak organizátorstvím zločinu zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 24 odst. 1 písm. a) k § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak organizátorstvím přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, účinného do 30.11.2011, v bodě II.7-10 jednak organizátorstvím zločinu zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 24 odst. 1 písm. a) k § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak organizátorstvím přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, v bodě III.2 jednak zločinem zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak pomocí k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku a v bodě V.8 návodem k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, **obžalovaný Ing. Dalibor H.** byl uznán vinným v bodě I. jednak zločinem zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, **obžalovaný JUDr. Milan P.** byl v bodě I. uznán vinným jednak zločinem výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak pomocí k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, **obžalovaný Ing. Tomáš F.** v bodě I. jednak zločinem zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak pomocí k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, **obžalovaný Ing. Radovan H.** v bodě IV.1 byl uznán vinným jednak trestným činem pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1,2 písm. a) tr.zákona účinného do 31.12.2009, jednak trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr.zákona účinného do 31.12.2009, v bodě IV.2-5 jednak zločinem zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, účinného do 30.11.2011, v bodě IV.6 jednak zločinem zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, účinného do 30.11.2011, **obžalovaný Ing. Milan S.** v bodě III.1 jednak zločinem zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku účinného do 31.11.2011, v bodě III.2 jednak

zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, v bodě III.3 jednak zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tz, v bodě V.1-8 přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, **obžalovaný Jaroslav B.** v bodě IV.6 přečinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, **obžalovaný Mgr. Michal N.** v bodě V.3,5 návodem přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, **obžalovaný Ing. Miroslav H.** v bodě V.4 návodem přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, **obžalovaná právnická osoba ABM MORAVA, s.r.o.** v bodě I. zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, v bodě II.10 organizátorstvím zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 24 odst. 1 písm. a) k § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, v bodě III.2 zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku a za vytykané jednání byl **obžalovaný Petr B.** odsouzen podle § 256 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let a 6 měsíců. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1,2 tr.zákoníku mu byl dále uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč, celkem tedy 50.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Podle § 73 odst. 1,3 tr.zákoníku mu byl současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce úředníka státní správy či samosprávy na dobu 4 let.

Obžalovaný Tomáš M. byl podle § 256 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, §82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1,2 tr.zákoníku mu byl dále uložen peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 1.000 Kč, celkem tedy 300.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců.

Obžalovaný Ing. Dalibor H. byl odsouzen podle § 256 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1,2 tr.zákoníku byl dále obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem 50.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců.

Obžalovaný JUDr. Milan P. byl podle § 256 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1,2 tr.zákoníku byl dále obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem 50.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku pro případ byl, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Podle § 73 odst. 1,3 tr.zákoníku byl současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu 2 let.

Obžalovaný Ing. Tomáš F. byl podle § 256 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1,2 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem 50.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku byl stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců.

Obžalovaný Ing. Radovan H. byl podle § 256 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1,2 tr.zákoníku byl dále obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem 50.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Podle § 73 odst. 1,3 tr.zákoníku byl současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce úředníka státní správy či samosprávy na dobu 3 let.

Obžalovaný Ing. Milan S. byl podle § 256 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let a 6 měsíců. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1,2 tr.zákoníku byl dále obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 300 Kč, tedy celkem 60.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců. Podle § 73 odst. 1,3 tr.zákoníku byl současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání strážníka městské policie a zákazu služby v ozbrojených sborech na dobu 5 let.

Obžalovaný Jaroslav B. byl podle § 256 odst. 1 tr.zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku a 4 měsíců.

Obžalovanému Mgr. Michalu N. byl podle § 329 odst. 1 tr.zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3, § 68 odst. 1,2 tr.zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 400 Kč, celkem 40.000 Kč a podle § 69

odst. 1 tr.zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců.

Obžalovanému Ing. Miroslavu H. byl podle § 329 odst. 1 tr.zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3, § 68 odst. 1,2 tr.zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 300 Kč, celkem tedy 30.000 Kč s tím, že podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců.

Obžalované právnické osobě ABM MORAVA, s.r.o., byl podle § 256 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku, § 18 odst. 1, 2 zák.č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, uložen úhrnný peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 5.000 Kč, celkem 500.000 Kč a dále podle § 21 odst. 1,3 zák. č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim rovněž trest zákazu plnění veřejných zakázek, účast v koncesním řízení nebo ve veřejné soutěži na dobu 5 let.

Podle § 229 odst. 1 tr.ř. bylo poškozené Statutární město Frýdek – Místek, IČO: 00296643, se sídlem Radniční 1148, Frýdek – Místek, odkázáno se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Naproti tomu podle § 226 písm. c) tr.ř. byli obžalovaní Zdeněk V., nar. xxx, Mgr. Michal P., DiS, nar. xxx, a Ing. Patrik Ž., nar. xxx, zproštěni od obžaloby Okresního státního zastupitelství ve Frýdku – Místku sp.zn. 3 Zt 48/2014 ze dne 12.2.2014 pro skutky popsané v napadeném rozsudku, čímž měli spáchat

obžalovaný Zdeněk V. (v bodě 1) účastenství ve formě návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, účinného do 30.11.2011,

obžalovaný Mgr. Michal P.,DiS (v bodě 1) účastenství ve formě pomoci k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, účinného do 30.11.2011, a

obžalovaný Ing. Patrik Ž. (v bodě 2) účastenství ve formě návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku,

když nebylo prokázáno, že tento skutek spáchali obžalovaní.

Uvedený rozsudek napadli v zákonné lhůtě odvoláním obžalovaní Petr B., Tomáš M., Ing. Dalibor H., JUDr. Milan P., Ing. Tomáš F., Ing. Radovan H., Ing. Milan S., Jaroslav B., Mgr. Michal N., Ing. Miroslav H. a právnická osoba ABM MORAVA, s.r.o., které zaměřili do všech výroků rozsudku a taktéž v neprospěch obžalovaných Petra B., Tomáše M., JUDr. Milana P. a Ing. Milana S. státní zástupce Okresního státního zastupitelství ve Frýdku – Místku, přičemž podané odvolání směřoval do výroku

o trestu. Státní zástupce se zároveň odvolal v případě obžalovaných Zdeňka V., Mgr. Michala P., DiS, a Ing. Patrika Ž., a to v neprospěch těchto obžalovaných se zaměřením do zprošťujícího výroku o vině.

Obžalovaný Petr B. svým odvoláním zaměřeným do všech výroků rozsudku namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve vztahu ke své osobě s tím, že závěry soudu jsou postaveny na nesprávných právních názorech. Má za to, že mu nebylo prokázáno spáchání vytýkané trestné činnosti a pokud se jednotlivé části skutku staly, nejsou tyto trestnými činy.

Okresnímu soudu zejména vytýká nesprávné vyhodnocení odposlechů stran používání přezdívky „Tlust’och“, což nakonec uznala policie i státní zástupce. Taktéž další námítky k okresním soudem přijatému právnímu názoru co do používání pojmů „vyhlašovatel veřejné soutěže“, označení své osoby za úřední osobu a nedostatečné prokázání způsobení jinému škody či opatření sobě nebo jinému neoprávněného prospěchu. V této souvislosti zdůrazňuje, že mu takový úmysl ani motivace nebyly prokázány. Taktéž opakovaně argumentuje, že jej ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) tr.zákoníku nelze považovat za úřední osobu a v této souvislosti odkazuje na komentář k trestnímu zákoníku, jakož i námítky vznášené k právní kvalifikaci v řízení před soudem I. stupně a zejména zdůrazňuje vznesenou námítku, že úředník musí autoritativně rozhodovat o právech a povinnostech subjektů, ať již přímo nebo zprostředkovaně, což v jeho případě splněno nebylo, a v tomto spatřuje porušení práva na spravedlivý proces. Poukazuje přitom na část obsahu své funkce vedoucího odboru IT Magistrátu města Frýdku – Místku s tím, že administrování veřejných zakázek v oblasti informační techniky tvořilo pouze okrajovou činnost. V rámci svých úvah, že jej nelze považovat za úředníka ve smyslu výše citovaného ustanovení trestního zákoníku, pak odkazuje na znění § 2 odst. 3,4, § 4 odst. 1 zák. č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, ve znění účinném v době spáchání skutku. Svě vlastní úvahy a polemiku se závěry nalézacího soudu pak uzavírá s tím, že se v rámci výkonu svých pracovních činností nepodílel na výkonu veřejné moci, tj. rozhodování o právech a povinnostech uložených veřejným právem, a proto úřední osobou nebyl a nelze jej tudíž odsoudit za údajný přečin zneužívání pravomoci úřední osoby.

V další části podaného odvolání odvolatel poukazuje na obsah odposlechu ze dne 13.3.2012 v 13.46 hod. mezi spoluobžalovaným JUDr. P. a Tomášem M. (přepis na čl. 884), který jeho podíl na vytýkané trestné činnosti zpochybňuje.

V souvislosti s pořízenými odposlechy se pak domáhá opětovného přehrání před odvolacím soudem odposlechů, jejichž obsah rozvádí v bodě 22 podaného odvolání s tím, že na tomto základě nelze dospět k závěru o jeho členství v organizované skupině či podílu na domluvě o výherci nějaké zakázky. Také odkazuje na odposlech svého hovoru s Tomášem M. z 20.3.2012 ve 14.52 hod., v němž měl vyjádřit své rozpaky nad výhrou společnosti AWC MORAVA, s.r.o., což je v kontrastu se závěrem okresního soudu o vyvrácení jeho obhajoby.

Na svou obhajobu dále uvádí, že zpracovával materiál pro otevřené výběrové řízení podle pokynů vedoucího investičního odboru Ing. Jana K., aniž by cokoliv ve prospěch někoho nastavoval, při konzultaci postupoval běžným způsobem a v souladu se zákonem. Před soudem nebyl proveden žádný důkaz o jeho podílu na přizpůsobování kvalifikačních předpokladů na míru společnosti ABM MORAVA, s.r.o., přičemž projektová dokumentace k předmětné zakázce byla zpracována dávno před r. 2012 a její specifikace se nezměnila od r. 2010.

Dle jeho názoru tak nebyla vyvrácena jeho obhajoba, že společně s ostatními spoluobžalovanými tuto dokumentaci nepřipravoval tak, jak shledal nalézací soud, když na žádném jednání předcházejícím vyhlášení výběru veřejné zakázky nikdy nebyl, s nikým z možných dodavatelů žádné podmínky nesjednával, nepodílel se na přípravě ani zpracování žádné nabídky, ani se na něčem takovém nedomlouval. Taktéž neměl osobní zájem na zadání veřejné zakázky, ani jej s žádným z uchazečů nespojoval osobní, pracovní či jiný obdobný poměr.

Ve shodě se svou předchozí obhajobou odvolatel opětovně zdůrazňuje své námitky ke své účasti v organizované skupině, učiněné kroky považuje za konzultaci nejasností s ostatními spoluobžalovanými, kdy tyto činil jako vedoucí odboru informačních technologií a nikoliv jako člen komise pro otevírání obálek i posuzování kvalifikace a vlastní hodnocení nabídek, jak uvádí nalézací soud. Opětovně ve smyslu své předchozí obhajoby poukazuje na absenci jmenování členem komise či pozvání na její zasedání.

Ve vztahu k výroku o vině pod bodem II.1-10 napadeného rozsudku odvolatel ve shodě s dosavadní obhajobou namítá zákonnost svého postupu při administraci veřejných zakázek malého rozsahu, kdy se za použití výjimky z působnosti zákona o veřejných zakázkách řídil interní směrnici magistrátu QS-74-01 a v této souvislosti ve shodě se svou výpovědí u hlavního líčení popsal své postupy v rámci zadávacího řízení a zdůraznil, že ceny vítězných nabídek byly vždy nejnižší, což potvrdil i znalecký posudek Ing. Jiřího Sznapky. O zadání veřejné zakázky malého rozsahu rozhodoval podle předmětné směrnice buď sám, nebo rada města a v této souvislosti také popírá jakoukoliv diskriminaci či porušení zásady rovného zacházení a transparentnosti. Při zadávání veřejné zakázky malého rozsahu formou veřejné soutěže přitom nebyly splněny dva zákonné požadavky, a to veřejné vyhlášení a účast neomezeného okruhu subjektů.

Rovněž dle jeho názoru není závěr soudu o sjednání výhody společnosti ABM MORAVA, s.r.o., na úkor jiných soutěžitelů a možných dodavatelů důkazně podložen a argumentaci přijatou soudem pak považuje za pouhou spekulaci. Příslušná interní směrnice mu navíc neukládala povinnost ustanovit hodnotící komisi pro veřejné zakázky malého rozsahu. Rovněž tak za nepodložený považuje závěr nalézacího soudu o svém jednání v dohodě se spoluobžalovaným Tomášem M., což jmenovaný také ve své

výpovědi před soudem popřel a vysvětlil, jakým způsobem komunikoval s ostatními uchazeči a jak zjišťoval, kdo byl v případě jednotlivých zakázek osloven.

Závěrem se proto domáhá zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžaloby v celém rozsahu.

Obžalovaný Tomáš M. v podaném odvolání vyjadřuje nesouhlas s hodnocením důkazů nalézacím soudem ve vztahu k jednání pod bodem I. a bodem V.8 výroku rozsudku a má za to, že se vytýkaného jednání nedopustil. Taktéž nesouhlasí s uloženým trestem.

V této souvislosti popisuje sebe jako garanta vybudování metropolitní sítě v rámci Magistrátu města Frýdek – Místek, jako projektu technologicky a ekonomicky výhodného pro město s tím, že s tímto projektem také souvisely SMS zprávy a e-mailová korespondence mezi jednotlivými obžalovanými. Příčinou, proč se společnost ABM MORAVA, s.r.o., nepřihlásila do výběrového řízení na zakázku „rekonstrukce servovny a datového centra Magistrátu města Frýdek – Místek“, nebylo jeho zadržení dne 17.4.2012 policií, jak uvádí nalézací soud, ale nesplňování zadané podmínky, zejména podmínky ISO 9001 na montáže kabelových systémů či datového vedení IT či nedostatky referencí spočívajících ve třech dodávkách RACK SYSTEMU skříně nebo sítě v hodnotě 4 mil. Kč. Taková zjištění nevyplývají z opatřených důkazů, zejména záznamu v IT zařízení či softwaru počítače ani ze znaleckých posudků výpočetní techniky. Rovněž z obhajoby ostatních spoluobžalovaných vyplynulo, že obsahem telefonické korespondence nebyla snaha vytvořit v zadávací dokumentaci podmínky upřednostňující ABM MORAVA, s.r.o., ale snaha všech zainteresovaných na dosažení maximální kvality a realizace servovny a datového centra Magistrátu města Frýdek – Místek. Závěr okresního soudu o neumožnění ostatním soutěžitelům podat nabídku a v soutěži zvítězit, jakož i odůvodnění toho, proč se firma ABM MORAVA, s.r.o., na soutěži nepodílela z důvodu jeho zatčení, není ničím podložen.

Ve vztahu k obsahu odposlechu telefonického hovoru se spoluobžalovaným JUDr. P. ze dne 13.3.2012 ve 13.46 hod., na nějž odkazuje okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí, uvádí, že předmětem bylo vysvětlení problematiky profilu zadavatele na magistrátě a provádění správy a údržby IT technologie v advokátní kanceláři JUDr. P.

Pokud je mu vytýkáno organizování manipulace se zadávacími podmínkami ve prospěch ABM MORAVA, s.r.o., opakovaně znovu namítá, že tyto podmínky jako např. certifikáty, atesty, prohlášení o shodě, záruční lhůty pro RACK skříně, kabeláže apod. byly již zahrnuty do projektu zpracovaného společností AUTOCONT, a.s., který je i součástí spisu. Tvrzení okresního soudu o nestandardnosti takového postupu, jakož i určení délky doby pro podávání nabídek, nemá opodstatnění v provedených důkazech. V této souvislosti poukazuje i na výpověď svědka Pavla R., zaměstnance společnosti

INTELEK, s.r.o., o poskytnutí dlouhodobé záruky za předpokladu dodání všech produktů jejich společnosti, čímž také byla zaručena funkčnost dodaného výrobku. Dle názoru odvolatele pak odvolací soud hodnotil důkazy výlučně v jeho neprospěch a z valné části převzal veškerá tvrzení státního zástupce jako svá zjištění.

Ve vztahu k bodu V.8 odvolatel polemizuje se závěry nalézacího soudu a má zde rovněž za to, že provedené důkazy, zejména výpovědi strážníků městské policie H. a P., jakož i obsah prostorového odposlechu v kanceláři ředitele městské policie, byly hodnoceny jednostranně, v jeho neprospěch. V této souvislosti poukazuje na části výpovědí zmíněných svědků u hlavního líčení, dle nichž tito zjistili, že předmětné vozidlo bylo používáno jako služební a následně po určité časové prodlevě se shodli na tom, že věc by měla být řešena podáním vysvětlení, aniž by s odvolatelem něco sami projednávali či věc postoupili do správního řízení. Svědek P. přitom opakovaně uvedl, že po konzultaci se svým vedoucím strážníkem H. přijali názor, že jednání řidiče není přestupkem a ukončili přestupkové řízení vyznačením podání vysvětlení. V den spáchání údajného přestupku byl tento s přestupcem projednán, žádné další písemné vyjádření svědek nepotřeboval, přestupce opětovně nepředvolával a pro něj byla záležitost vyřízena. Oba svědci přitom vyloučili, že by je spoluobžalovaný Ing. S. nějakým způsobem ovlivňoval nebo jim něco přikazoval.

Dle názoru odvolatele tak nedošlo ke spáchání přestupku ani k porušení ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích ve znění prováděcí vyhlášky, a tudíž nemohlo dojít ani ke spáchání přečinu návodu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, kdy nebylo ani zčásti prokázáno působení odvolatele a taktéž ani spoluobžalovaného Ing. S. na výše zmíněné strážníky městské policie. Ve smyslu zásady „in dubio pro reo“ měl být proto v tomto bodě obžaloby zproštěn.

V rámci svých námitek do výroku o trestu pak poukazuje na svou dosavadní bezúhonnost, postoj k celkově vytýkané trestné činnosti, jakož i skutečnost, že po celou dobu trestního řízení žije řádným způsobem, uvědomil si nesprávnost svého jednání, což je dle něj garancí, že se do budoucna další trestné činnosti nebude dopouštět.

Závěrem se domáhá, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek co do výroku o vině pod bodem I. a bodem V.8 rozsudku a nově rozhodl zprošťujícím výrokem dle § 226 písm. a) tr.ř. a za zbývající jednání (ad II.1-10, III.2) mu nově uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem na dobu 3 let.

Obžalovaný Ing. Dalibor H. v odůvodnění podaného odvolání, jak bylo vyhotoveno jeho obhájkyň s poukazem na důkazy, z nichž vycházel nalézací soud při rozhodování o jeho vině v bodě I., předně namítá, že z napadeného rozsudku není zřejmé, na základě jakých úvah a důkazů dospěl soud k závěru o jeho vině, když

provedené důkazy na sebe nenavazují a neprokazují jeho účast na jednání v rozsahu skutkové věty napadeného rozsudku.

Z odposlechů telefonických hovorů nelze dovodit jakékoliv plánování a koordinování směřující k úpravě zadávací dokumentace předmětné veřejné zakázky. Nevyplývá z nich, že by byl někým úkolován či vyvíjel snahu vedoucí ke zvýhodnění společnosti ABM MORAVA, s.r.o. V této souvislosti zdůrazňuje, že telefonický hovor mezi ním a spoluobžalovaným Tomášem M. se uskutečnil až následující den po schůzi rady města, na níž došlo ke jmenování komise pro posuzování a hodnocení nabídek v otevřeném zadávacím řízení pro předmětnou veřejnou zakázku, čímž je dle odvolatele vyvráceno tvrzení o předchozí vzájemné dohodě spoluobžalovaných. Odvolatel připouští, že předmětem jeho telefonického rozhovoru se spoluobžalovaným Tomášem M. byl režim zadávacího řízení, které však bylo otevřené a co nejvíce transparentní ve výběru dodavatelů, přičemž ke změně tohoto režimu nedošlo. Předmětem zmíněné komunikace není zadávací dokumentace, o níž odvolatel z pozice své funkce ani nerozhodoval ani ji neprojednával. Odvolatel jako radní nevykonával žádné pravomoci ve vztahu k úřadu a jeho zaměstnancům, nebyl dle organizačního řádu nadřízeným spoluobžalovaného B. a jako radní vykonával pouze koordinující a usměrňující činnost v samostatné působnosti města, kdy tato činnost směřuje pouze k přípravě materiálů, o nichž rozhodují kolektivní orgány města, tedy rada a zastupitelstvo. Nebylo tudíž v jeho kompetenci se zabývat obsahem zadávací dokumentace, ale pouze režimem zadávacího řízení, a pokud se spoluobžalovaný Tomáš M. na něj obrátil, tak pouze a jedině ve věci tohoto režimu, který odvolatel navrhl radě města ke schválení jako otevřený, a to i přes výhrady, které vůči tomuto zadávacímu řízení zazněly, kdy svůj názor nezměnil a změnu režimu nenavrhl. Se spoluobžalovaným M. hovořil vždy jako člen vedení města s členem představenstva Technických služeb, a.s., tedy společnosti patřící městu, která vlastní metropolitní síť a v rámci zachyceného rozhovoru nepadla přitom zmínka o společnosti ABM MORAVA, s.r.o., jakož i konkrétních kritériích výběru zadavatele předmětné zakázky. Má tak za to, že telefonické odposlechy nikterak nedokazují jeho účast na spáchání skutku ad I. Taktéž má za to, že z obsahu jeho telefonické komunikace nelze usuzovat o jejich blízkém vztahu, ale pouze o pracovním. Rovněž mu nelze vytýkat, že otázku režimu zadávacího řízení předložil k posouzení smluvnímu právníkovi, spoluobžalovanému JUDr. Milanu P., poskytujícímu poradenství v této oblasti, v níž odbor IT neměl žádné zkušenosti. Nemohl se dopustit ani porušení ust. § 74 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách tím, že byl spolu s B. jmenován členem komise pro posouzení a hodnocení nabídek a složení hodnotící komise navržené spoluobžalovaným B. předložil radě města ke schválení v souladu s právními předpisy a nařízeními. S poukazem na ust. § 74 odst. 4 a § 75 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách pak rozvádí činnost hodnotící komise a má za to, že ani v tomto směru mu nebyla prokázána žádná podjatost ve vztahu k předmětné veřejné zakázce a uchazečům o její přidělení. Taktéž namítá, že předmětnou zadávací dokumentaci nikdy neměl k dispozici ani s ní nenakládal a provedeným dokazováním mu nebylo prokázáno v této souvislosti vznik osobní výhody nebo újmy jiného, přičemž s žádným uchazečem jej nespojoval osobní či pracovní poměr. Členem hodnotící komise se stal z titulu své funkce radního s příslušnou gescí, a nikoliv s úmyslem zvýhodnění společnosti ABM MORAVA, s.r.o.,

přičemž tato komise ve skutečnosti nebyla nikdy svolána a o předmětné veřejné zakázce nejednala.

Pokud okresní soud vyjmenovává jednotlivé úpravy zadávací dokumentace ve prospěch společnosti ABM MORAVA, s.r.o., tak mu rovněž nebyl prokázán jakýkoliv podíl na těchto úpravách nebo povědomost o jejich provedení.

Z výpovědi svědků Petra Š. a Lukáše K., zástupců potencionálních zájemců o účast na předmětné veřejné zakázce odvolatel dovozuje, že tato nebyla tak připravena, aby mohla zvítězit pouze firma ABM MORAVA, s.r.o. Svědek Š. přitom uvedl, že jejich firma neměla o tuto veřejnou zakázku zájem, když se specializuje na výrobu jiných rozvaděčů, než bylo požadováno, a z výpovědi svědka Lukáše K. lze dovodit, že tento zmeškal lhůtu pro podání nabídky, nikoliv že byla poptávka šitá na míru společnosti ABM MORAVA, s.r.o. K tomu zároveň podotýká, že tato společnost v předmětné době připravovala zcela jinou pracovní zakázku. S odkazem na výpovědi svědků Lukáše K. a Ing. K. dále zdůrazňuje, že zejména kritéria týkající se záruční lhůty na jednotlivé komponenty zakázky byla shledána standardními, a pokud byla vyžadována delší záruční doba, bylo tak činěno ve prospěch města jako zadavatele předmětné veřejné zakázky.

Závěrem odvolatel shrnuje své odvolací námitky, vyslovuje přesvědčení o neprokázání subjektivní stránky vytykaného trestného činu a zároveň vznáší pochybnosti o protiprávnosti svého jednání, a to i s ohledem na svůj dosavadní bezúhonný život, a snahu zajistit pro Statutární město Frýdek – Místek co nejlepší výsledek při zachování největší míry transparentnosti veřejné zakázky. Domáhá se tudíž zprošťujícího výroku dle § 226 písm. a) tr.ř.

Obžalovaný JUDr. Milan P. ve včas podaném odvolání, jak bylo jeho jménem vyhotoveno původně zvoleným obhájcem, předně opakuje svou dosavadní obhajobu, jakož i vyjádření k prováděným důkazům, a zdůrazňuje, že jeho výpověď učiněná u hlavního líčení není v rozporu s výpovědí žádného ze spoluobžalovaných, když nikdo z nich se nevyjádřil v tom smyslu, že by jej při zpracovávání zadávací dokumentace jakkoliv nezákonně ovlivňoval, dával mu pokyny ve prospěch společnosti ABM MORAVA, s.r.o., nebo v neprospěch někoho jiného, či zúčastňoval se schůzek či jednání s takovým záměrem. Dle jeho názoru není jeho výpověď ani v rozporu s obsahem telefonického rozhovoru, který absolvoval se spoluobžalovaným Tomášem M. dne 13.3.2012, přičemž z tohoto rozhovoru naopak vyplývá, že se s ním dále již odmítá na téma zakázky více bavit, a proto také k další schůzce plánované na den 14.3.2012 ve 14.00 hod. již nedošlo. Ve vztahu k obsahu korespondence uskutečněné prostřednictvím SMS zpráv pak namítá, že se tato netýkala předmětné zadávací dokumentace, nýbrž materiálů souvisejících se zakladatelskou smlouvou nadačního fondu. Ve vztahu k výpovědi spoluobžalovaného Tomáše M. pak poukazuje na postup soudu, který jeho výpovědi uvěřil ve vztahu k jednání ad II., III., z něhož také vychází

při rozhodování o vině, avšak jeho výpovědi nevěří ve vztahu ke skutku I., kde se nedoznává a popisuje věc jinak. Okresní soud tak nedůvodně neuvěřil tvrzení spoluobžalovaného Tomáše M., že společnost ABM MORAVA, s.r.o., neměla v úmyslu se předmětného výběrového řízení, jež je předmětem skutku pod bodem I., zúčastnit, což bylo navíc prokázáno i ostatními důkazy a nebyla zjištěna ani rozpracovaná nabídka této společnosti a zejména tato společnost nesplňovala ani kvalifikační předpoklady odvolatelem stanovené v zadávací dokumentaci, zejména technické kvalifikační předpoklady, spočívající ve vyžadovaných referencích a požadavku zadavatele na ISO 9001 pro montáž kabelových systémů datového vedení IT.

Odvolatel dále zdůrazňuje, že se ve své výpovědi před nalézacím soudem dostatečně vyjádřil ke své poradenské činnosti pro město, zejména o poskytování právní pomoci při organizaci výběrových řízení na veřejné zakázky, při uplatnění svých znalostí co do standardního obsahu zadávací dokumentace, ustálené praxe a doporučování ministerstev včetně judikatury a dalších nezbytných předpokladů, o čemž předložil nalézacímu soudu jako důkaz i příslušné listiny a materiály. Okresní soud se touto jeho argumentací nijak nezabýval, učiněné námitky ve svém rozhodnutí nevyhodnotil a neprovedl také důkazy odvolatelem navržené dne 7.10.2015, na jejichž provedení tímto nadále trvá.

V další části podaného odůvodnění odvolání okresnímu soudu vytýká neobjektivní hodnocení obsahu přehraných odposlechů, jimž dává jiný význam, než z textu vyplývá, a tento hodnotí pouze v jeho neprospěch. V této souvislosti příkladmo uvádí části zachycených vět telefonických hovorů ze dne 13.3.2012 v 13.46 hod., mezi ním a spoluobžalovaným M. (str. 56 rozsudku), a obsah hovoru ze dne 15.3.2012 v 8.43 hod. mezi spoluobžalovaným F. a M. (str. 57 rozsudku), z nichž dle jeho názoru nelze dovodit, se kterým právníkem se předtím M. dlouho do večera radil, ani to, že by se M. zmínil o kvalifikačních předpokladech a taktéž z nich nevyplýval příslib odvolatele mu čímkoliv poradit, ale lze z nich dovodit pouze snahu být nápomocen odboru informatiky města. V průběhu dokazování nebylo ničím potvrzeno, že schůzka mezi ním a M. ze dne 14.3.2012 (str. 61 rozsudku) se uskutečnila a spoluobžalovaný Tomáš M. ve své výpovědi popírá, aby jej požádal o úpravu zadávací dokumentace, která by vyhovovala společnosti ABM MORAVA, s.r.o. Okresní soud tak dle jeho názoru obsah některých záznamů odposlechů modifikuje v jeho neprospěch, výpovědi spoluobžalovaných si nevšímá, resp. je nevyhodnocuje.

Odvolatel zároveň zdůrazňuje skutečnost, že zadávací dokumentaci sice připravoval on a neměl tak jako fundovaná osoba důvod se o tom s M. radit a scházet.

Ve vztahu k obsahu odposlechů ze dne 7.3., 8.3. a 9.3. a 13.3.2012 obžalovaný namítá, že z nich nic podstatného pro dovození jeho viny nevyplývá, zejména že by mu měl Tomáš M. dávat jakékoliv pokyny ke zpracování zadávací dokumentace. Pokud se jedná o obsah odposlechu hovoru Tomáše M. s Ing. F., není z nich jasné, že vyslovené požadavky chtějí tito spoluobžalovaní učinit součástí konkrétní zadávací dokumentace. V této souvislosti také zdůrazňuje, že se v jím vyhotovené zadávací dokumentaci neobjevil požadavek na ISO, kterým by společnost ABM MORAVA disponovala, nebo požadavek na chráněnou dílnu, o níž se tito spoluobžalovaní baví. O požadavcích na

záruční lhůtu RACK SYSTEMU a kabeláž oba spoluobžalovaní ve svých rozhovorech nemluví a v jiných odposleších se požadavky na technické údaje neobjevují.

Dle názoru odvolatele vypracoval zadávací dokumentaci zejména nastavením kvalifikačních předpokladů a dalších požadavků tak, že tyto naopak vylučovaly společnost ABM MORAVA ze soutěže, a to konkrétním požadavkem na reference a stanovení požadavku na ISO 9001 pro montáž kabelových systémů datového vedení IT. Pokud se jedná o hodnocení splnění kvalifikačních předpokladů ze strany spoluobžalované právnické osoby, toto nemohlo být tak realizováno, když se do této fáze zadávacího řízení ani nedostalo. Taktéž zdůrazňuje, že do svého prvního telefonického rozhovoru se spoluobžalovaným Tomášem M. ničeho o zadávání předmětné zakázky nevěděl a s tím souvisí i absence důkazů, že by s kýmkoliv o zvýhodnění společnosti ABM MORAVA jednal, že by převzal od kohokoliv pokyny, jak upravit v tomto směru zadávací dokumentaci tak, aby spoluobžalovanou právnickou osobu zvýhodnil a dále dle jeho názoru bylo taktéž prokázáno, že podmínky uvedené v původní zadávací dokumentaci splňoval pouze zpracovatel původního projektu, fa Autocont.

Konečně obžalovaný v tomto odůvodnění odvolání vznáší námitky co do zvolené právní kvalifikace a má za to, že mu nebyla prokázána účast na upřednostňování jednoho z uchazečů, a to ani v tzv. přípravné fázi zadávacího řízení, při koordinovaném postupu s některým z uchazečů, když z telefonických odposlechů ani z jiných důkazů nevyplývá, že by ve prospěch společnosti ABM MORAVA poskytl informace či předal podklady o připravované zakázce, které by nebyly v rozhodné době veřejně přístupné. Ve smyslu své dosavadní obhajoby pak odvolatel s odkazem na ust. § 17 písm. k) zákona o veřejných zakázkách opětovně zdůrazňuje, že zadáním veřejné zakázky je nezbytné rozumět rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy s vybraným uchazečem, uskutečněné v zadávacím řízení, k čemuž v daném případě nedošlo, žádná nabídka podána nebyla, a tudíž není splněna základní podmínka pro dovození jeho trestně právní odpovědnosti.

Závěrem se proto domáhá zrušení napadeného rozsudku ve vztahu ke své osobě v celém rozsahu a vyslovení zprošťujícího výroku, popř. vrácení věci okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

V doplnění podaného odvolání, jakož i k vyjádření státního zástupce k podaným odvoláním obžalovaný prostřednictvím dalšího zvoleného obhájce vyjadřuje svůj nesouhlas se závěrem okresního soudu o vyvrácení jeho obhajoby s tím, že okresnímu soudu vytýká, že se nezabýval důkazy svědčícími v jeho prospěch a s jeho obhajobou se tak nevypořádal.

V souvislosti s předmětnou veřejnou zakázkou shrnuje dosavadní námitky a časovou posloupnost jednotlivých úkonů a zdůrazňuje, že podklad pro zadání servovny byl již zpracován firmou Autocont v r. 2011 a tento měly k dispozici jak servisní organizace, tak i spoluobžalovaný Tomáš M., takže z tohoto pohledu jednáním odvolatele nemohlo

dojít k časové výhodě firmy ABM MORAVA, jak se zmiňuje státní zástupce v podaném vyjádření. ABM MORAVA díky tomuto projektu již od r. 2011 věděla, že se servovna bude zadávat a navíc dne 6.3.2012 bylo radou města rozhodnuto o otevřeném řízení, přičemž již v rozhodnutí této rady ze dne 10.1.2012 je zmínka o zadání servovny, což je zřejmé i z přílohy tohoto podání obžalovaného.

Tento dále odmítá závěr, že podlimitní otevřené řízení bylo zadáno omylem a v této souvislosti vypočítává jednotlivé druhy podlimitního řízení s tím, že v daném případě bylo postupováno v otevřeném podlimitním řízení, které bylo zadáno právě pro jeho otevřenost a kratší lhůtu. Tuto variantu také městu doporučil pro její transparentnost spočívající ve zveřejnění a tím možnosti získání nabídek dalších soutěžitelů, což jiné druhy výběrového řízení neumožňovaly. Odmítá závěr soudu a státního zástupce na své participaci, dokonce jako člena organizované skupiny, na zvýhodňování firmy ABM MORAVA, protože byla k dispozici dovolena varianta, která by umožňovala této firmě získat zakázku přímo, a té se nevyužilo, jak vyplývá z obsahu odposlechů jeho hovorů se spoluobžalovaným M., jehož některé pasáže odvolatel ve svém podání cituje. Zároveň zdůrazňuje, že jako advokát doporučil městu dovolený a výhodný přístup při zadávání veřejné zakázky, přičemž neudělal profesní chybu, kdy zvolené řešení bylo přijato v souladu se zákonem a prakticky nastavené podmínky adresně nezvýhodňovaly firmu ABM MORAVA. Pokud se spoluobžalovaný Tomáš M. dotazoval, zda mu pomůže v otevřeném řízení, tak na to odpověděl, že „to bude zadávat odbor informatiky a on jim určitě pomůže“. Pokud se se spoluobžalovaným Tomášem M. domlouval na následné schůzce, tak k této nedošlo, což dostatečně objasnil a nelze z této skutečnosti dovozovat, že tak gradovalo jednání týkající se sjednání výhody pro firmu ABM MORAVA.

V další části tohoto vyjádření obžalovaný se zabývá projektem jako součástí zadávací dokumentace, který zpracovala firma Autocont, jakož i průběhem vlastního zadávacího řízení s tím, že předmět zakázky, jakož i zadávací podmínky, o nichž se zmiňuje, nebyly „šité“ na míru firmě ABM MORAVA, tyto nebyly nijak nestandardní s tím, že některé z nich (reference a referenční zakázky) firma ABM MORAVA dle spoluobžalovaného M. ani nesplňovala. Taktéž poukazuje na skutečnost, že některé zadávací podmínky, které ve svém podání specifikuje, již byly obsaženy v projektu firmy Autocont z října 2011, a to včetně kvalifikačního požadavku na certifikát ISO a za této situace je zcela nadbytečné prokazovat, zda firma ABM MORAVA tento certifikát měla k dispozici, na což upozorňoval státní zástupce s tím, že certifikát vyhledal na internetových stránkách. Stejnou argumentaci obžalovaný směřuje, pokud se jedná o hodnotící kritérium záruky na kabeláž zmíněného projektu, který vyžadoval spolehlivost a maximální funkčnost předmětné kabeláže. Tvrzení nalézacího soudu, že měl ovlivňovat předmětnou zakázku doplněním zadání o certifikáty, atesty, prohlášení o shodě atd., není případné, protože technická zpráva zpracovaná půl roku předtím stanovila přesnou technickou specifikaci, kterou bylo nutno doložit. Jak plyne z listinného důkazu „zadávací dokumentace“ z 19.3.2012, bod 4, neznamená nedoložení ISO vyřazení nabídky uchazeče ze soutěže, a tudíž tímto požadavkem nemohlo taktéž dojít ke zvýhodnění firmy ABM MORAVA. Odvolatel tak má za to, že pokud do zadávací dokumentace promítl požadavky zákona č. 22/1997 Sb., a nařízení Evropského

parlamentu a rady č. 465/2008 z 9.7.2008, týkající se bezpečnosti výrobků, nelze mu dávat za vinu, pokud takto požadoval doplnit podmínky v souladu se zákonem. Pokud se jedná o certifikáty předložené státním zástupcem dne 20.3.2017, byly tyto založeny do spisu spoluobžalovaným Tomášem M. již dne 26.10.2015 a nalézací soud je měl k dispozici.

V další části svého podání odvolatel ve vztahu k právní kvalifikaci dle § 256 tr.zákoníku namítá neprokázání v rámci provedeného dokazování a jeho hodnocení, že podmínky měly být jím připraveny ve prospěch firmy ABM MORAVA a na úkor jiných dodavatelů, když firma ABM MORAVA nesplňovala podmínku referencí na budování servovny na datových sítích v objemu 4 mil. Kč a obecné podmínky byly bez problémů splnitelné kteroukoliv střední či větší IT firmou.

Napadený rozsudek tak neposkytuje vysvětlení, v čem tato výhodnost měla spočívat, když o časovou výhodu s ohledem na zmíněné rozhodování rady města nemohlo jít, spoluobžalovaný Tomáš M. již předtím disponoval projektem firmy Autocont a jiná kritéria jako základní kvalifikační, profesní a ekonomické předpoklady nebyla nalézacím soudem zmíněna, přičemž nelze vycházet z úvah obžaloby, že se nacházela „v představách pachatelů“.

Pokud okresní soud uvádí, že sjednáním předností může být časový předstih v tom smyslu, že některým dodavatelům je termín oznámen dříve, než je veřejně vyhlášen, tak nebere v úvahu, že odvolatel při odevzdání jím doplněné zadávací dokumentace termíny zadávacího řízení neznal a tyto ani nedoplňoval.

Za stěžejní vadu rozsudku pak odvolatel považuje absenci skutkových zjištění, zda rozložení hodnotících kritérií – 60% cena a 40% záruka je technicky nepřijatelné, a zda by hodnocení dle těchto kritérií znamenalo vadné plnění zakázky a poškození zájmu města jako zadavatele, stejně tak i hodnocení dalších konkrétních kvalifikačních kritérií (reference minimálně na zakázku 4 mil. Kč atd.).

Taktéž chybí v rozsudku zjištění a jejich odůvodnění, jaká konkrétní kritéria mohla splnit jen firma ABM MORAVA oproti typické větší IT firmě, a zda vůbec firma ABM MORAVA splňovala v době zadržení jednatelů kritéria pro účast v soutěži a nebýt toho mohla úspěšně podat nabídku, když dle výpovědi spoluobžalovaného Tomáše M. tato nebyla vůbec připravována. Taktéž absentuje úvaha soudu o vlivu na posouzení věci skutečností, že firma ABM MORAVA všechna kritéria nesplňovala a zda takto stanovená kritéria by byla vhodná pro město jako zadavatele. Zmíněné úvahy v odůvodnění napadeného rozsudku chybí.

S odkazem na judikát NS ČR 5Tdo 589/2015 pak odvolatel zdůrazňuje, že je nezbytné vždy zohledňovat konkrétní okolnosti projednávaného případu, což je nezbytné použít i pro nyní projednávanou věc, z níž se dle jeho názoru nepodařilo prokázat nastavení

zakázky na „míru“ pro společnost ABM MORAVA, když tato firma dokonce konkrétní podmínku v podobě příslušné reference nesplňovala a není tak ani prostor pro závěr o zapojení obžalovaného do organizované skupiny ani pro závěr o účast na nedovoleném jednání. Úvaha okresního soudu o konkludentním zapojení pak nekoresponduje ani s výší uložených trestů.

K dalším okolnostem, o které nalézací soud opírá svůj závěr o vině odvolatele, tento namítá rovněž krátkost doby pro doplnění zadávací dokumentace, což vylučuje závěr, že se s někým radil na jejím doplnění. Jím stanovená kritéria včetně požadavků na pojistnou smlouvu jsou zcela standardní a kýmkoliv splnitelné, přičemž samotnou dokumentaci připravil v souladu se zákonem a zájmy města jako zadavatele. Taktéž shrnuje, že z obsahu hovoru se spoluobžalovaným M. nevyplývalo, že by to byl on, kdo jej informoval o vypsání soutěže, když se o této spoluobžalovaný M. dozvěděl již po zasedáních rady města, podrobnosti znal z projektů firmy Autocont, což dokládá, že spoluobžalovanému Tomáši M. žádnou časovou výhodu neposkytl. Taktéž z odposlechů nevyplývalo, že by přijal pokyn či se zavázal podle přání M. stanovit předmětné zadávací podmínky. Z obsahu odposlechu dle jeho názoru nelze dovodit závěry učiněné okresním soudem v napadeném rozsudku.

Závěrem uvedeného podání se obžalovaný s ohledem na opomenutí či nehodnocení navržených důkazů podstatných pro danou věc nalézacím soudem domáhá doplnění dokazování zmíněnou předmětnou zadávací dokumentací, technickou zprávou firmy Autocont z let 2009 a 2011 a protokolem o obsahu záznamu telekomunikačního provozu z 5.4.2012, obsahující jeho rozhovor ze dne 13.3.2012 ve 13.46.21 hod. Dále se domáhá výslechů svědků, kteří byli vytěženi v přípravném řízení a vyjadřovali se k tomu, jak obdrželi zadávací dokumentaci a proč nepodali nabídku, přičemž uvádí jména a adresy těchto svědků. V rámci projednávání věci před odvolacím soudem pak obžalovaný navrhl doplnění dokazování (čl. 9247) o materiál Ministerstva vnitra ČR „Doporučené požadavky na projekty a výstavbu slaboproudých rozvodů pro nově zřízená pracoviště obcí III“, v němž mají být zřejmé požadavky na projekty obcí a dále provedení důkazu studií proveditelnosti pro projekt „Rozvoj služeb e-govermentu v ORP Frýdek – Místek“ k prokázání předpokladů při realizaci výběrových řízení.

Obžalovaný Ing. Tomáš F. v podaném odvolání vyhotoveném zvoleným obhájcem poukazuje na svou přechozí obhajobu, v rámci níž namítal, že jemu vytýkaný zločin dle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku nemůže být spáchán, pokud nedojde k „zadání“ veřejné zakázky, což je projednáváný případ a nalézací soud zjevně pracoval s pojmem „zadávání“ veřejné zakázky a dospěl k nesprávnému závěru o jeho vině, a to za situace, kdy se do veřejné soutěže nikdo nepřihlásil a tato byla následně zrušena. Okresní soud ve svém výkladu pojmu zadání veřejné zakázky přisvědčil obhajobě, avšak rozhodl v rozporu s touto argumentací a ustálenou důkazní situací, dle níž v projednáváné věci nedošlo k výběru nejvhodnější nabídky ani k uzavření smlouvy s vybraným uchazečem a dokonce ani žádná nabídka nebyla v zadávacím řízení podána.

Dle názoru odvolatele zde chybí základní znak skutkové podstaty zločinu dle § 256 odst. 1,2 písm. a) tr. zákoníku, a to zadání veřejné zakázky. Dle jeho názoru pak nelze dovodit ani zákonné znaky pokusu předmětného trestného činu, když žádný důkaz nepotvrdil záměr společnosti M. ABM MORAVA, s.r.o., se veřejné zakázky zúčastnit a taktéž bylo vyloučeno sjednání výhody této společnosti, kdy naopak z provedených důkazů vyplynulo, že společnost ABM MORAVA, s.r.o., žádnou nabídku nepřipravovala a ani ji objektivně připravovat nemohla. Za takový důkaz nelze považovat zjišťování parametrů pro zadání veřejné zakázky, jako je délka záruční doby apod., což nesvědčí ani o úmyslu nabídku skutečně podat, když o tom absentují hmatatelné důkazy, které nebyly zjištěny ani při prohlídkách a zajištění věci a nevyplývají ani ze závěrů znaleckých posudků. Za spekulaci pak odvolatel považuje názor okresního soudu, že nabídka nebyla společností ABM MORAVA podaná z důvodů zadržení obžalovaného M. policií.

V další části podaného odvolání obžalovaný namítá neprokázání závěrů soudem, že hodnotící ani technická kritéria byla činností obžalovaných nastavena ve prospěch společnosti ABM MORAVA, když tato společnost podstatné z uvedených kritérií nesplňovala (např. certifikát ISO 9001) na montáže kabeláře, rackových systémů ani nesplňovala technický kvalifikační předpoklad spočívající v referenci na servovny, na datové sítě v hodnotě alespoň 4 mil. Kč, což je dle názoru odvolatele de facto mělo eliminovat s účastí na zadávacím řízení. Dle jeho názoru byla tato kritéria nastavena tak, aby město dostalo co nejlepší a nejkvalitnější produkt. S odkazem na vyjádření společnosti INTELEKT o běžném poskytování takové záruky komukoliv odvolatel dovozuje, že takovou výhodu mohl získat každý, kdo by poptával uvedené zboží u tohoto dodavatele. Rovněž společnost C SYSTÉM CZ, a.s., která opakovaně veřejnou zakázku získala, nevyjádřila žádné pochybnosti o obvyklosti podmínek dotčené veřejné soutěže. Také svědek K. označil zvolená kritéria za běžná a nevybočující z obvyklé praxe. Závěr okresního soudu o eliminaci potencionálních uchazečů tak nenachází oporu v provedeném dokazování, když soud navíc neosvětlil, k jaké konkrétní diskriminaci mělo dojít a v čem měla spočívat.

K závěrům okresního soudu o přípravě dotčené zakázky odvolatel poukazuje na dobu svého zadržení a lhůtu pro podání nabídky, které dělilo jen 6 pracovních dnů, což je dle jeho názoru nedostatečný časový prostor pro náležitou přípravu k podání nabídky.

Ve vztahu k obsahu odposlechů telefonických hovorů mezi spoluobžalovanými B., H., P. a M. odvolatel namítá, že se jedná o pracovní komunikaci mezi zaměstnanci úřadu Města Frýdek – Místek, jeho právním zástupcem a zástupcem politické reprezentace a členem představenstva Technických služeb města Frýdek – Místek, a to včetně zvolené formy zadávacího řízení, řešení potíží s absencí profilu zadavatele apod. Všichni tito spoluobžalovaní pracovali v souladu se záměry Města Frýdek – Místek, což vyplynulo nejen z jejich výpovědí, ale je potvrzováno i výsledkem svědka Ing. Jana K. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že se tyto osoby blíže znaly a vzájemně si tykaly. Ve vztahu ke spoluobžalovanému Tomáši M. pak zdůrazňuje, že tento byl osobou politicky činnou, reprezentantem Věcí veřejných a členem představenstva

Technických služeb, který měl na starosti projekt metropolitní sítě, jejíž součástí byla i předmětná veřejná zakázka.

Odvolatel má dále za to, že v jeho neprospěch nelze nic podstatného dovozovat, jak činí nalézací soud ze skutečnosti, že spoluobžalovaný M. měl patrně k dispozici zadávací dokumentaci před vyhlášením veřejné zakázky, stejně tak ani z obsahu telefonických hovorů a e-mailové komunikace M. se zástupcem společnosti INTELEK, jakož i telefonických hovorů M. s odvolatelem neplyne, že by se bavili o předmětné veřejné zakázce, kdy odvolatel se v rámci svého hovoru z důvodu příprav na dovolenou snažil svého rozmluvce spíše odbýt, a proto je předmět jejich hovoru nepřesný a pro odvolatele nesrozumitelný. Užití slova „obecní“ je nezbytné vztáhnout na souběžně realizovaný a financovaný projekt servovny na Hotelu Sepetná apod.

V další části podaného odvolání je nezbytné za podstatnou neopakující se námitku považovat výhrady do předpokládané hodnoty veřejné zakázky ve výši 2.997.500 Kč, vycházející z výpovědi svědka K. a nikoliv ze zadávací dokumentace. Skutečná hodnota veřejné zakázky s ohledem na zrušení soutěže pro nepodání žádné nabídky stanovena nebyla. Dle názoru odvolatele nelze v projednávaném případě určit výši potencionální škody ani míru škodlivosti jednání pro společnost ani výši profitu společnosti ABM MORAVA, když skutečný zisk by bylo možné objektivizovat toliko při znalosti vysoutěžené ceny a nákladů vítězného uchazeče na realizaci dotčené zakázky, což zjišťováno nebylo. Okresní soud se těmito otázkami nezabýval ani v rámci svých úvah o trestu.

Konečně obžalovaný zpochybňuje s ohledem na své postoje a pracovní a společenskou pozici ostatních spoluobžalovaných, jakož i svou roli v projednávané trestné činnosti, naplnění znaků organizované skupiny s tím, že pro takový závěr neměl okresní soud dostatečný podklad.

Závěrem se proto domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vydání zprošťujícího výroku dle § 226 písm. a) tr.ř.

Totožné odvolací podmínky jsou pak obsahem odvolání, které do výroku ad I. podala prostřednictvím téhož obhájce **právníká osoba ABM MORAVA, s.r.o.**, se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Velká 2984/23 s tím, že se taktéž domáhá vyslovení zprošťujícího výroku dle § 226 písm. a) tr.ř.

Obžalovaná právnická osoba v odůvodnění odvolání podaného k bodu II.10 a III.2 ve shodě s dosavadní obhajobou namítá, že se u předmětných skutků jednalo o zakázky malého rozsahu, které nepodléhají zákonu o veřejných zakázkách a tudíž mohly být zadavatelem zadány komukoliv, přičemž bylo znalecky potvrzeno, že nikomu nebyla způsobena žádná škoda a zadavateli bylo dodáno to, co požadoval v náležité kvalitě. Nad

rámec povinností byla zakázka ad II.10 zveřejněna a mohl se tak přihlásit kdokoliv, což nikdo neučinil patrně pro její neatraktivnost, jak uvedl jeden dotázaný subjekt.

Dle názoru odvolatele tak nebyla prokázána jakákoliv diskriminace vylučování z účasti na veřejné zakázce kohokoliv a jednání ke škodě jiného subjektu. Jakékoliv závěry pak nelze dovozovat, jak učinil nalézací soud z realizace práva na zákaz sebeobviňování, což má svědčit i o účelnosti celého trestního řízení.

Pokud se jedná o možnou marži odvolatele ze zakázky, jež je obsahem skutku pod bodem II.10 ve výši 65.000-100.000 Kč, je tuto nezbytné ponížít o další náklady na pracovní sílu, hmotné prostředky, ceny médií, nájmy a další režijní náklady, takže skutečný profit je daleko nižší, až nicotný.

Pokud okresní soud poukazuje na porušení směrnice města, jedná se o vnitřní předpis, který není nijak závazný pro třetí osoby, a tyto nemůžou být odpovědny ani v rovině součinnosti za jednání úředníků města a z takového jednání není možno dovozovat ani důsledky trestně právní odpovědnosti. Z hlediska účelovosti a potřeby pak vznáší námitky k předmětnému vnitřnímu předpisu města.

V další části odůvodnění podaného odvolání pak v rozporu se svým předchozím tvrzením o žádném profitu na zakázce připouští ad II.10 profit ve výši 65.000-100.000 Kč.

Co do skutku III.2 pak žádnou škodu ani vlastní profit společnosti nepřipouští a z tohoto pohledu se odvolateli zároveň jeví jako nepřiměřený uložený peněžité trest. Rovněž tak uložený trest zákazu činnosti považuje za nepřiměřený, když společnost byla obžalována pouze ze třech skutků vztahujících se k veřejným zakázkám. Závěrem se proto domáhá zrušení napadeného rozsudku a rozhodnutí zprošťujícím výrokem dle § 226 písm. a), b) tr.ř.

Rovněž **obžalovaný Ing. Radovan H.** nesouhlasí v podaném odvolání se závěry nalézacího soudu ve vztahu k vytýkanému jednání (ad IV.1-6), namítá nedostatečné dokazování k prokázání jednání v rozporu s ustanovením zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, za současného porušení povinností úředníka územně správního celku. Dle jeho názoru se jedná o natolik komplikovanou a specifickou odbornou problematiku, kterou měl okresní soud řešit jako předběžnou otázku, a to případně i za vznesení dotazu na Úřad pro hospodářskou soutěž či Ústav práva autorského a soutěžního či dokonce některou z právnických fakult v České republice, a poté ji po právní stránce rozhodnout.

V souladu s dosavadní svou obhajobou namítá, že se vždy jednalo o zakázky malého rozsahu, které zákon o veřejných zakázkách neupravoval, nebyly přitom k dispozici žádné výklady ani stanoviska pro jejich zadávání, a to ani Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v Brně. Postup při zadávání veřejných zakázek malého rozsahu a výběr nejvhodnější nabídky byly upraveny jen směrnici Statutárního města Frýdek – Místek č. S-03-2006 a QS-74-01, které s ohledem na absenci jejich právní úpravy v předmětném zákoně a prováděcích předpisech mají pouze doporučující, nikoliv závazný charakter a i když je nemusel dodržovat, tak se jimi řídil. Dle jeho názoru mohl ve věci těchto zakázek například po provedení průzkumu trhu ověřením si důvěryhodnosti a odborné schopnosti jednotlivých potencialních uchazečů, ověřením ceny jednotlivých služeb a dodávek materiálu, po konzultaci s přihlédnutím ke specifikaci problematiky či na základě jiné vlastní úvahy rozhodnout o zadání této zakázky i přímo konkrétnímu podnikateli, když i tento postup byl v souladu s ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách, při němž byly dodržovány zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Žádané ustanovení tohoto zákona nespécifikuje ani nerozvádí a jedná se tak vždy o úvahu zadavatele, jak tyto zásady vykládat a aplikovat, přičemž i jejich případné porušení nelze považovat za porušení předmětného zákona, když tento nezahrnuje žádný příkaz k jejich aplikaci. Ust. § 18 odst. 5 věta za středníkem tohoto zákona je pouhý odkaz na § 6 zákona, aniž by tyto zásady byly definovány či konkretizovány a v této souvislosti odvolatel příkladmo poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 5 Tdo 589/2015.

Ve vztahu ke skutkovým závěrům okresního soudu dále namítá, že mu nebylo nijak hodnověrně prokázáno, že jako vyhlášovatel veřejné soutěže ve funkci vedoucího odboru vnitřních věcí Magistrátu města Frýdek – Místek manipuloval se zakázkami vymezenými v bodech IV.1-6, a to v součinnosti s Kamilem H., a takový závěr soudu je založen pouze na nesprávné a účelové interpretaci výpovědi obviněného Kamila H. Tento v rámci opakovaných výslechů potvrdil, že se znali pouze pracovní, když H. poskytoval servisní a poradenskou činnost pro kamerový systém a zabezpečovací techniku a dlouhodobě působil pro magistrát města jako odborný konzultant, kdy pomáhal hledat technická řešení zabezpečení majetku města. Odvolatel jako vedoucí odboru vnitřních věcí využíval jeho odborných znalostí, obracel se na něho a spolupracoval s ním, a to i při přípravě veřejných zakázek týkajících se zabezpečovací techniky. Projednával s ním odborně technickou stránku těchto zakázek včetně cenové a při těchto jednáních se zcela logicky musely rovněž zmiňovat firmy v regionu, které byly schopny tyto zakázky realizovat a bylo přitom využíváno jeho doporučení a znalostí, a to i firem, které se v této branži pohybovaly a jejichž okruh nebyl široký. H. přitom nepotřeboval, aby mu někdo názvy těchto firem sděloval, a navíc byly dostupné na internetu.

Obžalovaný zejména vylučuje jakékoliv zvýhodňování firem ucházejících se o veřejnou zakázku a jejich diskriminaci, a to ani v rámci zadávacího řízení či výběru nejvhodnější nabídky, přičemž jednotlivé firmy byly osločovány jak odvolatelem, tak i panem B., který byl k tomu dle popisu pracovní funkce oprávněn. Nabídky byly doručovány buď na podatelnu magistrátu či prostřednictvím paní U. na jeho sekretariát a

následně k jeho rukám prostřednictvím pošty, což také oba zmínění svědkové potvrdili. Rovněž při rozhodování hodnotící komise, jejíž byl členem, byly dodržovány zásady rovného zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, a taktéž i hospodárnost dle požadavku zadavatele a prováděn výběr nabídky za nejnižší cenu. Závěr okresního soudu, že nabídky byly doručovány jeho osobě, je nesprávný a není důkazně podložen. Taktéž závěr o předchozí dohodě na manipulaci se zakázkami s H. je vyvrácen nejen výpovědí jeho samotného, když u výsledku dne 28.5.2012 tento jako obviněný uvedl, že nebyl odvolatelem úkolován, aby oslovil konkrétní soutěžitele a že u prvních zakázek vůbec neví, zda sám věděl, že H. někoho takto oslovuje. U hlavního líčení pak H. jako svědek vypověděl, že mu odvolatel nic nenařizoval ani jej neúkoloval oslovovat konkrétní soutěžitele uvedené v bodech IV.1-6 k formální účasti ve veřejných zakázkách. Z tohoto dodavatel dovozuje, že mu nemohlo být známo, že se H. nějakým způsobem domlouvá s ostatními soutěžiteli na poskytnutí tzv. křovíčka. Pokud H. sám kontaktoval jednotlivé soutěžitele, jednalo se výlučně o jeho iniciativu, ke které zmocněn nebyl a že takto postupoval, nebylo možno při běžné obezřetnosti ani dovodit z časové návaznosti, kdy k realizaci těchto zakázek docházelo v průběhu několika let a jejich cena byla pro zadavatele velmi výhodná, a dospět k závěru o vzájemné předchozí dohodě jmenovaných.

V další části podaného odvolání obžalovaný namítá absenci jakékoliv pohnutky k neoprávněnému prospěchu vybrané společnosti Jiří N. – SVAN či EuroSVAN, s.r.o., když byl vyloučen jakýkoliv jeho osobní prospěch či prospěch magistrátu města z toho, že zakázky získala ve všech případech společnost SVAN na úkor jiných soutěžitelů. Závěr nalézacího soudu, že si svým jednáním zajistil ulehčení práce, nemá oporu v dokazování, když výzvy či oslovení vždy vyhotovoval on nebo p. B. V pouhém oslovování podnikatelů, a to i v případech určených H., nelze nalézt porušení výše zmíněných zásad vyplývajících z ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách. Pokud hodnotící komise vybrala firmu SVAN, učinila tak vzhledem k předložené nejvýhodnější nabídce z hlediska ceny, znalosti dodavatele a jeho dobré pověsti, a to bez ohledu na daný způsob zadání veřejné zakázky. Vzhledem ke zvolenému způsobu jejího zadání odvolatel zdůrazňuje, že přijatý postup považoval za standardní i dle poučení zaměstnavatele, kdy takto postupoval nejen on sám, ale i další zaměstnanci magistrátu města v desítkách dalších případů. Z toho, že se magistrát města nepřipojil s nárokem na náhradu škody v tomto trestním řízení, pak dovozuje, že městu žádná škoda nevznikla, s takovým postupem magistrát souhlasil, považoval jej za správný a v souladu se zákonnou úpravou a zmíněnou směrnicí. Připouští pouze určité administrativní pochybení při předávání některých nabídek na jeho sekretariát s uvedením jeho podpisu s tím, že nabídky byly předány osobně, avšak toto pochybení nelze posuzovat s odkazem na § 12 odst. 2 tr.zákoníku v rovinně trestně právní represe.

Pokud okresní soud vychází při rozhodování o jeho vině z výpovědi H. v kombinaci s dalšími důkazy a považuje výpověď jmenovaného za hodnověrnou, nijak tento závěr blíže neodůvodňuje a přehlíží skutečnost, že mezi ním a státním zástupcem

byla uzavřena dohoda o vině a trestu, která byla schválena okresním soudem a z tohoto hlediska nelze považovat takovou osobu za bezúhonnou a důvěryhodnou, neboť to byl právě Kamil H., kdo veřejné zakázky svévolně ovlivňoval. Žádný jiný důkaz v podobě usvědčující výpovědi jiné osoby podílející se na veřejných zakázkách ani písemný důkaz či obsah odposlechů jej při tom neusvědčuje. Odvolatel pak nespátřuje žádnou souvislost s jemu vytýkaným jednáním v případě bodu IV.1, že podnikatel Jiří N. – SVAN nakoupil od dceřiné společnosti soutěžitele TECHNOPARK CZ, s.r.o., EKOPARK, instalovanou závoru a taktéž okresnímu soudu vytýká, že si neověřil, zda cena jednotlivých zařízení není právě pro jejich zakoupení prostřednictvím jiných firem daleko příznivější než v případě jejich přímého nákupu, kdy se skládá nejen z ceny materiálu, ale i z ceny práce.

Závěrem se i tento obžalovaný domáhá z podnětu podaného odvolání zrušení napadeného rozsudku dle § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř. a vyslovení zprošťujícího výroku dle § 226 písm. a) tr.ř.

Obžalovaný Ing. Milan S. svým odvoláním napadá všechny výroky týkající se bodu III.1-3 a V.1-8 a předně zdůrazňuje, že jak ze znaleckého posudku z oboru ekonomika, tak i ze závěru nalézacího soudu vyplynulo, že v případě všech veřejných zakázek malého rozsahu nedošlo k jejich předražení a nebyly zjištěny ani jiné skutečnosti umožňující závěr o způsobení škody protiprávním jednáním odvolatele, který taktéž nezískal osobní prospěch či jinou výhodu. V souladu s dosavadní svou obhajobou odkazuje na ust. § 18 odst. 5 zák. č. 137/2006 Sb. (do 11.9.2011 se jednalo o odst. 3) s tím, že v případě zakázek malého rozsahu byl povinen dodržovat pouze tři zásady uvedené v § 6 odst. 1 cit. zákona, tj. zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, kdy tyto zásady nejsou nijak blíže vysvětleny ani příkladmo uveden jejich obsah a zákon tak ponechává na rozhodnutí konkrétních osob, jak si tyto pojmy vyloží. Odvolatel má přitom za to, že všechny tyto zásady dodržel a navíc měl povinnosti postupovat s péčí řádného hospodáře a vybrat co nejvhodnější nabídku, za kterou nelze považovat tu nejlevnější, když svou roli hraje určitě kvalita, serióznost dodavatele, záruční a pozáruční servis, rychlost, personální obsazení a řada dalších faktorů. Dle názoru odvolatele z předmětného zákona rovněž vyplývá, že tento druh veřejných zakázek není zapotřebí řešit zákonem stanoveným způsobem a dodržovat formální a předem předepsaný postup. Dle jeho názoru se přitom orgány činné v trestním řízení v daném případě pokouší nástrojem trestní represe tyto zásady při zadávání veřejných zakázek malého rozsahu samy vymezit a tím nutí obec tyto zakázky nepodléhající zákonné úpravě řešit jako zakázky podléhající zákonu č. 137/2006 Sb., což má dle něho vést nejen k nárůstu zbytečné administrativy a nehospodárnosti, ale v konečném důsledku vrhá špatné světlo na výkon veřejné samosprávy v očích občanů. Takový postup je v rozporu se zásadou „ultima ratio“, když kriminalizuje jednání, které není zákonem dostatečně a jasně upraveno. Dle jeho názoru je tento druh veřejných zakázek možno zadat tzv. „z ruky“ a odpovědná osoba nemusí dodržovat formální

postup a zadat zakázku uchazeči bez výběrového řízení a je tak pouze na ní, aby vysvětlila svým nadřízeným, proč vybrala tuto konkrétní osobu.

Obžalovaný v další části odůvodnění odvolání poukazuje na skutečnost, že Kamila H. znal po pracovní stránce, věděl, že je znalý místních poměrů a je schopen zajistit kvalitní fungování objednaných systémů, okamžitý servis a odpovídající kompatibilitu s kamerovým systémem, přičemž okresnímu soudu vytýká, že s touto stránkou věci se spolehlivě nevypořádal a v odůvodnění se nezabýval celkovou společenskou škodlivostí vytýkaného jednání. Dle jeho názoru byl oprávněn oslovit přímo Kamila H. s poptávkou předmětné služby, aniž by kohokoliv dalšího oslovoval. V této souvislosti zpochybňuje důvodnost a účelnost vydání výše zmíněné směrnice městem, která jej pouze zbytečně zatěžovala.

V další části podaného odvolání pak poukazuje na obsah odposlechů a zachycených telefonických rozhovorů, z nichž dle jeho mínění nelze dovodit důvod ani jeho zájem zvýhodnit třetí osobu a naopak z ní vyplývá, že jediným jeho zájmem bylo zajistit kvalitní fungování pultu centralizované ochrany. Na tyto skutečnosti v průběhu dokazování upozorňoval, avšak nalézací soud se s těmito námitkami v odůvodnění nevypořádal. V této souvislosti zároveň zdůrazňuje, že neměl dostatek informací o kvalitách firem poskytujících dané služby a bylo pro něj obtížné vybrat firmu, kterou by bylo možno s poptávkou oslovit. Opakovaně pak zdůrazňuje, že neměl povinnost oslovovat vlastně ani tři firmy, ale měl pouze povinnost dodržet zmíněné tři zásady a při nákupu z ruky je jejich dodržení velmi těžko prokazatelné. Obžaloba nedoložila, že by kamerový systém nebo pult centralizované ochrany fungoval špatně nebo předmětná nabídka byla pro Statutární město Frýdek – Místek nevýhodná, tj. že by se podílel na nákupu předraženého nebo nefunkčního kamerového systému nebo komponentů pultu centralizované ochrany či měl z předmětné zakázky přímý prospěch. Rozvádí svůj pohled na otázku společenské škodlivosti vytýkaného jednání a obecně konstatuje svou povědomost ze sdělovacích prostředků o tom, že celá řada srovnatelných případů byla orgány činnými v trestním řízení odložena. Opakuje svou předchozí argumentaci ohledně svého zájmu na vybudování funkčního a bezproblémového systému rychlého hlášení narušení objektu a zabránění škodám při nedostatecích předchozího napojení pultu centralizované ochrany na Policii ČR. Dle jeho názoru z obsahu záznamu o odposlechu je zřejmé, že nijak nepřetěžoval Kamila H. a firmu EuroSVAN na úkor kvality a naopak jej přesvědčoval o výhodách spolupráce s ostatními firmami, jak má vyplývat z odposlechů jejich hovoru z 9.2.2012. I kdyby postupoval přesně podle zákona, byl by výsledek v konečném důsledku stejný a byla by vybrána firma EuroSVAN, která byla nejlepší. Obžalovaný přitom přiznává, že odůvodnění výběru by dle něj bylo mnohem obtížnější, měl by s tím víc práce a zabralo by mu to více času.

Opakovaně pak vznáší námitky ve vztahu ke směrnici Statutárního města Frýdek - Místek o zadávání veřejných zakázek, která se dle jeho mínění nevztahuje na městskou policii a on jako ředitel mohl předmětné věci nakoupit kdekoliv, bez jakéhokoliv

omezení. Nalézací soud nerozvedl, z jakého důvodu je předmětná směrnice pro ředitele městské policie závazná, jaký je její vztah k zákonu o veřejných zakázkách a zda je se zákonem v souladu a spokojil se pouze s konstatováním, že o směrnici věděl. V této souvislosti poukazuje i na některá rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (např. 5Tdo 66/2015) a nález Ústavního soudu I ÚS 403/2003, pokud se jedná o míru společenské škodlivosti vytýkaného jednání, kdy se nalézací soud s namítanou judikaturou nevypořádal a v daném případě zcela pominul.

Obžalovaný pak opětovně ve vztahu ke zvolené právní kvalifikaci zdůrazňuje, že mu nebyl prokázán zejména úmysl, jak nesprávně dovodil okresní soud, opatřit sobě nebo jinému prospěch, když výběrové řízení by dopadlo stejně i v případě, kdy by zadal zakázku tzv. z ruky, k čemuž byl dle zákona plně oprávněn. Stejně tak mohl stanovit v zadání zakázky podmínky pro kvalitní fungování systému nebo podmínku místní znalosti a zkušenosti. Opět by stejně vyhrála společnost EuroSVAN a jedinou výhodou dle názoru odvolatele bylo to, že ušetřil čas a úsilí sám sobě. Zadavatel tedy poškozen nebyl, veřejná zakázka byla zadána té osobě, která by ve skutečnosti ji obdržela a pouze nebyla dodržena forma, kterou však zákon zde nevyžaduje.

Ve vztahu k vytýkanému jednání pod bodem III.3 poukazuje obžalovaný na výpověď svědkyně Magdy J., která ve své výpovědi u hlavního líčení nepotvrdila vyslovení požadavku na provádění tzv. křoví, ani zjevnou přemrštěnost učiněné nabídky tak, aby zvítězil někdo jiný a tuto nabídku spíše označila za příliš nízkou s tím, že pro ně byl rozhodující současný požadavek na odkup již značně ojetého vozidla, které by nikdy nevykoupila a poptávka se jí proto jevila jako nezajímavá. Rovněž poukazuje na část výpovědi svědka Josefa H., který poukázal na kvalitu předchozích služeb poskytovaných pro městskou policii, celkovou výši zisku a skutečnost, že v městě se škodovkami neobchoduje více firem. Rovněž tudíž v tomto případě byla z jeho strany projevena snaha vyhnout se byrokratickému obstarávání dalších nabídek, když mu přitom nic nebránilo obrátit se přímo na jím vybranou firmu.

Ve shodě se svou dosavadní obhajobou pak obžalovaný dále odkazuje na ust. § 17 písm. m) zák. č. 137/2006 Sb. vymezující pojem zadávání veřejné zakázky a zdůrazňuje, že z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že se musí jednat pouze a jenom o zadání veřejné zakázky podle zmíněného zákona o veřejných zakázkách, čímž je vyloučena předmětná věc, kdy se ve všech případech jednalo o veřejné zakázky malého rozsahu, která režimu tohoto zákona nepodléhá a v tomto kontextu je nezbytné posuzovat i aplikaci § 6 cit. zákona. Obžalovaný zde dovozuje, že zásadou transparentnosti se rozumí řádné vyhlášení a zveřejnění veřejné zakázky způsobem stanoveným zákonem, přičemž v daném případě zákon takové zveřejnění neukládal a interní norma magistrátu sílu zákona nemá, a tudíž její porušení nemůže být trestným činem. Rovněž zásadu rovného zacházení se všemi soutěžiteli lze aplikovat pouze v případě veřejných zakázek upravených zákonem č. 137/2006 Sb., což není projednáváný případ, jelikož zde nebyli

konkrétní soutěžitelé, kteří by museli být osloveni, a žádný ze subjektů ucházejících se o zakázku nebyl postupem odvolatele poškozen.

V daném případě není možné dohledat ani porušení zásady diskriminace, když bylo zcela na úvaze veřejného zadavatele, komu a za jakých podmínek předmětnou veřejnou zakázku zadá. Odvolatel proto nikoho nediskriminoval, nikoho bezdůvodně nevyločil ze soutěže, přičemž ani s touto obhajobou se nalézací soud dostatečně nevypořádal a není tak zřejmé, že porušil všechny zmíněné zásady či pouze některou z nich a proč.

Pod bodem 10 odůvodnění podaného odvolání obžalovaný namítá, že se nemohl dopustit předmětného trestného činu jako úřední osoba dle ust. § 127 odst. 1 písm. d) tr.zákoníku, když takovou osobou nebyl a nelze jej zařadit do kategorie úředníka územně správního celku podle zákona č. 312/2002 Sb., jelikož nikdy neskládal zkoušku odborné způsobilosti, která je podmínkou jmenování úředníkem územní samosprávy, což v jeho případě splněno nebylo. Nebyla splněna ani materiální podmínka takového zařazení, kterou je plnění úkolu státu nebo společnosti a použití dané pravomoci při plnění těchto úkolů. Z ustálení judikatury přitom vyplývá, že pro úřední osoby musí být dán její vrchnostenský charakter, tedy výkon veřejné moci z pozice instanční nadřazenosti nad těmi, o jejichž právech, právem chráněných zájmech a povinnostech je rozhodováno, nebo jejich existence je osvědčována. Dle názoru odvolatele nebyla ani tato podmínka v jeho případě splněna, když nikdy při zadávání veřejných zakázek malého rozsahu nepoužíval žádnou pravomoc ani neplnil úkoly státu či společnosti, kdy v této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.5.2016 sp.zn. 5Tdo 279/2016 zabývající se trestní odpovědností úřední osoby. I když je strážníkem obecní policie, nevykonával v dané souvislosti její pravomoc, neboť mezi pravomoci obecní policie vymezené zákonem nepatří zadávání veřejných zakázek, i když zároveň připouští, že je odlišná praxe v různých městech, kdy v některých si konkrétní veřejné zakázky organizuje přímo obecní policie, v jiných zase příslušný odbor magistrátu či nějaká externí osoba. Dle jeho názoru organizace a zadávání veřejných zakázek jako součást fiskální zprávy v sobě nezahrnuje ani prvek moci ani prvek vrchnostenského rozhodování.

Další odvolací námitku směřuje do kvalifikace jednání jako člena organizované skupiny tak, jak je ustáleno v judikatuře Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.1.2011 sp.zn. 8Tdo 1584/2010 a odvolatel má zde za to, že v daném případě nebyl jednotlivým účastníkům prokázán požadovaný stupeň koordinace a plánovitosti při jejich jednání. Nebylo prokázáno, že všechny osoby o sobě věděly a byly srozuměny s tím, že budou členy skupiny a okresní soud se s touto stránkou kvalifikované skutkové podstaty nevypořádal a v tomto směru odvolatel považuje napadený rozsudek za nedostatečně odůvodněný, nepřezkoumatelný a postavený na nesprávném právním závěru.

Svou dosavadní obhajobu obžalovaný také obžalovaný opakuje, popřípadě ji dále rozvádí v odůvodnění podaného odvolání směřujícího do výroku o vině pod bodem V.

rozsudku. V této souvislosti poukazuje na názor nalézacího soudu, pokud se jedná o vyřizování přestupků domluvou bez toho, že by přestupce byl tomuto přítomen, přičemž se se závěry soudu neztotožňuje s tím, že tento názor nemá oporu v zákoně. Za nesprávný považuje zejména názor, že domluva je součástí blokového řízení a s odkazem na ust. § 84 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, zdůrazňuje, že zákon tuto formu domluvy nestanoví a připouští ji tam, kde není důvod k postihu či postoupení, kdy k zániku trestnosti je tato domluva dostačující a lze neformálním způsobem dosáhnout nápravy přestupce. V této souvislosti odvolatel poukazuje na názor úředníka Ministerstva vnitra ČR Ivana T., který si sám vyžádal a dle něhož je domluva ve své podstatě vyrozuměním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, že v její věci prozatím nebudou prováděny úkony v rámci postupu před zahájením přestupkového řízení a nebude uložena sankce v blokovém řízení. Pokud okresní soud konstatoval, že teprve po projednání věci a zhodnocení přestupkové minulosti pachatele přestupku a jeho přístupu k věci by byl příslušný strážník městské policie oprávněn takový přestupek případně vyřešit domluvou, tak nevzal dostatečně v úvahu potíže při ověřování takové přestupkové minulosti s ohledem na absenci centrální evidence přestupků, když tato byla zavedena až novelou přestupkového zákona č. 204/2015 Sb. s účinností od 1.10.2015 a navíc se týká pouze vybraných přestupků. Samotný zákona navíc neukládá povinnost zkoumat přestupkovou bezúhonnost, a to ani v případě, že se přestupce na základě tzv. parkovačky dostaví na služebnu policie. Názor okresního soudu pak není v souladu se stanoviskem dozorujícího státního zástupce, že blokově není možné přestupek vyřešit, pokud přestupce není zastížen v místě spáchání přestupku. Za nesprávný považuje odvolatel taktéž názor obžaloby obsažený v závěrečné řeči státního zástupce, že vyřešení přestupku domluvou je možné pouze v případě ochoty přestupce zaplatit blokovou pokutu, jakož i názor, že v případě nezjištění přestupce se dokazování ani správní řízení neprovádí a věc musí strážník městské policie přímo odevzdat příslušnému správnímu orgánu, když opomíjí běžný postup spočívající v zanechání za stěračem vozidla výzvy (tzv. parkovačka) k dostavení se na úřadovnu obecné policie, kde v případě jeho doznání se běžně přestupek řeší uložením blokové pokuty nebo domluvou. V případě správnosti názoru státního zástupce by předmětné výzvy strážníků jakýkoliv smysl postrádaly a přestupci by nemuseli se na služebnu městské policie dostavovat. Odvolatel pak spatřuje v této souvislosti chybu na straně zákonodárce, který měl ustanovení o blokovém řízení upravit tak, aby jejich aplikace nepůsobila v praxi problémy. Pokud nalézací soud odkázal v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 4Tdo 1018/2015 ze dne 25.11.2015, tak k tomu odvolatel namítá, že se Nejvyšší soud nezmiňuje o tom, že vyřešení věci domluvou musí předcházet zákonem požadovaný konkrétní pracovní postup s tím, že pro aplikace případné domluvy musejí být procesně jednoznačným způsobem zjištěny potřebné podmínky a zároveň tak upozorňuje, že Nejvyšší soud svým usnesením dovolání pro nepřípustnost odmítl, aniž měl důvod do hloubky rozebírat jednotlivé argumenty, navíc v případě, který je odlišný od nyní projednávané věci a toto usnesení není bez dalšího použitelné pro daný případ.

V další části odvolacích námitek obžalovaný vyslovuje své přesvědčení, že přestupek je možno projednat i telefonicky, když žádná právní norma to nezakazuje a je

nutné pouze určit, zda je možné dostatečně ztotožnit osobu po telefonu a v této souvislosti poukazuje na ust. § 1824 a násl. občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., které umožňují uzavírání závazků ze smluv distančním způsobem, tj. prostřednictvím prostředků komunikace na dálku, stejně tak, jak je možné poslat osobě e-mail, který je považován za písemnou formu komunikace, přičemž okresní soud se s touto námitkou nepořádal a jeho názor, že není možné ztotožnit osobu po telefonu nebo e-mailu je proto nesprávný.

Pokud se jedná o stanovení podmínek pro vyřešení přestupku domluvou či blokovou pokutou, je dle názoru odvolatele rozhodná projevená lítost a posouzení, zda je skutečná a zda povede k nápravě. Pokud se přestupce dopouští přestupku opakovaně, nelze předpokládat, že domluva přinese kýžený výsledek a je na místě buď jej vyřešit blokově, nebo postoupením ke správnímu řízení. Tedy strážník městské policie musí posoudit, zda se jedná o hodnověrný projev lítosti jako dostatečný podklad pro rozhodnutí, že se přestupce samotným projednáním přestupku poučil a nebude jej opakovat. Dle názoru odvolatele není pro projevení lítosti nezbytná osobní přítomnost při vyslovení domluvy, ale přestupce může tuto vyjádřit písemnou omluvou nebo zprostředkovaně, a to prostřednictvím třetí osoby, jako např. právního zástupce. V této souvislosti obžalovaný poukazuje na výpověď svědka Henryka H., dle něhož nikde nenašel úpravu způsobu realizace domluvy, kterou navíc považuje mylně za sankci a zaměňuje ji za napomenutí, tedy sankci dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Taktéž obžalovaný upozorňuje na ust. § 125h zák. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, který umožňuje složit částku odpovídající výši blokové pokuty a tím dosáhnout odložení řízení o přestupku.

Z těchto norem obžalovaný dovozuje neformálnost blokového řízení, v němž záleží pouze na konkrétním strážníkovi, zda přestupek vyřeší blokovou pokutou v případě, že nebude postačovat domluva. Opětovně pak obžalovaný zdůrazňuje výpověď svědka H., který potvrdil, že v některých případech zapsal na pokyn ředitele městské policie přestupek, který projednal on sám osobně s tím, že to bylo podle něj normální, i když ne běžné.

V další části odvolacích námitek pod bodem 17 odůvodnění podaného odvolání obžalovaný poukazuje na ust. § 7 odst. 1 a § 8 zák. č. 553/1991 Sb., o obecní policii, a z nich vyplývající povinnosti v případě zjištění spáchání přestupku a jeho projednání jakýmkoliv způsobem v rámci udělené pravomoci, kterou neporuší, pokud není přesně prokázáno, kterou konkrétní normu svým zaviněným jednáním porušil. V odůvodnění napadeného rozsudku nelze jednoznačně stanovit, kterou konkrétní normu porušil a s jakým následkem. Má tudíž za to, že byl nejen plně oprávněn, ale i povinen zákroky provádět a přestupky řešit, včetně vyslovení domluvy. V souvislosti s výpovědí zmíněného svědka pak poukazuje i na nedokonalost informačního systému Radnice Vera, který neumožňuje vyznačení odročení věci, potíže některých strážníků při práci se systémem a možnost vyslovení domluvy po telefonu, což svědek ve své výpovědi ve shodě se správním řádem rovněž nevyloučil. Zároveň zmiňuje i možnosti telekonference dle trestního řádu. V rámci své obhajoby obžalovaný namítá, že nebylo dostatečně

prokázáno, kdo ve skutečnosti celou řadu přestupků projednával a je přesvědčen o tom, že přestupky ad V.1, 4, 6, 7 předal Henryku H. k vyřízení a ten naopak tvrdí, že je nevyřizoval, ale pouze zapsal do systému pod svým loginem.

V další části odůvodnění podaného odvolání obžalovaný k jednotlivým výrokům o vině ad V.2-8 namítá:

Ke skutku V.2 poukazuje na výpověď Zdeňka S., který hodnověrně popsal osobu F. jako přestupce, uvedl důvody přestupků, které nebyly vážné a není tak nijak neobvyklé, když byl tento první přestupek vyřešen domluvou bez jeho osobní přítomnosti a za situace, kdy byla lítost tlumočena bývalým policistou. Poukazuje pak na okolnosti spáchání přestupku, zásady správního řízení, vyplývající z ust. § 6 odst. 2 věta první správního řádu, jakož i povinnosti strážníka městské policie, vyplývající z ust. § 6 odst. 1 zák. č. 553/2001 Sb., o obecní policii, a opakovaně zdůrazňuje nedostatečnou zákonnou úpravu realizace domluvy a v této souvislosti cituje i některé nálezy Ústavního soudu, pokud se jedná o hodnocení důkazů soudem a znovu opakuje svůj názor, že pouze je na strážníkovi, zda vysloví domluvu po telefonu nebo prostřednictvím třetí osoby, pokud ji vyhodnotí jako dostačující.

V případě výroku pod bodem V.6 obžalovaný vyslovuje pochybnost o věrohodnosti původní výpovědi Petra J., a to s ohledem na jím sledovaný cíl dosažení podmíněného zastavení trestního stíhání, kdy u hlavního líčení již odmítl jako svědek s odkazem na ust. § 100 odst. 2 tr.ř. vypovídat. Jeho bratr MUDr. Radovan J. potvrdil příjem e-mailu s písemnou domluvou, ze které si vzal ponaučení s tím, že se již podobného přestupku nedopustí. K tomu obžalovaný připojuje vlastní hodnocení takového postupu, jehož opodstatněnost již rozvedl ve svých předchozích námitkách a tento považuje ze strany městské policie za zcela běžný a vstřícný k občanům. Zároveň okresnímu soudu vytýká, že na jednu stranu v odůvodnění spekuluje, že přestupce nebyl spolehlivě zjištěn a následně pak konstatuje, že přestupcem byl skutečně MUDr. Radovan J., kdy on je přesvědčen, že přestupce byl zjištěn správně, protože se jeho totožnost nakonec potvrdila. Ani tento skutek pak nelze považovat za trestný čin.

Stejně závěry obžalovaný zaujímá ve vztahu ke skutku V.7, u něhož Ing. Pavel H. odmítl vypovídat.

V případě jednání ad V.4 obžalovaný zdůrazňuje, že se jednalo o místostarostu Města Třinec, který přijel na služební jednání a v takovém případě je běžné vzhledem k závažnosti přestupku jeho vyřešení domluvou. Obžalovaný pouze jako formální pochybení připouští zapsání jako přestupce jiné osoby, což ale nic nemění na tom, že přestupce svého jednání litoval a chtěl se domluvit přestupek vyřešit, o čemž svědčí jeho výpověď u hlavního líčení dne 21.10.2015. V dané věci tak nebylo prokázáno, že by

nebyl přesvědčen o účinnosti domluvy a je proto namístě uplatnění zásady subsidiarity trestní represe.

Pokud se jedná o skutek V.8, tak svědek Milan P., strážník, potvrdil, že od odvolatele nedostal pokyn k nějakému vyřízení přestupku, celou věc vyhodnotil sám a tuto uzavřel podáním vysvětlení. Tuto jeho výpověď potvrdil i svědek H. Přesto okresní soud k těmto výpovědím nepřihlížel a dospěl k závěru o vině, přestože není vyloučeno, že odvolatel přislíbil, že se na předmětný přestupek podívá, kdy následně zjistil, že strážník P. již věc ukončil podáním vysvětlení. V této souvislosti odvolatel poukázal i na zprošťující výrok Krajského soudu v Brně sp.zn. 8To 315/2015, týkající se obdobného jednání s tím, že se nalézací soud s tímto rozhodnutím taktéž nevypořádal. Okresnímu soudu dále vytýká rozdíly v přístupu v hodnocení výpovědi svědka H., které na rozdíl od výpovědi tohoto svědka týkajících se předchozích skutků nyní nevěří a tento svůj postup blíže neobjasnil. S ohledem na zásadu in dubio pro reo proto měl nalézací soud i v tomto případě rozhodnout zprošťujícím výrokem.

Ve vztahu ke skutku V.1 obžalovaný dále namítá, že jeho spáchání nebylo dostatečně prokázáno, a za spekulaci považuje závěr, že přestupcem byl Ing. Miroslav B. s tím, že se jedná o jediného Mirka, který prochází evidencí, kterou v ostatních případech považuje za vedenou nezákonným způsobem.

Pokud se jedná o výrok o trestu, obžalovaný poukazuje na své námítky směřující do výroku o vině a zdůrazňuje prokázaný zájem na zajištění kvalitního fungování pultu centralizované ochrany, kamerového systému a nákupu vozidla, a v případě přestupků svou snahu o jejich řešení přípustným způsobem, i přesto byl odsouzen pro jiný právní názor na základě pouhých dvou slov, kdy nebylo prokázáno s pravděpodobností hraničící s jistotou, že skutečně přestupkové řízení ovlivnil. Uložené tresty proto vzhledem k těmto skutečnostem považuje za nepřiměřené, kdy zdůrazňuje svou dosavadní bezúhonnost, absenci jakýchkoliv osobních či nízkých pohnutek a volbu co nejvhodnějšího řešení. Spáchání některých skutků nepopřel, od počátku však popíral, že by se dopustil trestné činnosti. Současně lituje toho, že v daných případech takto postupoval a uvědomuje si, že forma jeho chování jako ředitele městské policie jej v očích veřejnosti poškozují. V rámci svých úvah o trestu zdůrazňuje, že tento je ve všech případech ztřeštěn i ztrátou zaměstnání, a to minimálně na dobu pěti let v důsledku ztráty bezúhonnosti, což je s ohledem na jeho věk fakticky ztrátou zaměstnání, které vykonával po většinu svého profesního života. Taktéž poukazuje na absenci způsobení škody či jiného škodlivého následku a v případě přestupků na zaujetí odlišného právního názoru na způsob domluvy s tím, že se některých vytýkaných skutků ani nedopustil. Pokud se jedná o jeho majetkové poměry, jsou tyto obvyklé a trestnou činností nezískal jakýkoliv prospěch. Již samotné projednání věci mělo pro něj dostatečný účinek a pokud by měl být odsouzen za skutky, mělo by být zároveň přihlédnuto k tomu, že se skutků dopustil v právním omylu, protože měl na výklad příslušných právních norem jiný názor.

Závěrem se domáhá, aby napadený rozsudek byl odvolacím soudem podle § 258 odst. 1 písm. a), b), d) tr.ř. zrušen a podle § 259 odst. 3 tr.ř. rozhodnuto zprošťujícím výrokem dle § 226 písm. a) tr.ř., nebo věc byla podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrácena nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Proti rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení odvolání i **obžalovaný Jaroslav B.**, zaměřené do všech jeho výroků, kdy úvodem odůvodnění opravného prostředku vyslovuje nesouhlas s podstatnou svého obvinění, jak byla vyslovena nalézacím soudem v bodě IV.6, a poukazuje na skutečnost, že nebyl tím, kdo stanovil podmínky zadávacího řízení k dané veřejné zakázce, když příslušnou podanou nabídku sám nezpracoval a tuto pouze podepsal. Nebyl zadavatelem ani vyhlášovatelem veřejné soutěže a tudíž ani nemohl předstírat splnění povinnosti veřejného zadavatele a dodržovat zásady vyplývající z ust. § 6 zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. V dalším poukazuje na účel zadávacího řízení, který je realizován prostřednictvím nastavování kvalifikačních předpokladů, nastavení zadání a samotného výběru prostřednictvím hodnocení dle předem stanovených hodnotících kritérií. V této souvislosti pak zdůrazňuje, že jako uchazeč o předmětnou veřejnou zakázku nemohl porušit ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách, a odkázal v této souvislosti na řadu konkrétních rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem a Krajského soudu v Brně.

S poukazem na rozdíl mezi nabídkovou cenou a vysoutěženou nabídkou, který činí 12.000 Kč, má odvolatel za to, že v jeho případě přichází navíc v úvahu použití zásady subsidiarity trestní represe, jak opakovaně v obdobných případech dovodil Ústavní soud v odvolatelem citovaných nálezech.

Za nesprávný pak dále považuje závěr okresního soudu, že měl vědomě poskytnout součinnost k zajištění nekonkurenceschopných nabídek, když ani z rozsudku ani z obžaloby nelze dovodit, v čem měl tuto součinnost poskytnout a jak ji měl fakticky provést, když o tom nebyl předložen ani proveden jediný důkaz. Odvolatel žádnou takovou součinnost nikdy vědomě ani nevědomě neposkytl a tato skutečnost měla vést nalézací soud k aplikaci zásady „in dubio pro reo“.

Závěrem obžalovaný shrnuje, že rozhodnutí nalézacího soudu o vině a trestu nemá oporu v provedených důkazech a v zákonné úpravě veřejných zakázek, a navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a sám podle § 259 odst. 3 tr.ř. rozhodl zprošťujícím výrokem dle § 226 písm. b) tr.ř.

Proti výroku o vině (ad V.3, 5) a výroku o trestu podal ihned po vyhlášení rozsudku taktéž odvolání **obžalovaný Mgr. Michal N.**, které prostřednictvím zvoleného obhájce písemně odůvodnil.

Úvodem odůvodnění podaného odvolání odvolatel cituje argumentaci nalézacího soudu, jak je obsažena v odůvodnění rozsudku, a ve vztahu ke skutku pod bodem V.3 namítá, že závěry soudu jsou v příkrém rozporu s obsahem provedených důkazů, tyto označuje za

spekulativní a postrádající reálný skutkový základ. V tomto kontextu odkazuje na obsah záznamu prostorového odposlechu z kanceláře Ing. S. ze dne 25.11.2011 v čase, který trval přibližně pouze 1 minutu. V této souvislosti vznáší pochybnosti, zda bylo řádně zadokumentováno, že by skutečně volal on, když shoda křestního jména sama o sobě nic neprokazuje a z úředního záznamu Policie ČR z 11.6.2012 vyplývá, že předmětné telefonní číslo bylo přiděleno Statutárnímú městu Frýdek – Místek na osobu Radovan H. Taktéž nebylo řádně zadokumentováno, kterým vozidlem, a kterou osobou měl být spáchán předmětný přestupek, když dotčená vozidla měla totožná čtyři závěrečná čísla „0770“, o čemž je v předmětném záznamu prostorového odposlechu rovněž hovořeno. Z dosloveného přepisu tohoto záznamu nevyplývá, že i v případě, že by byl účastníkem tohoto telefonátu odvolatel, jakým způsobem měl vzbudit v Ing. S. rozhodnutí spáchat trestný čin a navíc že jmenovaný měl konat na základě jeho výslovné žádosti o vyřízení přestupku JUDr. H. bez projednání a uložení sankce. O tom mezi volajícími nepadlo ani slovo. V tomto směru považuje odvolatel závěry okresního soudu o jeho vině za odporující základním zásadám trestního řízení ve smyslu § 2 odst. 5,6 tr.ř.

Ve vztahu k výroku o vině pod bodem V.5 odvolatel poukazuje na výpověď Ing. H., jehož trestní stíhání bylo dle § 307 tr.ř. podmíněně zastaveno, kdy tento neuváděl, že by jej měl kontaktovat se žádostí tak, jak je popsána ve výrokové části rozsudku. Pouze uvedl, že se na něj obrátil jako na právníka a tehdejšího náměstka primátora s dotazem, zda lze řešit přestupky bez osobní účasti a zdůraznil, že městští strážníci nepostupují z hlediska posuzování problematiky parkování jednotně. Pokud jde o SMS s textem „OK“, namítá, že nevěděl, čeho se zpráva týkala, byl značně vytížen a o způsobu vyřízení přestupku se dozvěděl až od policie. V této souvislosti také poukazuje na obsah usnesení dle § 307 tr.ř. z 19.8.2015, v němž i samotný soud na str. 2 uvádí, že na něj jmenovaný měl vznést dotaz. Z těchto zjištění soudu nelze dovodit, že Ing. H. měl touto formou u osoby odvolatele vzbudit rozhodnutí spáchat trestný čin a tento následně měl takové rozhodnutí vzbudit u spoluobžalovaného Ing. S., aniž by v konkrétním případě byl takový čin jakkoliv definován. Jednalo by se tedy o určité a postupné řetězení takového jednání mezi dotčenými osobami, pro které nesvědčí skutečnost, že by prokazatelně žádal o vyřešení přestupku. Těmito výhradami se nalézací soud důsledně nezabýval a zcela nekriticky převzal mnohdy jednostranná a nepodložená tvrzení obžaloby.

Odvolatel v další části odůvodnění podaného odvolání vznáší námitky co do odůvodnění napadeného rozsudku, a to s poukazem na ust. § 125 tr.ř., které neodpovídá zde vysloveným požadavkům a v něm se nalézací soud dostatečně nevypořádal s námitkami obhajoby.

Ve vztahu ke zvolené právní kvalifikaci odvolatel nesouhlasí s výkladem okresního soudu co do naplnění zákonného znaku neoprávněného prospěchu dotčených osob, který soud spatřuje v tom, že řešení jejich aktuální situace bylo jednodušší nebo pohodlnější a dále v tom, že ušetřili svůj čas, další výdaje apod. Odvolatel v této

souvislosti namítá s odkazem na ust. § 12 odst. 2 tr.zákoníku, že zákonodárce měl na mysli evidentně postih „neoprávněných zvýhodnění“ vyšší či kvalifikovanější intenzity, než je v projednávaném případě a je tak nezbytné v souladu se zásadou subsidiarity trestní represe odlišovat trestné činy od těch deliktů, které by neměly být považovány za trestné činy, protože zdánlivé znaky některých skutkových podstat nenaplnují.

S poukazem na zákonné vymezení pojmu účastníka na dokonaném trestném činu dle § 24 odst. 1 písm. b) tr.zákoníku odvolatel namítá absenci zákonem definovaného možného prostředku „navedení“ s tím, že soud kromě nepodložených úvah neoznačil žádný relevantní důkaz, který by v jeho případě prokazoval, že se jakkoliv na spáchání skutku z hlediska naplnění jak objektivní, tak subjektivní stránky trestného činu podílel. Navíc subjektivní stránka není v rozsudku popsána způsobem nevzbuzujícím pochybnosti a jedná se přitom o trestný čin úmyslný, u něhož je nezbytné tuto stránku prokazovat a relevantní formu dokumentovat, jak konstatoval i ve svém nálezu Ústavní soud (IV ÚS 438/2002).

V rámci shrnutí podaných odvolacích námitek odvolatel zdůrazňuje, že skutky, které jsou mu kladeny za vinu tak, jak jsou vymezeny v rozsudku, nezahrnují všechny obligatorní znaky vytýkané trestné činnosti. Okresní soud se nevypořádal s námitkami obhajoby proti postupu policejního orgánu před zahájením trestního stíhání v souvislosti se zadokumentováním záznamu telekomunikačního provozu nebo záznamu o sledování osob, kdy tyto nelze považovat za použitelné s jakýmkoliv dopadem na výrok o vině a v konečném důsledku pak zdůrazňuje i splnění podmínek pro použití zásady in dubio pro reo.

Závěrem se odvolatel domáhá, aby z podnětu podaného odvolání byl napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a)-e) tr.ř. zrušen a dle § 226 písm. b) tr.ř. rozhodnuto zprošťujícím výrokem.

Obžalovaný Ing. Miroslav H. v podaném odvolání zaměřeném jak do výroku o vině v bodě V.4, tak i do výroku o trestu s odkazem na znění skutkové a právní věty, napadá předmětný rozsudek a namítá, že závěry soudu a tvrzení obsažená v odůvodnění rozsudku nemají oporu v provedených důkazech a nelze z nich bez jakýchkoliv pochybností dospět k závěru, že se vytýkaného jednání dopustil. V odůvodnění napadeného rozsudku nejsou ani naznačeny úvahy, kterými se nalézací soud řídil při hodnocení provedených důkazů, které toliko konstatuje, čímž nenaplnuje zároveň požadavek vyplývající z ust. § 125 tr.ř. ve vztahu k jeho odůvodnění.

Odvolatel připouští, že se ředitele městské policie dotázal, jakým způsobem by se daný přestupek mohl nebo může řešit, neboť mu bylo známo, že tento je možné podle platné právní úpravy řešit několika různými způsoby. Okresní soud v rámci rozhodování o vině vycházel pouze z jediného důkazu, a to prostorového odposlechu v kanceláři

ředitele městské policie, kterým bylo zachyceno pouze slovní vyjádření osoby hovořící do telefonního přístroje v předmětné kanceláři. Z tohoto monologu nalézací soud konstatuje a hypoteticky odkazuje na více možných verzí, jak asi mohl znít slovní projev osoby na druhé straně telefonní linky, přičemž vybírá verzi pro odvolatele nejméně příznivou, a to v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“. Odvolatel v této souvislosti cituje doslovný přepis záznamu, z něhož však lze dovodit pouze to, že osoba na druhé straně telefonní linky patrně sdělila čísla, která odposlouchávaná osoba opakuje, avšak nic dalšího, tedy vlastně co sdělovala volající osoba na druhé straně telefonní linky řediteli městské policie, a tím méně, že by tato osoba tohoto k něčemu naváděla, tím méně ke zneužití pravomoci úřední osoby. Na základě takto kusého důkazu nebylo možno dovodit závěry obsažené ve skutkové větě napadeného rozsudku, tj. že obžalovaný měl někoho požádat, aby se o něco postaral, i navíc, zda se vůbec jednalo o dotaz a jak měl být formulován. Nebylo tak zjištěno, jakým způsobem mělo vypadat to, co napadený rozsudek hodnotí jako vzbuzení úmyslu spáchat trestný čin dle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku a nebylo tedy prokázáno, že by měl ředitele městské policie požádat o nestandardní řešení přestupku a nelze tak posoudit ani míru jeho účasti na jednání vytykaném spoluobžalovanému Ing. S., a to ani subjektivní stránku takového jednání. V této souvislosti zdůrazňuje také skutečnost, že nebylo prokázáno jeho povědomí o nějakém přestupku Ing. K. a zároveň namítá, že byl v rámci odposlechu kanceláře Ing. S. pouze vytipován jako volající z dvou Miroslavů pracujících na magistrátu, přičemž z obsahu spisu není zřejmé, zda byly prověřovány všechny další osoby používající toto jméno. Odvolatel sice připustil, že se o přestupku bavil s ředitelem městské policie, avšak nepotvrdil, že se jednalo právě o zmíněný odposlouchávaný hovor.

Ve vztahu k časovým souvislostem, jak je zmiňuje nalézací soud, obžalovaný namítá, že z výpovědi svědka Ing. K. u hlavního líčení vyplynulo, že mu Ing. Ž. dne 16.12.2011 sdělil, že je vše vyřízeno, a tudíž dle předmětného odposlechu nemohl odvolatel dne 19.12.2011, tedy tři dny poté navádět Ing. S. ke spáchání vytykaného přečinu. Taktéž nebylo prokázáno, kdo měl údaje týkající se Ing. Ž. poskytnout k provedení zápisu do informačního systému Radnice Vera, když hovor s takovým obsahem zachycen v mezidobí nebyl. Z provedených důkazů pak nelze dovodit, že by odvolatel žádal Ing. S., aby byl v projednávaném případě jako přestupce uveden záměrně nepravdivě Ing. Ž. a aby se postaral o vyřízení nějakého přestupku způsobem odporujícím zákonu, tím méně, že by dokonce sděloval jakékoliv osobní údaje týkající se údajného přestupce či jiné osoby.

V další části odůvodnění podaného odvolání obžalovaný namítá nedostatek subjektivní stránky vytykané trestné činnosti, tj. minimálně srozumění s tím, že hlavní pachatel bude v důsledku jeho jednání postupovat nelegálním způsobem. Z provedeného dokazování nevyplývá, že předtím, než osoba hovořící v kanceláři ředitele městské policie pronesla slova „normálně vyřešíme domluvou“, musel by alespoň v hrubých rysech znát, jakým způsobem bude pachatel postupovat, že bude postupovat nelegálním

způsobem a kdo v takovém případě bude přímým pachatelem. V projednávané věci nebylo provedenými důkazy ustáleno, kdo měl být pachatelem a kdo účastníkem a v jaké formě. Navíc takový účastník musel být nejméně srozuměn s tím, kdo bude jako přímý pachatel postupovat protiprávně. V souladu se svou dosavadní obhajobou má za to, že Ing. S. nebyl v konkrétním případě oprávnou úřední osobou a pokud pachatel nebyl bezpečně zjištěn, nelze předstírat ani účastníka na tomto trestném činu.

Z hlediska odůvodnění napadeného rozsudku pak okresní soud vytýká, že v něm se okresní soud důsledně nevypořádal s jeho obhajobou, nedostál tak povinností vyplývajícím z ust. § 125 tr.ř. a nehodnotil rozpory a pochybnosti vyplývající z dokazování v jeho prospěch ve smyslu zásady „in dubio pro reo“ a principu presumpce nevinu, když v této souvislosti poukazuje na konkrétní nálezy Ústavního soudu.

Závěrem se odvolatel domáhá, aby z podnětu podaného odvolání byl napadený rozsudek ve vztahu k jeho osobě pod bodem V.4 zrušen v celém rozsahu a rozhodnuto zprošťujícím výrokem podle § 226 písm. a) tr.ř., popřípadě věc byla vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Předmětný rozsudek napadl v neprospěch obžalovaných Petra B., Tomáše M., JUDr. Milana P. a Ing. Milana S. odvoláním zaměřeným do výroku o trestech státní zástupce Okresního státního zastupitelství ve Frýdku – Místku a v neprospěch obžalovaných Zdeňka V., Mgr. Michala P., DiS. a Ing. Patrika Ž. také do zprošťujících výroků o vině.

V odůvodnění odvolání zaměřeného do uložených trestů odvolatel označuje vyslovené výchovné tresty odnětí svobody, uložené obžalovaným Petru B., Tomáši M. a Ing. Milanu S. za nepřiměřeně mírné, stejně tak jako trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie uložený obžalovanému JUDr. Milanu P. ve výměře pouhých 2 let.

S odkazem na obecnou argumentaci nalézacího soudu, pokud se jedná o uložené tresty, odvolatel namítá, že se sice u všech těchto obžalovaných jednalo o první střet se zákonem, avšak v masivním rozsahu, kdy jsou odsuzováni za vysoký počet skutků a trestných činů, páchaných po delší dobu, kdy je navíc velmi složité takovou trestnou činnost odhalovat, přičemž se jedná pouze o pověstnou „špičku ledovce“, ale i tak je rozsah odhalené trestné činnosti značný. Dále připomíná, že škoda není znakem skutkových podstat uvedených trestných činů a reálná škoda nemůže být ani zjištěna, když nelze zjistit, jak by takové veřejné zakázky dopadly v případě vážně poctivě a férově vedené veřejné soutěže. Dokazováním bylo prokázáno manipulování a hrubé ovlivňování u 20 veřejných zakázek města, kdy vyjma zakázky pod bodem I., která byla ovlivňována ve fázi zpracovávání zadávací dokumentace, a její upravování na přání,

týkaly se ostatní zakázky v deseti případech odboru informatiky, ve třech případech městské policie a v šesti případech odboru vnitřních věcí, přičemž všechny byly ovlivňovány stejným způsobem. Nejednalo se ve skutečnosti o žádnou férovou soutěž, ale předem zrežírované divadlo, kdy dopředu bylo zřejmé, kdo soutěž vyhraje, že výsledná cena není výsledkem středu nabídek a není z nich nejlevnější, ale že vítěznou cenu si stanovil vítěz sám podle svého uvážení, protože věděl, že to bude on, kdo bude nejlevnější, kdy si dopředu stanovil i konkurenční soutěžitele a jejich nabídky. Tento zástupce předem vítězné firmy získal veřejnou zakázku pro svou firmu a tím jí finančně prospěl v podobě marže, což je nezbytné považovat za zcela neoprávněný prospěch.

Ve vztahu k uloženému podmíněnému trestu odnětí svobody obžalovanému Petru B. odvolatel nalézacímu soudu vytýká, že správné zjištění přitěžující okolnosti dle § 41 písm. a), e), f), m) a n) tr.zákoníku dostatečně nezhodnotil a nevtělil do výměry trestu, přičemž obžalovanému nesvědčí jako polehčující okolnost doznání, jelikož trestnou činnost stále popírá a dále spáchal větší počet skutků a trestných činů a vysoký rozsah páchané trestné činnosti je tak nezbytné zohlednit. Domáhá se proto uložení již nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 3 let a 6 měsíců s výjimečným zařazením do věznice s dozorem.

Tytéž námitky odvolatel směřuje do trestu uloženého obžalovanému Tomáši M., u něhož navíc šlo o ziskuchtivost a páchání trestné činnosti jako organizátora, což je výrazná přitěžující okolnost, i když na druhé straně lze přihlížet k jeho omezenému doznání, které bylo učiněno jen pod tíhou důkazů a nelze je považovat za upřímné. Jeho jednání je přitom nejhorší ze všech obžalovaných, nejvíce odsouzeníhodné, kdy se mu podařilo přes politické kontakty proniknout do struktur magistrátu a klientelistickým a protekčním způsobem ovlivňovat ve svůj prospěch rozhodnutí města a jeho představitelů a úředníků a taktéž advokáta, který měl hájit zájmy města či dokonce ředitele městské policie anebo k ovlivňování pomáhal i jiným (Kamil H.). Státní zástupce proto navrhuje uložit tomuto obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 4 let a peněžitý trest navýšený na částku 500.000 Kč jako výraz toho, že trestná činnost se nesmí vyplácet ani finančně a i když přesný prospěch zjistit nelze, je nesporné, že zisk určený odhadem dosahuje částky 5,8 mil. Kč, čemuž odpovídá i navržený peněžitý trest. Navrhuje proto uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 4 let se zařazením do věznice s dozorem a uložení peněžitého trestu 500.000 Kč.

Taktéž se dále domáhá uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody obžalovanému Ing. Milanu S. a v této souvislosti poukazuje na zcela identický případ projednávaný Městským soudem v Brně pod sp.zn. 7 T 205/2013, který obdobné jednání při stejném rozsahu vyhodnotil jako vysoce společensky škodlivé, za něž je nezbytné uložit již nepodmíněný trest odnětí svobody, což také Nejvyšší soud ČR svým usnesením potvrdil.

V případě tohoto obžalovaného se rovněž domáhá uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 3 let se zařazením do věznice s dozorem, dále peněžitého trestu ve výši 80.000 Kč a trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání strážníka městské policie a zákazu služby v ozbrojených sborech na dobu 5 let.

Pokud jde o obžalovaného JUDr. Milana P., který se zpronevěřil všem pravidlům advokacie, činu se dopustil při výkonu advokacie, a to proti zájmu města jako svého klienta, kdy zneužil své pracovní povinnosti a znalosti a podle názoru odvolatele, ač placen z peněz daňových poplatníků – z peněz města, se spolčil s protistranou obchodního vztahu – s obžalovaným Tomášem M. a jednal v jeho zájmu proti zájmu svého klienta a navíc jako člen organizované skupiny. Z tohoto pohledu uložený trest zákazu činnosti při samé spodní hranici trestní sazby neodpovídá vysoce sofistikované trestné činnosti člena organizované skupiny, páchané proti vlastnímu klientovi. Z těchto důvodů odvolatel navrhuje uložení podmíněného trestu odnětí svobody v trvání 3 let se stanovením zkušební doby 4 let a uložení peněžitého trestu ve výši 50.000 Kč a dále trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu 4 let.

Podstatnou část odvolacích námitek pak státní zástupce směřuje do zprošťujících výroků nalézacího soudu u obžalovaného Zdeňka V. a Mgr. Michala P., DiS., a domáhá se jejich zrušení dle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř., kdy v této souvislosti poukazuje na závěry nalézacího soudu, zejména na ten, že v jejich případě neshledal natolik silný a uzavřený řetězec důkazů, opravňujících rozhodnutí o vině obou obžalovaných. Okresní soud takto rozhodl zprošťujícím výrokem přesto, že vina byla obžalovaným prokázána prostorovými odposlechy, výpisy telefonních hovorů, listinnými důkazy, výpovědí Ing. Miroslava B., strážníka městské policie Henryka H., a samotných obžalovaných Ing. Milana S., Zdeňka V. a Mgr. Michala P., DiS., kde uvedli svá telefonní čísla.

Za stěžejní pak odvolatel považuje obsah prostorových odposlechů z kanceláře Ing. S. dne 21.11.2011 v době 13:53:59, 13:54, 14:43:12 a 14:35:34 hod., jakož i obsah výpisu telefonických hovorů z rozhodné doby, přičemž provádí jejich opětovný rozbor, poukazuje na zjištění týkající se přidělení jednotlivých telefonických čísel jejich uživatelům, jakož i obsahy výpisů z informačního systému Radnice Vera a taktéž na obsah výpovědi svědka Henryka H., který potvrdil, že do informačního systému zapsal vyřízení přestupku domluvou na pokyn nadřízeného Ing. S., přičemž z těchto důkazů lze dospět k jednoznačnému a logickému závěru, že obžalovaný Zdeněk V. chtěl předmětný přestupek vyřídít a být nápomocen přestupci. Není přitom podstatné, od koho se obžalovaný Zdeněk V. dozvěděl o spáchání předmětného přestupku, zda přímo od Ing. Miroslava B. či některého z jeho zaměstnanců, jelikož se jednalo o firemní vozidlo. Dle názoru odvolatele je jednoznačné, že nezákonné vyřízení přestupku domluvou, který by jinak musel být oznámen magistrátu k projednání ve správním řízení, oznamuje Ing. S. nejprve Zdeňku V., následně do půl hodiny Mgr. P., kterému sděluje, že věc vyřídil, tedy nikoliv Ing. Miroslavu B., ale právě obžalovanému Zdeňku V., tedy řidiči primátora a jeho náměstků (mezi nimi i P.), z čehož lze dovodit, že to dělal pro obžalovaného V. Není přitom třeba ani znát přesnou formulaci použitou obžalovaným Zdeňkem V., jak se

domnívá soud, ale je nezbytné znát kontext, když spáchání návodu k trestnému činu dle § 24 odst. 1 písm. b) tr.zákoníku předpokládá vzbuzení rozhodnutí v jiném, přitom není nutné, aby to bylo explicitně, či dokonce verbálně, a je možno tak učinit různými způsoby. Je zcela evidentní, že Ing. S. byl v kontaktu se Zdeňkem V., když z obsahu jejich telefonického hovoru vyplývá, že přestupce Mirek měl štěstí, že to ještě nebylo vypsáno a potvrzují si tak zároveň, že se jmenuje Mirek a že tam musí Ing. S. někoho napsat. Je tak zřejmé i Zdeňku V., že přestupek není vyřizován zákonným způsobem, když Ing. S. s přestupcem nejednal a hodlal nejednat. Navíc jej ani nezná a neví, kdo přestupek spáchal a v podstatě je mu jedno, na koho to napíše v evidenci bez řádného projednání. Osobou, se kterou Ing. S. jednal, je právě obžalovaný Zdeněk V., který v něm takto vzbudil rozhodnutí trestný čin spáchat, což je z hovoru zcela evidentní. Definitivně to pak potvrzuje následující hovor Ing. S. za půl hodiny s Mgr. P., kterému říká, že to „tomu V. vyřídil“, tedy nikoliv přestupci Ing. Miroslavu B. Z formulace „že to V. vyřídil“, je možno dle názoru odvolatele dovodit, že jmenovaný se musel s tím chlubit, když jinak se ho přestupek netýkal. Je z toho dle názoru státního zástupce také zřejmé, že Ing. S. ani Mgr. P. nemuseli mít přímou vazbu na Ing. B., a tato skutečnost je také irelevantní, pokud je zřejmé, že zájem na všem měl obžalovaný Zdeněk V., že to bylo vyřizováno pro něj, byť přestupcem byl někdo jiný, a není jisté to, že ve skutečnosti byl Ing. Miroslav B. vlastně přestupcem, když tam mohl být pouze „napsán“ a přestupek mohl spáchat někdo jiný, navíc firemním vozidlem. Tomu nasvědčuje i rozhovor Ing. S. s obžalovaným V., že tam potřebuje někoho napsat. Ing. Miroslav B. přitom žádnou domluvu neobdržel a spoluobžalovaný Ing. S. na místo řádného projednání přestupku nechal jej vyznačit jako vyřešený domluvou, aniž by k této vůbec došlo, což je důsledkem porušení zákona z jeho strany.

Odvolatel tudíž dovozuje, že se Ing. S. dopustil svého jednání na popud a pro obžalovaného Zdeňka V., u něhož platí, že neznalost zákona neomlouvá, tedy že tento jako řidič z povolání věděl a musel vědět, jakým způsobem se projednávají dopravní přestupky strážníky městské policie a bylo mu známo, že přestupek nemůže se legálně projednat tak, že navíc cizí přestupek po telefonu je projednán ředitelem policie, když zcela jistě ví, co znamená, že má někdo štěstí, že přestupek ještě není „vypsán“ na magistrát, kdy ředitel městské policie přestupce nezná, neřeší přestupek s ním a do systému napíše toho, koho mu právě sdělí obžalovaný Zdeněk V. Zprošťující důvod zde proto není namístě.

Ve vztahu ke zprošťujícímu výroku okresního soudu týkajícího se jednání obžalovaného Mgr. Michala P., DiS., v němž byla obžalobou spatřována pomoc k trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 24 odst. 1 písm. c) - § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku účinného do 30.11.2011 ve formě tzv. psychické pomoci, utvrzováním v přesvědčení trestný čin spáchat, odvolatel poukazuje na obsah telefonického hovoru Ing. S. s Mgr. P. dne 21.11.2011 ve 14:35:34 hod., v němž Ing. S. v podstatě hlásí zahlázení přestupku pro Zdeňka V., přičemž z obsahu a kontextu tohoto hovoru a také z časové souvislosti, kdy k zahlázení mělo dojít, je zřejmé, že Mgr. P. byl

s uvedeným seznámen a to již před takovým zahlazením, neboť Ing. S. nevysvětluje věc jako nějakou novinku a z výpisu vygenerovaného ze systému Radnice Vera vyplývá, že přestupce byl zapsán do systému téhož dne. Odvolatel také rozvádí chronologii jednotlivých hovorů, týkajících se zapsání vyřízení přestupku domluvou do IS a z tohoto dovozuje přímý zájem Mgr. P. jako nadřízeného ředitele městské policie na vyřízení přestupku, o němž věděl dopředu, tedy ještě před jeho vyřízením a zápisem do informačního systému. Taktéž zdůrazňuje skutečnost, že Mgr. P. byl zastupitelem pověřeným zastupitelstvem řízením městské policie dle § 3 odst. 1 zákona o obecní policii, a to právě prostřednictvím jejího ředitele Ing. S. Za situace, kdy věděl, že ředitel městské policie chce předmětný přestupek uvedeným způsobem zahladit a s tímto postupem byl přinejmenším srozuměn a tímto svým pasivním postojem s ohledem na svou nadřízenost vůči řediteli městské policie, musel jej přinejmenším utvrdit v tom, že si může dovolit spáchat takové jednání při vyřizování přestupku. To také učinil, když bezprostředně po hovoru s Mgr. P. přestupek nezákonně vyřídil. Obžalovaný Mgr. P. k takovému způsobu vyřízení nic nenamítal a přinejmenším konkludentně souhlasil s protiprávním jednáním svého podřízeného a nechal jej takto nezákonně jednat, čímž se dopustil pomoci k trestnému činu dle § 24 odst. 1 písm. c) ve formě udržování v přesvědčení. O zájmu obžalovaného Mgr. P. na řízení přestupku svědčí obsah oznámení Ing. S., kdy v případě nezájmu Mgr. P. by jako ředitel městské policie takto nečinil a snažil by se takový výkon pravomoci před svým nadřízeným utajit a nikoliv ho o tom informovat. Při posuzování role obžalovaného Mgr. P. odvolatel zdůrazňuje, že v případě vyjádření nevole obžalovaného Mgr. P. s takovým jednáním podřízeného by tento zcela jistě takto nejednal s ohledem na možný postih, ovšem pokud měl jistotu, že mu nic takového nehrozí, protože zaměstnavatel s jeho postupem souhlasí, pak ho to muselo utvrdit v tom, že si takové porušování zákona může dovolit.

Pokud se jedná o případné posouzení jednání obžalovaného Mgr. P. jako samostatného trestného činu, zneužití pravomoci úřední osoby, konstatuje odvolatel, že zastupitel pověřený řízením městské policie nemá postavení strážníka městské policie, a proto se příklání k posouzení trestné činnosti vytýkané Mgr. P. jako pomoci tak, jak bylo uvedeno v podané obžalobě. Že nebylo ojedinělé obracet se na Mgr. P. s vyřízením přestupku, dokládá dle státního zástupce i zachycená komunikace mezi Ing. S. a Tomášem M., v níž v souvislosti s vyřizováním dopravních přestupků je zmiňována i osoba Mgr. P. Z předmětných odposlechů vyplývá i samozřejmost, s jakou na ředitele městské policie se obracely osoby z řad současných či bývalých úředníků za účelem bezproblémového vyřízení přestupku. Ze suverénního a samozřejmého způsobu, jakým to činily bez jakýchkoliv okolků, lze dle názoru odvolatele dovodit, že to muselo být všeobecně v „magistrátních“ kruzích známo, že se tak děje, že takovým způsobem zahlazuje přestupky přímo ředitel městské policie, který má v městě dbát na dodržování zákonů, a to i ze strany podřízených strážníků, což zároveň výrazně zvyšuje společenskou škodlivost vytýkaného jednání a mělo by se odrazit i v uložených trestech.

V další části odůvodnění podaného odvolání státní zástupce navrhuje doplnění dokazování opětovným přehráním prostorového odposlechu ze dne 21.11.2011, kdy v době 13:53:59 hod. Ing. S. telefonuje na telefonní číslo Zdeňka V. (protokol čl. 2214) a

prostorového odposlechu hovoru ze dne 21.11.2011 v době 14:35:34 hod. zachycujícího telefonát Ing. S. Mgr. P. (protokol čl. 2215).

S ohledem na výše uvedené státní zástupce navrhuje zrušení zprošťující části výroku dle § 258 odst. 1 písm. b),c) tr.ř. a vrácení věci okresnímu soudu dle § 259 odst. 1 tr.ř. ve spojení s § 259 odst. 5 písm. a) tr.ř.

V odvolání směřujícího do zprošťujícího výroku Ing. Patrika Ž. je dle státního zástupce nesprávná právní kvalifikace, když nalézací soud měl za daného důkazního stavu posoudit jeho jednání alespoň jako pomoc k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 24 odst. 1 písm. c) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku.

V této souvislosti odkazuje na obsah prostorového odposlechu kanceláře Ing. S. ze dne 19.12.2011 ve 12:18:18 hod., který obsahuje přiznání Ing. Miroslava H. k tomu, že Ing. S. skutečně kvůli přestupku telefonoval a rovněž i výpisu z informačního systému městské policie (čl. 2248), z něhož vyplývá spáchání přestupku Ing. Patrikem Ž. a taktéž zápis o vyřízení přestupku domluvou pořízený strážníkem H. ve stejný den, kdy telefonický hovor proběhl. Odvolatel taktéž cituje výpověď Ing. Ivo K., pokud se jedná o aktivity obžalovaného Ing. Ž. při vyřizování přestupků, jakož i výpověď obžalovaného Ing. S., že na základě informací o spáchání přestupku Ing. Ž. sepsal jeho iniciály a věc předal strážníkovi k vyřízení. Strážník H. potvrdil, že přestupek neřešil a na pokyn ředitele městské policie pouze zaznamenal v informačním systému městské policie jeho vyřízení domluvou. Z uvedeného odvolatel dovozuje, že přestupek byl nezákonně vyřešen domluvou, přičemž nebyl pravdivě zjištěn skutkový stav a jako přestupce byla zapsána jiná osoba po společném jednání obžalovaných Ing. Ž., Ing. H. a Ing. S., který navíc porušoval povinnost mlčenlivosti a probíral přestupek s nepovolenými osobami.

Ve vztahu k zavinění Ing. Ž. státní zástupce zdůrazňuje, že tento musel vědět, jakým způsobem strážníci městské policie projednávají dopravní přestupky, kdy neznalost zákona zde nikoho neomlouvá a obžalovaný navíc věděl, že nemůže legálně vyřizovat přestupek tak, že požádá nějakého prostředníka, aby to na městské policii vyřídil, a k tomu ještě ví, že musí být řešen skutečný pachatel přestupku a nesmí být zapsán na jinou osobu, a to za situace, kdy předem věděl, že přestupek spáchal Ing. K. Obžalovaný Patrik Ž. sice nemusel vědět, že vše vyřizuje Ing. H. přímo s Ing. S., ale věděl, že je to v pravomoci nějakého strážníka městské policie, tedy úřední osoby, i když jeho identitu nemusel znát, jelikož účastník na trestném činu hlavního pachatele znát přímo nemusí. Ačkoliv přímo nežádal Ing. S. o nezákonné vyřízení přestupku, poskytl mu své osobní údaje za účelem, aby strážník městské policie jako úřední osoba vyřídil přestupek domluvou, čímž pomohl hlavnímu pachateli Ing. S. trestný čin spáchat. Dle názoru státního zástupce tak měl být obžalovaný Ing. Patrik Ž. uznán vinným z pomoci k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 24 odst. 1 písm. c) k § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, neboť svou součinností umožnil spáchání trestného činu a nebyl jeho, nebyl by tento trestný čin spáchán.

Závěrem se proto domáhá ve vztahu ke skutku V.4 u tohoto obžalovaného zrušení zprošťujícího výroku dle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr.ř. a vrácení věci dle § 259 odst. 1,5 písm. a) tr.ř. okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě jakožto soud odvolací především konstatuje, že všechna odvolání byla podána osobami oprávněnými (§ 246 odst. 1 písm. a), b) tr.ř.) a ve lhůtě naznačené v ust. § 248 odst. 1 tr.ř. Odvolací soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal ve smyslu § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a správnost postupu řízení, které těmto předcházelo, a to jak z hlediska vytýkaných vad, tak z hlediska případných vad, které sice odvoláním vytýkány nebyly, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání, a dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud podstatné procesní vady, zejména porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, nebo právo obhajoby, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost výroků napadeného rozsudku a které by odůvodňovaly postup podle § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř. Rovněž nedošlo k porušení ustanovení týkajících se zahájení trestního stíhání, seznámení s výsledky vyšetřování, jakož i ustanovení, která mají zabezpečit objasnění věci. V takto proběhnuvším řízení vykonal soud I. stupně dostatek důkazů potřebných k tomu, aby bylo ve věci možno rozhodnout, a to jak po stránce skutkové, tak i po stránce právní bez důvodných pochybností, jak to má na mysli ust. § 2 odst. 5 tr.ř., a proto také odvolací soud návrhy na doplnění dokazování učiněné v rámci odvolacího řízení zamítl.

Taktéž je nezbytné obecně k celému rozsahu napadeného rozsudku uvést, že tento je výsledkem řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a nedošlo v něm k podstatným procesním vadám, které by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obžalovanými před soudem. Rovněž dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu, umožňujícím okresnímu soudu rozhodnout o vině, trestu či náhradě škody u všech obžalovaných, proti nimž byla podána obžaloba. Okresnímu soudu nelze přitom vytknout, že by některý významný důkaz nebo okolnost pominul, že by důkazy hodnotil v rozporu s jejich obsahem a lze tak konstatovat, že skutková zjištění učiněná nalézacím soudem týkající se výroku ad I.-IV. a výroku ad V., pokud se jedná o obžalovaného Ing. Milana S. a obžalovaného Tomáše M., jsou správná a úplná a mají oporu v provedených důkazech. Taktéž odvolací soud nezjistil žádné vady týkající se zprošťujících výroků ve vztahu k obžalovaným Zdeňku V., Mgr. Michalu P., DiŠ. a Ing. Patriku Ž. S ohledem na tato zjištění zamítl krajský soud návrhy obžalovaných JUDr. Milana P. a státního zástupce na doplnění dokazování, obsažené v podaných odvoláních jako nadbytečné, a to s ohledem na nalézacím soudem ustálenou důkazní situaci.

Pokud se jedná o skutek I., týkající se obžalovaných Petra B., Tomáše M., Ing. Dalibora H., JUDr. Milana P., Ing. Tomáše F. a právnické osoby ABM MORAVA, s.r.o., kdy všichni tito obžalovaní vytykanou trestnou činnost popírají, avšak pro stanovení jejich trestně právní odpovědnosti jsou podstatná zjištění vyplývající ze záznamů odposlechů jejich telefonických hovorů, v nichž je zachycen průběh manipulace s předmětnou veřejnou zakázkou.

Z listinných důkazů, jakož i částečně z výpovědí jednotlivých obžalovaných vyplynulo, že rada Města Frýdek – Místek rozhodla usnesením ze dne 6.3.2012 o tom, že podlimitní veřejná zakázka na rekonstrukci servovny a datového centra Magistrátu města Frýdek – Místek bude vyhlášena v otevřeném řízení ve smyslu § 27 zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, přičemž za členy hodnotící komise jmenovala mezi jinými Ing. Dalibora H. a Petra B., náměstka primátora a vedoucího odboru informačních technologií. Obžalovaní Petr B. a Ing. Dalibor H. byli z hlediska svých funkcí osobami odpovědnými za veřejného zadavatele a pořadatele veřejné soutěže a jednali tak jako úřední osoby dle § 127 odst. 1 písm. d) tr.zákoníku v rámci své odpovědnosti úředníků územní samosprávy plnících úkoly v rámci samostatné působnosti města. Oba obžalovaní své povinnosti na úseku zadávání veřejných zakázek neplnili, čímž porušili příslušná ustanovení zákona o úřednících a zákona o obcích, a taktéž zákona o veřejných zakázkách a zároveň i vnitřní předpis města tak, jak jsou tyto citovány ve skutkové větě rozsudku, neboť, jak vyplynulo z pořizovaných odposlechů, bezprostředně po vyhlášení předmětné veřejné zakázky se telefonicky i osobně kontaktovali se spoluobžalovaným Tomášem M., který zastupoval společnost ABM MORAVA, s.r.o., a za odborné pomoci JUDr. Milana P., extérního právníka a právního poradce města specializujícího se na veřejné zakázky a za součinnosti jednatele právnické osoby ABM MORAVA, s.r.o., Ing. F., aktivně ovlivňovali zadávací řízení formou úpravy zadávací dokumentace tak, aby co nejlépe vyhovovala obžalovanému Tomáši M. a společnosti ABM MORAVA, jak vyplývá z obsahu jednotlivých odposlechů, na které okresní soud opakovaně důvodně odkazuje. Právě těmito odposlechy byla jednoznačně vyvrácena obhajoba obžalovaných o realizaci nějaké konzultační činnosti tak, aby veřejná zakázka byla přidělena v rámci zákona a v zájmu města.

Obhajoba obžalovaných, že nebyl prokázán zájem společnosti ABM MORAVA ucházet se v předmětné veřejné soutěži o veřejnou zakázku, je opakovaně vyvrácena obsahem odposlechů telefonických hovorů mezi obžalovanými navzájem, ale i obsahem telefonických hovorů obžalovaného Tomáše M. se zástupci organizací, které měly společnosti ABM MORAVA pomoci při získání předmětné zakázky či splnění nastavených hodnotících kritérií.

Jako nepodstatné je nezbytné vyhodnotit námitky obžalovaných co do konečného nastavení konkrétních podmínek soutěže a hodnotících kritérií v zadávací dokumentaci této veřejné soutěže, případně její srovnávání s původní projektovou dokumentací z r. 2011, když z judikatury Nejvyššího soudu, jak na ni poukazuje i nalézací soud, jednoznačně vyplývá, jaké jednání je ve smyslu ust. § 256 tr.zákoníku zákonem

postihováno a co je nezbytné považovat za přednost ve smyslu časového předstihu a výhodnějších podmínek soutěže, přičemž ke způsobení konkrétní škody ani opatření prospěchu nemusí vůbec dojít a postačí i neúspěšná snaha pachatelů učiněná v tomto směru.

Jak vyplynulo z provedeného dokazování a jak také podrobně rozvedl i okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí, byla v projednávaném případě závažným způsobem porušena konkrétní ustanovení zákona o veřejných zakázkách tak, jak jsou rozvedena ve skutkové větě rozsudku okresního soudu.

Pokud obžalovaní v podaných odvoláních poukazují na vedlejší aspekty jim vytýkaného jednání, snaží se takto pouze odvrátit pozornost od podstaty věci, kterou je snaha všech obžalovaných, a to již ve fázi zadávacího řízení a zpracování nabídek veřejných zakázek, tyto upravit ve prospěch právnické osoby ABM MORAVA, přičemž, jak vyplynulo z odposlechu, začalo všech pět spoluobžalovaných prakticky ihned po rozhodnutí rady města o vyhlášení veřejné zakázky na servovnu v otevřeném řízení intenzivně komunikovat, a to ve formě telefonátů i osobních schůzek, v rámci nichž řešili jak zařídit, aby byl vyloučen širší okruh možných uchazečů o předmětnou veřejnou zakázku a aby tato byla přidělena právě společnosti ABM MORAVA. Okresní soud podrobně v souladu s provedenými důkazy rozvádí, které podmínky a předpoklady měly být takto zahrnuty do zadávací dokumentace a není podstatné, že některé, o nichž se obžalovaní ve svých rozhovorech zmiňují, tam nakonec zahrnuty nebyly. Povinností obžalovaných Petra B. a Ing. Dalibora H. jako osob odpovědných za zákonný průběh veřejné soutěže, jakož i členů hodnotící komise, bylo se jakkoliv vyhnout projednávání podmínek soutěže předem se spoluobžalovaným Tomášem M. jako subjektem majícím prokazatelný zájem se veřejné soutěže zúčastnit, a jen tak se mohli vyhnout možnému střetu zájmů.

Okresní soud rovněž správně dovodil, že obžalovanému Tomáši M. bylo těmito kontakty v podmínkách výběrového řízení, které bylo vyhlášeno zveřejněním dne 26.3.2012, již od 7.3.2012 umožněno se nejen dozvídat o budoucích kritériích, ale zároveň se i na jejich tvorbě ve svůj prospěch podílet jejich zahrnutím do zadávací dokumentace, a to prostřednictvím obžalovaných Ing. H. a Petra B., ale také obžalovaného JUDr. Milana P., který s využitím svých právnických znalostí a zkušeností poskytoval rady, aby právnická osoba ABM MORAVA byla v tomto řízení co nejúspěšnější. Po technické stránce co do nastavení pro svou společnost přijatelných parametrů zadávací dokumentace poskytoval telefonické rady i obžalovaný Ing. Tomáš F., jednatel společnosti ABM MORAVA s tím, že měl vědomost o jejich zpracování do podmínek soutěže.

Ve smyslu ust. § 9 zák. č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, který nabyl účinnosti dne 1.1.2012, pak okresní soud důvodně dovodil ve vztahu k tomuto skutku, že z jednání obžalovaného Tomáše M., technického ředitele, a Ing. Tomáše F., jednatele společnosti ABM MORAVA, s.r.o., trestní odpovědnost této právnické osoby, a to s ohledem na přičitatelnost trestní odpovědnosti právnické osobě ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a), odst. 2 uvedeného zákona.

Okresní soud se v odůvodnění svého rozsudku dostatečně vypořádal nejen s námitkami obhajoby obžalovaných co do skutkových zjištění, ale zároveň i vzhledem k právní kvalifikaci vytýkaného jednání, zejména pak přílehlavým způsobem rozvedl své úvahy, pokud se jedná o výklad základních pojmů, vyplývajících ze zákona o veřejných zakázkách, jakož i pojmu úřední osoby a organizované skupiny, jak jsou pojímány v Komentáři k trestnímu zákoníku. Krajský soud se i s těmito úvahami a závěry okresního soudu v plném rozsahu ztotožnil a v této souvislosti zdůrazňuje, že nalézací soud postupoval v souladu se zákonem i v právním posouzení jednání obžalovaných pod bodem I. a z důvodu stručnosti na toto přesvědčivé a výstižné odůvodnění odkazuje.

Pokud se jedná o konkrétní odvolací námitky jednotlivých obžalovaných, tyto se opakují a překrývají s dosavadní obhajobou přijatou obžalovanými, s níž se dostatečným a přílehlavým způsobem vypořádal již nalézací soud. Obžalovaní se v podstatě domáhají jiného hodnocení důkazů, než provedl okresní soud a svými opakujícími se a překrývajícími námitkami se snaží odvést pozornost od podstaty věci, a to dle názoru odvolacího soudu vykonstruováním nepodstatných a neexistujících příčin svého jednání s viditelnou snahou spolu s vlastní motivací zastřít podstatu vytýkaného jednání, tj. odvést pozornost od všech důkazů prokazujících jejich vinu bez důvodných pochybností. Krajský soud ve shodě s nalézacím soudem zdůrazňuje, že podstata obžalovaným v tomto bodě vytýkaného jednání spočívá v tom, že obžalovaný Petr B. jako vedoucí odboru informačních technologií Magistrátu města Frýdek – Místek a osoba pověřená vyřizováním a vyhlašování veřejné soutěže na předmětnou zakázku v součinnosti s náměstkem primátora Ing. Daliborem H., do jehož gesce spadala agenda informačních technologií a který byl zmocněn předkládat radě města ke schválení a přitom zdůvodňoval i konkrétní postupy a navrhovaná řešení při zadávání veřejných zakázek a taktéž v součinnosti s právníkem majícím zastupovat zájmy města a poskytující k dané problematice odborné rady včetně právní úpravy a dohlížením nad prospěšností výběrového řízení pro město, kdy se kontaktovali, jak vyplynulo z provedených odposlechů jedním z uchazečů o veřejnou zakázku, a to jak telefonicky, tak i osobně, a prostřednictvím jednatele této obchodní korporace tak jednali ve prospěch obžalované právnické osoby ABM MORAVA. Oba obžalovaní Dalibor H. a Petr B. takto jednali navíc v postavení členů hodnotící komise. Již samotnou touto skutečností došlo k vážnému narušení zásad vyplývajících u ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách.

Pokud se jedná o jednotlivé odvolací námitky vznesené obžalovaným Petrem B., tak se v převážné části jedná o opakování jeho předchozí obhajoby, se kterou se dostatečně vypořádal nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí. Odvolací soud přesto k jednotlivým odvolacím námitkám obžalovaného Petra B. považuje za nezbytné zdůraznit:

Pokud obžalovaný poukazuje na nesprávnost jemu původně v přípravném řízení přisouzené přezdívky „Tlust'och“, nemá tato skutečnost podstatný význam pro rozhodnutí o jeho vině, když z vyhodnocení odposlechu okresním soudem jednoznačně vyplývá, že tato přezdívka patřila spoluobžalovanému JUDr. Milanu P. a v tomto směru již další pochybnosti nebyly.

Za nedůvodnou je nezbytné považovat i námitku obžalovaného, že nebyl vyhlášovatelem veřejné soutěže, když jako zástupce vyhlášovatele Statutární město Frýdek – Místek konal jako fyzická osoba nezbytné úkony při vyhlásování a zajišťování průběhu veřejné soutěže.

Okresní soud se taktéž dostatečně vypořádal s opakující se námitkou obhajoby, že nebyl úřední osobou, když se v rámci výkonu svých pracovních činností neměl podílet na výkonu veřejné moci, avšak obhajoba v této souvislosti opomíjí, že obžalovaný jako zastupitel města se podílel na spravování jeho záležitostí jako subjekt práva veřejného, tedy v rámci plnění úkolů státu či společnosti, jak to má na mysli § 127 odst. 1 písm. d) tr.zákoníku. Obžalovaný Petr B. tedy na základě svých pravomocí při plnění uložených úkolů v rámci samostatné působnosti veřejnoprávní korporace – města, se jako odpovědný úředník města dopustil trestné činnosti, a to v souvislosti s plněním úkolů společnosti a státu dle § 2 odst. 3,4 zák. č. 312/2002 Sb., o úřednících samosprávných celků a změně některých zákonů, a tudíž vystupoval v pozici vedoucího úředníka ve smyslu § 2 odst. 5 uvedeného zákona, kdy je možno odkázat i na judikát Nejvyššího soudu ČR 6Tdo 675/2014 ze dne 25.6.2014. Obžalovaný tak porušil v napadeném rozsudku citovaná ustanovení zákona o úřednících a zákona o obcích a taktéž jmenovanou interní směrnici o zadávání veřejných zakázek, když v součinnosti s ostatními spoluobžalovanými se podílel na zadávání veřejné zakázky popsáním způsobem ve prospěch jedné a předem dohodnuté společnosti a nehájil tak veřejný zájem spočívající v řádném a férovém zadávání veřejných zakázek, nejednal a nerozhodoval nestranně, ale způsobem ohrožujícím důvěru občanů v nestrannost v rozhodování a způsobem narušujícím důvěryhodnost města a znamenajícím střet veřejného zájmu se zájmy osobními. Při absenci jakéhokoliv objektivního výběru dle předem nezávisle nastavených kritérií je možno zároveň konstatovat, že společně s obžalovaným Ing. Daliborem H., jakož i JUDr. Milanem P. nehospodařil řádně s prostředky svěřenými městem, neboť výhodné ceny a úspory lze dosáhnout pouze konkurenčním střetem více podnikatelských subjektů v rámci férové soutěže, což je také základním smyslem výběrového řízení při přidělování veřejných zakázek. Tyto úvahy a závěry je nezbytné vztáhnout i na jednání vytýkaná jednotlivým obžalovaným ve vztahu k dalším bodům rozsudku ad II.-ad IV.

Pokud se jedná o odvolací námitky směřující k podílu obžalovaného Petra B. na přizpůsobování kvalifikačních předpokladů, celkové přípravě zadávací dokumentace a také jeho podílu na organizované skupině ve smyslu § 42 písm. o) tr.zákoníku, je rovněž nezbytné v této souvislosti plně odkázat na argumentaci rozvedenou nalézacím soudem. Zaznamenané odposlechy, které obžalovaný napadá, je vždy nezbytné hodnotit komplexně v jejich vzájemných souvislostech, nikoliv z nich vytrhávat jednotlivé věty či

slova a přisuzovat jim jiný význam bez ohledu na ostatní provedené důkazy. V rozsudku konstatovaný obsah těchto odposlechnů jednoznačně prokazuje zapojení obžalovaného Petra B., stejně tak i ostatních obžalovaných, jimž je v tomto bodě trestná činnost vytýkána. Lze se ztotožnit se stanoviskem dozorujícího státního zástupce, že u všech v tomto bodě uvedených obžalovaných je nezbytné otázku jejich trestní odpovědnosti posuzovat z hlediska jejich funkce a postavení, v nichž se podíleli na vyřizování předmětné veřejné zakázky, případně byli navíc (obžalovaní Petr B. a Ing. Dalibor H.) členy hodnotící komise tak, aby výběrové řízení proběhlo v souladu se zákonem a zamýšleným výsledkem. Z provedení dokazování pak jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný takto nejednal. Lze tudíž v případě tohoto obžalovaného v ostatním plně odkázat na skutková zjištění nalézacího soudu, jakož i přílehavě zvolenou právní kvalifikaci.

Rovněž obžalovaný Tomáš M. se ve vztahu pod bodem I. vytýkaného jednání domáhá jiného hodnocení důkazů, než učinil okresní soud, přičemž i v tomto případě lze v plném rozsahu odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se odvolací soud plně ztotožňuje a co do viny tohoto obžalovaného nemá žádných pochybností. Tato je v dostatečném rozsahu prokázána telefonními odposlechy zajištěnými e-maily a listinnými důkazy, kdy obsah těchto důkazů okresní soud podrobně cituje, přičemž je možno uzavřít, že jednotlivé důkazy na sebe navazují a tvoří ustálený nezpochybnitelný řetězec. Z telefonních hovorů mezi Tomášem M. a Ing. Tomášem F. a taktéž Pavlem R. se společností INTELEK, s.r.o., je zřejmé, které parametry měly být nastaveny v zadávací dokumentaci předmětné veřejné zakázky, a taktéž je zřejmý způsob jejich hledání tak, aby bylo dosaženo požadovaného cíle. Z těchto odposlechnů a mailů je rovněž dostatečně prokázáno, že právnická osoba ABM MORAVA, s.r.o., nabídku do výběrového řízení hodlala podat a obžalovaný Tomáš M. jednající jejím jménem činil vše pro to, aby byla pro ně zadávací dokumentace co nejvýhodnější. O tom svědčí i písemný požadavek obžalovaného Tomáše M. na zaslání zadávací dokumentace, přesto že ji měl mít již dříve k dispozici. Na těchto závěrech nic nemění, že v rámci domovních prohlídek a jiných prostor nebyla žádná písemná verze nabídky společnosti ABM MORAVA nalezena.

Pokud obžalovaný v podaném odvolání poukazuje na nedostatek některých certifikátů a referencí v zadávací dokumentaci citovaných, je na druhé straně nezbytné poukázat na prokazatelné aktivity obžalovaného Tomáše M., jak vyplývají ze zmíněných odposlechnů a e-mailů, pokud se jedná o jeho kontakty se subdodavateli komponentů informační technologie, jakož i možnost dodání referencí pro firmu ABM MORAVA. Lze také odkázat na obsah záznamu telefonického hovoru s Ing. F., v němž se oba baví o ovlivnění předmětné zakázky vložení ISA s managementem instalace a navíc lze konstatovat, že nesplněním pouze některého z nastavených kritérií ještě neznamená automatické vyřazení uchazeče z výběrového řízení za předpokladu složení výběrové komise z obžalovaných B. a Ing. H.

Okresní soud dostatečně rozvedl, na základě čeho dospěl k závěru, že za výhodnější podmínky jsou považovány ty, které vyhovují určitému soutěžiteli více než ostatním, kdy není nezbytně nutné, aby tyto podmínky skutečně jednoho z nich zvýhodňovaly, a stačí pouhá představa pachatelů o existenci takové skutečnosti. Z obsahu hovoru je také zřejmé, že se jednalo o manipulaci s předmětnou veřejnou zakázkou a nikoliv o provádění zprávy či údržby informačních technologií v advokátní kanceláři JUDr. P., jak se snaží namítat odvolatel. Taktéž je v daném případě nepodstatné, zda některé z podmínek již byly obsaženy v projektu zpracovaném společností AUTOCONT, a.s., stejně tak i skutečnost, nakolik se jednalo o standardní podmínky dle výpovědi svědka R. z firmy INTELEK. Krajský soud proto nepovažoval tyto námitky co do skutkových zjištění nalézacího soudu za tak závažné, aby byly způsobilé zvrátit závěry o vině Tomáše M. i v tomto bodě, v němž správným skutkovým závěrům odpovídá i zvolená právní kvalifikace.

Rovněž v případě obžalovaného Ing. Dalibora H. nelze jednotlivé odvolací námitky považovat za důvodné, když z odůvodnění napadeného rozsudku je dostatečně zřejmé, z jakých důkazů nalézací soud vycházel, jak je hodnotil a k jakým závěrům týkajícím se výroku o vině dospěl.

Obsah záznamu odposlechu hovoru tohoto obžalovaného v dostatečné míře prokazuje jeho účast na vytýkaném jednání v rozsahu skutkové věty napadeného rozsudku. Z provedených odposlechů je zcela zřejmé, že spoluobžalovaný Tomáš M. se prostřednictvím obžalovaného Ing. Dalibora H. snaží prosadit v radě města změnu výběrového řízení vyhlášeného jako otevřené na zjednodušené podlimitní řízení, k čemuž však pro nedostatek profilu města jako zadavatele nedošlo, a proto veškeré snahy obžalovaného a ostatních spoluobžalovaných směřovaly k takové úpravě zadávací dokumentace, která měla co nejvíce omezit potenciální soutěžitele. Podíl obžalovaného Ing. H. na nastavování parametrů veřejné soutěže ve prospěch společnosti ABM MORAVA je nezbytné vyvozovat nejen z obsahu telefonických hovorů mezi tímto obžalovaným a obžalovaným Tomášem M., ale zároveň i z obsahu telefonických hovorů mezi dalšími obžalovanými uvedenými v bodě I., dále ze zajištěných e-mailů a listinných důkazů, které okresní soud ve svém rozhodnutí dostatečně rozvádí.

Tvrzení obžalovaného Ing. Dalibora H. o ryze pracovních vztazích jednotlivých obžalovaných je vyvráceno výsledky šetření týkajícího se jednotlivých osob, z něhož vyplynulo, že obžalovaný Tomáš M. a Ing. Dalibor H. byli přátelé, kandidovali spolu v roce 2010 ve volbách do zastupitelstva města za politickou stranu Věcí veřejných, oba dva byli součástí koaličního vyjednávacího týmu, přičemž výsledkem vyjednání bylo zvolení Ing. H. náměstkem primátora Města Frýdek – Místek, jemuž byla svěřena agenda informačních technologií a v rámci jejího výkonu byl pověřen předkládat do rady města i návrhy na realizaci výběrových řízení. I v této souvislosti je nezbytné opětovně zdůraznit jakoukoliv neslučitelnost výkonu této funkce, jakož i účasti ve výběrové komisi s uskutečňováním schůzek a telefonických kontaktů, na nichž byly jednotlivými obžalovanými včetně Ing. Dalibora H. projednávány otázky přípravy zadávací dokumentace tak, aby co nejvíce vyhovovala obžalovanému Tomáši M. a firmě, kterou zastupoval. Tyto skutečnosti musely

být obžalovanému zřejmé, když z provedeného dokazování vyplynula předchozí dlouholetá spolupráce tohoto obžalovaného s městem. Není přitom vůbec podstatné, že hodnotící komise nebyla k předmětné zakázce svolávána a žádné návrhy neprojednala.

Pokud obžalovaný Ing. Dalibor H. v podaném odvolání poukazuje na výpověď svědka Petra Š., tak tento jednoznačně vyloučil, že by jeho společnost byla schopna kvalifikační předpoklady splnit a svědek Luboš K. sice připustil, že jejich společnost ve třetím kole výběrového řízení zvítězila, avšak ve zcela jiném typu řízení, a to ještě v důsledku splnění dodatečně zařazeného kritéria zaměstnávání tělesně postižených osob.

Pokud se jedná o naplnění subjektivní stránky vytýkané trestné činnosti ve formě přímého úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, vyplývá tato skutečnost dostatečně z průběhu jednání jednotlivých obžalovaných, jakož i okolností, za kterých byl skutek spáchán.

Krajský soud se proto plně ztotožnil se závěry nalézacího soudu a podané námitky tohoto obžalovaného důvodnými neshledal.

Jako nedůvodné vyhodnotil odvolací soud námitky obžalovaného JUDr. Milana P., obsažené ve dvou na sebe navazujících odůvodněných odvolání, jak byla vypracována po sobě zvolenými obhájci.

Krajský soud je ve shodě s nalézacím soudem co do názoru, že obhajoba obžalovaného byla dostatečně vyvrácena provedenými důkazy, jak bylo podrobně rozvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku.

S ohledem na druh a charakter vytýkané trestné činnosti a skutečnost, že všichni spoluobžalovaní svou vinu popírají, je zcela namístě zdůraznit opatřený rozsah důkazů v podobě pořízených telefonních odposlechů, zajištěných e-mailů a listinných důkazů, a to zejména v přípravném řízení. Okresní soud přiléhavým způsobem rozvedl své úvahy, na základě nichž dospěl k závěru o vině obžalovaného JUDr. Milana P. bez důvodných pochybností, jak to předpokládá ust. § 2 odst. 6 tr.ř. Okresní soud přitom vycházel z pečlivého vyhodnocení odposlechů hovorů jednotlivých obžalovaných, a to nejen v rámci jednoho takového rozhovoru, ale i v jejich vzájemné návaznosti po celou sledovanou dobu, tedy od rozhodnutí rady města o formě zadávacího řízení u předmětné veřejné zakázky do doby zadržení spoluobžalovaného Tomáše M. policií, přičemž z obsahu zaznamenaných hovorů je možno bez důvodných pochybností dohledat aktivní podíl obžalovaného JUDr. Milana P. na manipulaci s předmětnou veřejnou zakázkou ve prospěch obžalovaného Tomáše M. a právnické osoby ABM MORAVA, s.r.o. Tyto důkazy jsou podporovány obsahem posílaných e-mailů a SMS, jakož i znaleckým zkoumáním vyextrahované zadávací dokumentace, jak byla dne 22.3.2012 zaslána obžalovaným Petrem B. obžalovanému JUDr. Milanu P. a po úpravě tímto vrácena zpět, přičemž z porovnání těchto dokumentů vyplývá, že obžalovaný JUDr. Milan P. v kontextu předchozích rad a doporučení, jak byla zaznamenána v předmětných odposleších, upravil hodnotící kritéria, mezi něž zařadil záruku na kabeláž a doložení certifikátu ISO 9001 na montáž kabelových systémů či datových vedení s další

podmínkou smluvního závazání udržovat tento certifikát v platnosti po celou dobu realizace díla. Takto nastavená kritéria zcela odpovídají v odposleších zaznamenaným požadavkům obžalovaného Tomáše M., které by měly upřednostňovat společnost ABM MORAVA. Nelze přitom přisvědčit námitce obhajoby, že z odposlechu ze dne 13.3.2012 má vyplývat neochota obžalovaného JUDr. P. se na téma předmětné zakázky bavit, ale naopak je zde zřejmá jeho snaha se podílet na přípravě zadávací dokumentace a nastavení konkrétních věcí. Odvolatel pouze dodává, že zakázku bude zadávat odbor informatiky a on jim pomůže a v této souvislosti se oba domlouvají na schůzce následujícího dne, přičemž tvrzení obžalovaných, že k ní ve skutečnosti nedošlo, je vyvráceno obsahem SMS zasláné obžalovaným M. JUDr. P. dne 14.3.2012 ve 13.05 hod., že je u něj za pět minut.

Obhajoba obžalovaného JUDr. P., že společnost ABM MORAVA neměla v úmyslu se předmětného výběrového řízení zúčastnit, je v tomto případě vyvrácena vlastním jednáním, jakož i slovními projevy spoluobžalovaného Tomáše M., přičemž zejména z e-mailové komunikace mezi spoluobžalovaným M. a svědkem R. vyplývá, že M. komunikuje o předmětné veřejné zakázce před zahájením řízení, poptává nacenění RACK skříní, kabeláže a záložního zdroje s příslušenstvím dle přiložené specifikace, spolu s prodlouženými zárukami na základě předchozí dohody s tím, že by to potřeboval do středy (zřejmě 18.4.2012), přičemž však je dne 17.4.2012 zadržen policejním orgánem. Spoluobžalovaný M. tak měl všechny předpoklady, zejména časový prostor a vhodné kontakty k tomu, aby si zabezpečil s dostatečným časovým předstihem všechny potřebné kvalifikační předpoklady včetně referencí, přičemž s ohledem na složení hodnotící komise (B., H.) nelze vyloučit vítězství společnosti ABM MORAVA, s.r.o., i při nesplnění některého z kritérií.

V žádném případě pak nelze přisvědčit námitkám obhajoby, že okresní soud neobjektivně hodnotil obsah přebraných hovorů, pokud z nich dovodil prokazatelné skutkové závěry, logicky odůvodňující jednotlivé kroky, návrhy a doporučení obžalovaného JUDr. P. směřující k úpravě zadávací dokumentace. Obsah odposlechu hovoru obžalovaného JUDr. P. a obžalovaného Tomáše M. je pak nezbytné hodnotit i v kontextu hovorů obžalovaného M. a Ing. F., v nichž jsou obsaženy úvahy o konkrétních nabídkách zvyhodňujících jejich společnost a rozvádějí i nevýhodnost jimi v úvahu přicházejících požadavků. Výběrem společnosti ABM MORAVA je dán i její prospěch spočívající nejen v získávání lukrativní zakázky, ale i následný profit obsahující zajišťování servisu a údržby realizované zakázky.

Pokud je v doplnění podaného odůvodnění odvolání poukazováno na povědomost spoluobžalovaného Tomáše M. již od r. 2001 o přípravách výběrového řízení na předmětnou veřejnou zakázku, a to z projektové dokumentace vypracované firmou Autocont, a z tohoto důvodu je dovozována absence časové výhody v souvislosti s jednáním odvolatele, je nezbytné v této souvislosti zdůraznit, že v daném případě se jedná o nastavování konkrétních kritérií pro výběr zakázky, a to za součinnosti jednoho

z potencionálních uchazečů, který takto získal potřebné poznatky, které mu pak mohl s předstihem oproti ostatním soutěžitelům použít a lépe se připravit na vyhotovení bezkonkurenční nabídky, čímž u něj došlo ke sjednání přednosti ve smyslu ust. § 256 odst. 1 tr.zákoníku. Pokud odvolatel odmítá závěr soudu o mylné volbě otevřeného povýběrového řízení, je opětovně nezbytné odkázat na obsah vyjádření spoluobžalovaného Tomáše M. v zachycených odposleších, z nichž je zřejmá jeho zjevná nevěle s druhem vyhlášeného výběrového řízení a snaha o jeho změnu.

Taktéž námitkami obžalovaného JUDr. P. co do jeho členství v organizované skupině se v dostatečném rozsahu zabýval nalézací soud a své úvahy podrobně ve vztahu ke zvolené přísnější právní kvalifikaci rozvedl, přičemž na tyto závěry lze v plném rozsahu odkázat.

I v případě námitek tohoto obžalovaného co do existence výhodnějších podmínek, které vyhovují určitému soutěžiteli více než jinému, je nezbytné i v tomto případě zopakovat, že za výhodnější podmínky je nezbytné považovat jakékoliv podmínky upřednostňující jiné soutěžitele při porušení zásad rozvedených v ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách na úkor ostatních soutěžitelů nastavením podmínek zadávací dokumentace nebo hodnotících kritérií tzv. na míru. V této souvislosti je třeba jako nedůvodný odmítnout požadavek odvolatele na zjišťování technické přijatelnosti rozložení zvolených hodnotících kritérií, když tento požadavek byl do zadávací dokumentace instalován právě obžalovaným, který sám sebe považuje za odborníka, a to nejen právního, pokud se jedná o realizaci výběrového řízení u veřejných zakázek, a z tohoto pohledu je nezbytné také posuzovat dobu, v průběhu níž obžalovaný provedl změnu v obsahu zadávací dokumentace.

Z hlediska rozhodování o vině obžalovaného JUDr. P. na manipulaci s předmětnou zakázkou je pak nerozhodný rozsah informací, které jmenovaný měl před kontaktem s ostatními spoluobžalovanými.

Vzhledem k nalézacím soudem ustálené důkazní situaci neshledal odvolací soud důvodným návrh na doplnění dokazování zadávací dokumentací z 19.3.2012, technickou zprávou firmy Autocont z r. 2009 a 2011, obsahem záznamu telekomunikačního provozu ze dne 5.4.2012, jakož i výsledkem svědků, kteří byli vytěženi v přípravném řízení a vyjadřovali se k tomu, jak obdrželi zadávací dokumentaci a proč nepodali nabídku.

Krajský soud se tak ztotožňuje se zásadními skutkovými závěry okresního soudu, pokud se jedná o skutek vymezený v tomto bodě rozsudku, když vycházejí z provedených důkazů a lze souhlasit i s právní kvalifikací navazující na skutková zjištění a lze i v této části odkázat na správné odůvodnění napadeného rozsudku, ke kterému odvolací soud nemá výhrady a závěr o vině i tohoto obžalovaného považuje za správný a dostatečně odůvodněný.

Za důvodné nelze dále považovat ani odvolací námitky obžalovaného Ing. Tomáše F. a lze se ztotožnit se závěrem nalézacího soudu, že i v jeho případě lze vycházet z obsahu odposlechu hovoru tohoto obžalovaného se spoluobžalovaným Tomášem M., který jednoznačně prokazuje podíl odvolatele na vytýkané trestné činnosti.

Okresní soud se dostatečně vypořádal i s námitkami podaného odvolání co do použití pojmu „zadání“ a „zadávání“ veřejné zakázky, kdy v této souvislosti je nezbytné poukázat na komentář k trestnímu zákoníku, a to ve vztahu k ust. § 256 tohoto zákona, dle něhož se za zadání veřejné zakázky považuje postup zadavatele dle tohoto zákona v zadávacím řízení, jehož účelem je zadání veřejné zakázky, a to až do uzavření smlouvy nebo zrušení zadávacího řízení. Z uvedeného vyplývá, že z hlediska naplnění všech znaků předmětné skutkové podstaty trestného činu je nepodstatné, že se do veřejné soutěže nakonec nikdo nepřihlásil, tato musela být zrušena, a tudíž k zadání veřejné zakázky ve skutečnosti nedošlo. Tento trestný čin je totiž dokonán již zahájením zadávacího řízení na podkladě zmanipulované zadávací dokumentace jejím zveřejněním. Podstatným znakem předmětné skutkové podstaty pak není způsobení vzniku škody, neboť postačuje úmysl způsobit v něčí prospěch. Okolnost, že nabídka nakonec podána nebyla, jakož i důvody jejího nepodání společnosti ABM MORAVA jsou z pohledu této právní kvalifikace jako dokonání trestného činu zcela irelevantní.

Pokud obžalovaný ve shodě se svou předchozí obhajobou namítá, že mu nebyl prokázán zájem společnosti ABM MORAVA se předmětné veřejné zakázky zúčastnit s poukazem na nezjištění žádných písemných dokladů o tom svědčících v průběhu uskutečněných prohlídek, jakož i v rámci zajištění věci, lze rovněž odkázat na obsah e-mailové komunikace M. se svědkem R. ze dne 16.4.2012, v rámci níž spoluobžalovaný M. žádá nacenění RACK skříní, kabeláže a záložního zdroje s příslušenstvím dle přiložené specifikace spolu s prodlouženými zárukami dle předchozí dohody s tím, že to potřebuje do středy (18.4.2012), přičemž skutečně byl dne 17.4.2012 policií zadržen, obviněn a následně vzat do vazby v souvislosti se zmanipulováním jiné veřejné zakázky.

Pokud odvolatel polemizuje s okresním soudem co do nastavení hodnotících a technických kritérií ve prospěch společnosti ABM MORAVA, je možno k tomuto taktéž uvést, že není nutné, aby tyto podmínky byly skutečně výhodnější, a stačí, že takto jsou pojímány v představách pachatelů. Lze souhlasit i s názorem státního zástupce obsaženém ve vyjádření k podaným odvoláním, že se může jednat o jakékoliv podmínky, které zvýhodňují některého ze soutěžitelů, či spočívající v nastavení podmínek zadávací dokumentace nebo hodnotících kritérií tzv. na míru, a pokud se tak stalo po vyhlášení otevřeného výběrového řízení dne 26.3.2012, jedná se o dokonání trestný čin.

Taktéž lze plně souhlasit se závěrem okresního soudu, pokud se jedná o účelové nastavení výběrových kritérií, že řada firem si vyzvedla zadávací dokumentaci, avšak po seznámení s ní se do výběrového řízení nepřihlásila.

Okresní soud taktéž dostatečně dovedl, že společnosti ABM MORAVA, s.r.o., byla společným jednáním obžalovaných sjednána nejen časová přednost (byla předem upozorněna na chystané změny v zadávací dokumentaci), ale také pro ni byly sjednány výhodnější podmínky spočívající především v nastavení hodnoticího kritéria záruční doby na kabeláž, které mělo mít až 30% hodnoticí váhy.

Okresní soud měl taktéž dostatečný podklad pro závěr, že se tento obžalovaný vytýkaného jednání dopustil jako člen organizované skupiny, když spojení jednotlivých obžalovaných mělo takový vliv, aby tito byli ve své snaze co nejúspěšnější, přičemž v ostatním je možno i v tomto směru odkázat na závěry okresního soudu, pokud se jedná o odůvodnění zvolené přísnější právní kvalifikace.

Jako nedůvodné je nezbytné vyhodnotit i výhrady odvolatele co do stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky, když okresní soud vycházel důvodně při jejím určení z výpovědi Ing. K. i ocenění provedeného spoluobžalovaným Petrem B., přičemž se nejedná v žádném případě o stanovení výše způsobené škody, u níž by bylo nutno přihlížet k vynaloženým nákladům na realizaci předmětné zakázky. Pro naplnění znaku skutkové podstaty trestného činu dle § 256 tr.zákoníku pak nemusí dojít ani ke způsobení škody či prospěchu a postačuje i neúspěšná snaha pachatelů k tomuto cíli směřující.

Totožnou argumentaci je možno uplatnit i ve vztahu k odvolacím námitkám vzneseným k bodu I. právníkou osobou ABM MORAVA, s.r.o., když tyto námitky jsou shodné s odvolacími námitkami v případě jednatele této společnosti Ing. Tomáše F., a taktéž se v mnohém shodují s odvolacími námitkami spoluobžalovaného Tomáše M. V daném případě je trestní odpovědnost této právnické osoby odvozována důvodně z ust. § 8 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen TOPO), a to jednak dovozována z trestního jednání jejího jednatele Ing. Tomáše F. a jednak z jednání technického ředitele Tomáše M. jako zástupce oprávněného za ni jednat na základě plné moci. Pokud se jedná o odvolací námitky této právnické osoby, je nezbytné tyto vyhodnotit jako nedůvodné a zcela účelové a vzhledem k výše rozvedeným skutečnostem odkázat tak na závěry odvolacího soudu týkající se neopodstatněnosti námitek spoluobžalovaných Tomáše M. a Ing. Tomáše F.

Pokud se jedná o výrok o vině pod bodem II., týkající se obžalovaných Petra B. a Tomáše M., a v bodě II.10 i právnické osoby ABM MORAVA, s.r.o., podali odvolání toliko obžalovaný Petr B. a právnická osoba ABM MORAVA, s.r.o.

Obžalovaný Petr B. v rámci své výpovědi v přípravném řízení potvrdil, že v rámci výběrového řízení veřejné zakázky vypisoval za Město Frýdek – Místek pouze on, přičemž postupoval dle závazné směrnice města o veřejných zakázkách a v rámci té směrnice se obracel písemnou výzvou vždy na nejméně tři dodavatele a požadoval vypracování návrhu ze strany jím oslovených zájemců. Přitom připustil, že nabídky uchazečů o přidělení veřejných zakázek měly být předkládány prostřednictvím podatelny magistrátu města, jak mu ukládala i příslušná směrnice, a to v zapečetěných obálcích otevíraných pouze za přítomnosti členů rady města, a po jejich otevření měly nabídky být zaznamenány a označeny s uvedením nejnížší ceny, která byla pro přiznání veřejné zakázky rozhodující. Rovněž připustil, že byl za město jako zadavatele veřejné zakázky pověřen její realizací. Námitka obžalovaného, že se přitom nemělo jednat o veřejnou soutěž, je jednoznačně vyvrácena i obsahem příslušné směrnice QS-74-01, z níž vyplývá povinnost v zájmu dodržení zásad transparentnosti a rovného zacházení zajistit nabídky od nejméně třech dodavatelů, majících příslušné oprávnění k podnikání, a to na základě zaslání písemné výzvy k podání nabídky na plnění zakázky malého rozsahu.

Pokud spoluobžalovaný Tomáš M. v rámci své výpovědi u hlavního líčení se snažil odvolatele Petra B. vyvinít tvrzením, že tento o manipulaci nevěděl, je tato skutečnost jednoznačně vyvrácena důkazy, na které okresní soud přílehlavým způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí poukazuje, zejména pak na listinné důkazy, znalecké posudky, výpovědi zástupců společností, které se fiktivně podílely na předkládání nabídek k veřejným zakázkám.

Okresní soud v rámci hodnocení provedených důkazů důvodně dospěl k závěru, že bez součinnosti s Petrem B., jakožto osobou vystupující za dodavatele, nemohl Tomáš M. spáchat své jednání, k němuž se doznává. Odvolatel Petr B. jako osoba výlučně tzv. administrující výběrové řízení na veřejné zakázky malého rozsahu, zejména pak vzhledem ke způsobu rozesílání nabídek a přijímání zakázek dle výše zmíněné směrnice, měl dodržovat předepsané postupy a pravidla, což, jak vyplynulo ze spisů týkajících se jednotlivých veřejných zakázek, nečinil a přijímal nabídky z rukou spoluobžalovaného M., případně jím pověřených osob.

Vina obžalovaného Petra B. v bodě II.10 je pak bez důvodných pochybností prokázána záznamem odposlechů telefonických hovorů, z nichž je zřejmý průběh manipulace s veřejnou zakázkou č. VZ 2-17-2012-nákup výpočetní techniky pro Magistrát města Frýdek – Místek a kontakty obžalovaného Petra B. s Tomášem M., z nichž lze dovodit povědomí obžalovaného Petra B. o způsobu manipulace s předmětnou zakázkou a toto povědomí lze s odkazem na modus operandi vztáhnout i na jednání vymezené pod bodem II.1-9 výroku napadeného rozsudku.

Na základě hodnocení listinných důkazů (doručenek s výzvami) a daktyloskopických otisků okresní soud důvodně dovodil, že tyto výzvy nebyly zasílány prostřednictvím pošty, jak ukládala předmětná směrnice, ale byly předávány obžalovaným Petrem B. někomu jinému, nikoliv však uchazečům z řad zástupců společnosti INGDATA a AWC Morava, ale ve skutečnosti spoluobžalovanému Tomáši M., což koresponduje i s jeho

výpovědi u hlavního líčení. U této spoluobžalovaný M. uvedl, že většinou nabídky firem doručoval na úřad on a zde je přebíral spoluobžalovaný Petr B., když svědkyně Lubica E., asistentka B., vyloučila, že by takto činila sama, přičemž z obsahu spisového materiálu předloženého k veřejným zakázkám ad II.2-7,9 vyplývá, že výzvy účasti na výběrovém řízení byly doručovány osobně a nabídky firem byly vyhotoveny na téže tiskárně, což potvrdil spoluobžalovaný M. i ve své výpovědi u okresního soudu. Nalézací soud v rámci svých úvah o vině obžalovaného Petra B. v tomto bodě poukazuje na nesporný závěr, že tento obžalovaný byl faktickým vyhlášovatelem veřejné soutěže a byl dle organizačního řádu, jakož i zmiňované směrnice odpovědný za zadávání veřejných zakázek malého rozsahu. Dle samotné výpovědi odvolatele to byl on, kdo měl poštou zasílat výzvy jednotlivým účastníkům k podávání nabídek, přičemž s těmito soutěžiteli, jak bylo prokázáno, byl spoluobžalovaný M. domluven na tom, že podají vždy cenově vyšší nabídku bez úmyslu zvítězit. Obžalovaný B. byl taktéž členem výběrové komise a měl kontrolu nad zakázkami i tímto způsobem zajištěnou. S ohledem na skutečnost, že výzvy k účasti (ad II.2-7,9) byly předávány osobně a potencionální soutěžitelé ve svých výpovědích vyloučili, že by se s obžalovaným B. setkali, znali nebo kontaktovali, musely by být tyto výzvy B. předávány právě prostřednictvím obžalovaného M., který od vyhlášovatele veřejné soutěže B. musel také znát jejich adresy. Obhajoba obžalovaného B., že nikdy při převzetí výzev nikoho nelegitimoval a spokojil se s razítkem, zní zcela nevěrohodně. Okresní soud tak dospěl ke správnému závěru, že obhajoba obžalovaného B. byla dostatečně vyvrácena.

Pochybení pak nebylo shledáno ani co do právní kvalifikace trestné činnosti a okresní soud se dostatečně zabýval i subjektivní stránkou vytýkaného jednání.

Ve vztahu k bodu II.10 je pak důvodně zjednáni obžalovaného Tomáše M., technického ředitele, vyvozována i trestní odpovědnost právnické osoby, obchodní společnosti ABM MORAVA, s.r.o., a její jednání kvalifikováno jako organizátorství zločinu zjednáni výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 24 odst. 1 písm. a) k § 256 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku. Pokud se jedná o další okolnosti, z nichž je vyvozována trestní odpovědnost této právnické osoby, je i zde nezbytné odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, jakož i úvahy odvolacího soudu vyslovené v případě jednání této právnické osoby pod bodem I. rozsudku, a to včetně úvah o spáchání trestné činnosti v její prospěch.

Z jednání pod bodem III. výroku rozsudku pak byli uznáni vinnými obžalovaný Ing. Milan S. a v bodě III.2 zároveň i obžalovaný Tomáš M., který odvolání nepodal a obžalovaná právnická osoba ABM MORAVA, s.r.o., které odvolání podala stejně jako spoluobžalovaný Ing. Milan S.

Ve vztahu k odvolacím námitkám obžalovaného Ing. Milana S., ředitele Městské policie ve Frýdku – Místku, co do bodu III., je nezbytné poukázat na jeho výpověď

z přípravného řízení, v níž se doznal k tomu, že se obrátil na Kamila H., aby mu sdělil kromě své firmy další dvě firmy do výběrového řízení a zeptal se jej výslovně, zda se chce za firmu SVAN zúčastnit, a taktéž potvrdil, že Kamil H. vypracoval parametry zadání, které se pak objevily v podmínkách soutěže vyhlášené na veřejné zakázky, jejichž organizování bylo v jeho pravomoci jako ředitele městské policie, kdy se řídil při jejich vypisování vnitřními předpisy magistrátu. Obžalovaný se sám doznal i k motivu takového jednání, kdy zdůraznil, že by musel prostřednictvím internetu jinak firmy vyhledávat, opatřovat na ně reference, a proto se obrátil na Kamila H., aby mu je doporučil. Dokonce připustil, že tři nabídky tak zařadil do výběrového řízení až po termínu pro jejich podávání, i když nevěděl, zda byla předložena včas. Taktéž potvrdil svou vědomost o tom, že se výběrového řízení chce zúčastnit i Kamil H., zastupující firmu Euro SVAN, a to přesto, že to byl on, kdo vypracoval technickou specifikaci zadávacích podmínek.

Obžalovaný je pak prokazatelně usvědčován výpovědí Kamila H., že vypracoval obžalovanému návrh na řešení pultu centralizované ochrany a grafickou nadstavbu (kamerový systém) této nadstavby a na základě navrhovaného řešení tak vypracoval i zadání pro veřejnou soutěž, v rámci níž byly oslovovány firmy, které obžalovanému doporučil jako známé, které by mu měly vyjít vstříc. Zakázky pod body III.1,2 přitom fungovaly jako tzv. „křoví“. Z jednání pod bodem III.3 je obžalovaný usvědčován výpovědí Josefa H., který potvrdil, že obžalovanému nabídl, že veřejnou soutěž provede za něj sám tak, aby to měl jako zákazník bez starostí.

Vina obžalovaného v bodě III.2 je pak prokazována i obsahem záznamu o prostorovém odposlechu kanceláře obžalovaného v období od 2.12.2011 do 16.3.2012 a telefonickými hovory obžalovaného s H. a M. Okresní soud se těmito důkazy podrobně zabývá a taktéž pečlivě rozvádí, na základě jakých skutečností a závěrů dospěl k nezpochybnitelnému závěru o vině obžalovaného.

Pokud se jedná o jednotlivé odvolací námítky obžalovaného Ing. Milana S., nelze předně souhlasit s tím, že nebyl vázán ustanoveními zákona o veřejných zakázkách ani na základě tohoto zákona městem vydanou směrnicí a mohl zakázky zadávat tzv. z ruky bez dalšího a komukoliv. I dle názoru krajského soudu by byl takový postup bez předem daných obecných pravidel zřejmou libovůlí veřejného zadavatele, byl by diskriminační a v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách. Jak vyplývá z ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách, které byly následně rozpracovány do zmíněné směrnice o veřejných zakázkách vydané městem, měl obžalovaný dodržovat jak zásadu rovného zacházení vůči všem dodavatelům stejným způsobem, tak i zásadu zákazu diskriminace spočívající zejména v nepřiměřeném stanovení požadavků, neoprávněném průběhu řízení bez řádného uveřejnění s úmyslem znemožnění potencionálnímu uchazeči účasti na veřejné zakázce. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že postup přijatý obžalovaným byl jednoznačně diskriminační, když umožňoval zakázku získat jen jedné předem dohodnuté firmě a byl tak v rozporu se zásadou rovnosti. Obžalovaný tak

v součinnosti s Kamilem H. simuloval postup upravený právě vnitřní směrnicí města, jak vyplynulo z odposlechu i vlastního doznání obžalovaného S. v přípravném řízení. Z těchto skutečností lze dovodit i existenci subjektivní stránky vytýkané trestné činnosti, když obžalovaný si musel být vědom, že opatřuje prospěch tomu, kdo zakázku získal takovým privilegovaným způsobem ke prospěchu vyplývajícího ze získání samotné zakázky.

Za zcela nepřipadné je nezbytné považovat výhrady obžalovaného, pokud se jedná o „zadání a zadávání veřejné zakázky malého rozsahu“, když se jedná o výhrady, se kterými se dostatečně již vypořádal nalézací soud v napadeném rozsudku a tyto závěry považuje i odvolací soud za příléhavé, jak rozvedl ve svých závěrech ve vztahu k ostatním spoluobžalovaným. V této souvislosti je možno poukázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Afs 132/2009, zejména pak jeho závěr, že zadávání veřejných zakázek se vztahuje i na zakázky malého rozsahu, přičemž je nezbytné dodržovat ust. § 18 odst. 5 věta za středníkem ve spojení s § 6 zákona o veřejných zakázkách, když se jedná o ustanovení kogentní, upravující závazné pravidlo chování a porušení tohoto pravidla je porušením zákona o veřejných zakázkách. Rovněž tak s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně 30 Af 18/2013 je nezbytné zdůraznit co do pojmu zadání a zadávání, že tyto pojmy se týkají i veřejných zakázek malého rozsahu a i tyto jsou „zadáváním“ ve smyslu zákona o veřejných zakázkách s povinností dodržet zásady uvedené v ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách. Nejvyšší správní soud pod sp.zn. 9 As 195/2015 taktéž judikoval, že veřejnými zakázkami jsou i veřejné zakázky malého rozsahu, přičemž postup vedoucí k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku malého rozsahu je považován za zadávání.

Pokud se jedná o dodržování těchto zákonných zásad, na závěrech o jejich nedodržení ze strany obžalovaného pak nic nemění jím rozváděné námitky, že se přijatým postupem snažil chovat s péčí řádného hospodáře a vybrat nejvhodnější a nejlevnější nabídku a že orgány činné v trestním řízení jej nutí důsledným dodržováním zákona o veřejných zakázkách, jakož i směrnice města, o jejíž závaznosti má pochybnosti k formalismu, a v této souvislosti zdůrazňuje otázku míry společenské škodlivosti vytýkaného jednání, jakož i zásadu ultima ratio.

V této souvislosti krajský soud poukazuje také na rozsah pracovních povinností obžalovaného jako ředitele městské policie, který měl postavení úřední osoby ve smyslu § 127 tr.zákoníku, přičemž obstarávání záležitostí spojených s veřejnou soutěží je nezbytné i v kontextu ustálené judikatury považovat za výkon pravomoci při tzv. vrchnostenském rozhodování, když nakládání s veřejným majetkem a tzv. hospodářská správa patří jednoznačně do výkonu pravomocí úředních osob. V souladu s obsahem organizačního řádu města je nezbytné zároveň zdůraznit, že obžalovanému jako řediteli městské policie bylo také svěřeno organizování a zadávání veřejných zakázek na zboží, služby a stavební práce, které poptává městská policie za účelem splnění svých úkolů, které ředitel městské policie činí v rámci své svěřené pravomoci či plnění úkolů strážníka pověřeného řízením policie. Obžalovaný jako ředitel městské policie je tedy

nepochybně úřední osobou ve smyslu výše zmíněného zákonného ustanovení. Dopustil-li se vytykaného jednání v rámci těchto svých řídicích pravomocí, tak zcela jednoznačně se jedná o úřední osobu ve smyslu ust. § 127 písm. e) tr.zákoníku, zvláště když takto nakládal s veřejnými prostředky města. Nejednal tak jako soukromá osoba při zařizování soukromých záležitostí, ale jako osoba úřední při výkonu svěřených pravomocí.

Z pohledu postavení obžalovaného jako ředitele městské policie, který má jít podřízeným strážníkům příkladem, a taktéž vzhledem k počtu útoků, postoj obžalovaného k vytykané trestné činnosti, lze spatřovat ve vytykaném jednání vyšší míru společenské škodlivosti, v důsledku čehož je zcela namístě dovozovat trestně právní odpovědnost obžalovaného a nelze shledat naplnění zákonných podmínek pro jeho zproštění ve smyslu zásady „ultima ratio“. Obžalovaný ve své výpovědi zcela jasně a prokazatelně, a to v souladu i s výpovědí Kamila H., potvrdil motiv svého jednání, kterým bylo přinejmenším zjednodušení své práce tak, aby nemusel vyhledávat v úvahu přicházející dodavatele, shromažďovat k nim reference a následně učiněné nabídky vyhodnocovat z hlediska dodržení stanovených kritérií a požadovaných výhod. V podaném odvolání obžalovaný přiznává, že při dodržení zásad uvedených ve směrnici by musel obtížně odůvodňovat výběr, měl by s tím více práce a bylo by to pro něj časově náročné.

Pokud obžalovaný poukazuje na výpověď svědkyně Magdy J., přistupuje k ní selektivně, když nebere v úvahu, že tato svědkyně potvrdila, že již vyplněnou nabídku pouze orazila a podepsala a někomu předala, přičemž takto činila bez úmyslu se seriózně na výběrovém řízení zúčastnit. Pokud obžalovaný poukazuje na výpověď Josefa H., rovněž tento svědek uvedl, že přímo obžalovanému nabídl provedení za něj výběrového řízení s tím, že pouze formálně svědek pro něj zajistí podání nabídek dalších dvou subjektů a byl na takovém postupu s obžalovaným přímo domluven.

K námitce obžalovaného zpochybňující jeho vázanost vnitřní směrnici města upravující zadávání zakázek se vyjádřil i okresní soud v odůvodnění svého rozsudku, přičemž ani krajský soud neshledává tuto odvolací námitku důvodnou, když z obsahu odposlechu s právničkou města jednoznačně vyplývá, že byl povinen se touto směrnici řídit a tato skutečnost mu byla dostatečně známa, což sám potvrdil i ve své výpovědi v přípravném řízení a závaznost směrnice vyplývá i z organizačního řádu městské policie. Skutečnost, že obžalovaný porušením předmětné směrnice porušil i právní předpis, je pak možno dovodit z ust. § 301 písm. d) zákoníku práce o povinnosti zaměstnance dodržovat i ostatní (vnitřní) předpisy vztahující se k vykonávané práci, jak okresní soud dostatečně rozvedl i v rámci svého hodnocení na str. 100-101 rozsudku.

Pokud se jedná o vinu obžalované právníké osoby ABM MORAVA, s.r.o., je tato důvodně dovozována z jednání obžalovaného Tomáše M. pod bodem III.2, který se k vytykané trestné činnosti plně doznal, odvolání nepodal, přičemž jinak je z důvodu

stručnosti možno odkázat na závěry týkající se vytykaného jednání této právnické osoby, učiněné v rámci předchozích výroků.

Skutková zjištění, která okresní soud učinil ve vztahu k bodu III. výroku rozsudku, jsou tedy správná a úplná, neboť mají oporu ve výsledcích dokazování, a to se týká i právní kvalifikace a výroku o vině obou obžalovaných.

Odvolání podal co do závěrů nalézacího soudu pod bodem IV. rozsudku i obžalovaný Ing. Radovan H. a taktéž i obžalovaný Jaroslav B., který rovněž nesouhlasí s výrokem o vině, potažmo i trestu, jak byly učiněny v bodě IV.6 rozsudku.

Krajský soud považuje předně za nezbytné zdůraznit, že vina obžalovaného Ing. Radovana H. je bez jakýchkoliv důvodných pochybností prokázána výpovědí Kamila H., a to jak v pozici spoluobviněného, tak i svědka, přičemž ani odvolací soud neshledává důvody pro její nevěrohodnost a za nepřiléhavou považuje argumentaci obhajoby, že jmenovaný tak činil ve snaze dosáhnout již v přípravném řízení uzavření dohody o vině a trestu, kdy s touto námitkou se již dostatečně vypořádal okresní soud a je nezbytné zároveň zdůraznit, že výpověď tohoto svědka nestojí osamocena a je podporována i ostatními provedenými důkazy, zejména výpovědí zástupců fiktivních soutěžitelů, pracovníků podřízených obžalovanému, výpovědí spoluobžalovaného Jaroslava B. a obsahem listinných důkazů, zejména jednotlivých spisů magistrátu o předmětných veřejných zakázkách. Kamil H. přitom ve své opakované výpovědi dostatečně usvědčuje odvolatele o tom, že věděl a dokonce po něm požadoval, aby zajišťoval průběh výběrového řízení tak, že se dohodne vždy s dvěma dalšími soutěžiteli na jejich fiktivní účasti na výběrovém řízení zakázky malého rozsahu tak, aby v konečném důsledku vyhrála společnost Euro SVAN, kterou tento zastupoval. Taktéž potvrdil, že v některých případech ani konkrétní subjekty oficiální cestou oslovovány nebyly a jejich účast zajistil s vědomím obžalovaného Ing. Radovana H. pouze formálně. Okresní soud v souvislosti s prokázáním viny tohoto obžalovaného důvodně zdůrazňuje shodný „modus operandi“ se všemi ostatními zakázkami uvedenými v bodě IV.1-6 rozsudku a poukazuje přitom i na podstatné rozdíly v cenových nabídkách soutěžitelů jako rozhodujícího kritéria ve prospěch společnosti Euro SVAN.

Ve vztahu k námitkám obžalovaného Ing. Radovana H. směřujícím ke způsobu a okolnostem zadávání veřejné zakázky, odkazuje odvolací soud na své předchozí závěry v tomto rozhodnutí učiněné v případě obžalovaného Ing. S. u bodu III. napadeného rozsudku, zejména týkající se závaznosti interní směrnice města pro postup odvolatele. Okresní soud se dostatečně jako předběžnou otázkou zabýval i závazností zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, jakož i závaznosti předmětné interní směrnice Magistrátu města Frýdek – Místek, pokud se jedná o veřejné zakázky malého rozsahu a ani odvolací soud neshledává důvody pro vyžadování v tomto směru stanoviska od Úřadu pro hospodářskou soutěž či Ústavu práva autorského a soutěžního či dokonce z některé z právnických fakult.

S odkazem na aktuální judikaturu Nejvyššího soudu ČR týkající se veřejných zakázek, jakož i vytýkané trestné činnosti, a konkrétní ustanovení zákona o obcích a zákona o úřednících, nalézací soud dostatečně odůvodnil své závěry o projednávání předmětných veřejných zakázek malého rozsahu obžalovaným ve veřejné soutěži, o účasti obžalovaného v hodnotící komisi a v postavení úřední osoby dle § 127 odst. 1 písm. d) tr.zákoníku (veřejného činitele podle § 89 odst. 9 tr.zákona účinného do 31.12.2009). S těmito závěry se lze v plném rozsahu ztotožnit a zcela zásadně je nezbytné odmítnout pro nepatřičnost odvolací námitku o pouhém doporučujícím, nikoliv závazném, charakteru směrnice města QS-74-01, kterou se obžalovaný, jak sám uvedl, nakonec stejně řídil, a stejně tak i námitku o možnosti přímého zadání zakázky v rozporu s ust. § 18 odst. 5 a § 6 zákona o veřejných zakázkách.

Pokud obžalovaný Ing. Radovan H. namítá neprokázání viny v rozsahu bodu IV.1-6 rozsudku, manipulaci s veřejnou zakázkou způsobem rozvedeným ve skutkové větě výroku napadeného rozsudku, je nezbytné zdůraznit, že takto činil, jak vyplynulo i z výše citovaným důkazů v rámci svých pravomocí svěřených mu v plnění úkolů samostatné působnosti města, a přitom porušil i ve skutkové větě rozvedená ustanovení zákona o úřednících a zákona o obcích, jelikož zadával veřejnou zakázku, ač to opakovaně popírá ve prospěch jedné, předem dohodnuté společnosti, nehájil tak veřejný zájem spočívající v řádném a férovém zadávání veřejné zakázky, nejednal a nerozhodoval nestranně, ale způsobem ohrožujícím důvěru v nestrannost rozhodování a způsobem narušujícím důvěryhodnost města a znamenajícím střet veřejného zájmu se zájmy osobními. Taktéž lze zdůraznit, že obžalovaný nepracoval ani řádně a svědomitě, a takovým způsobem také nehospodařil se svěřenými prostředky, neboť vyhodnocení a úspory lze dosáhnout zejména konkurenčním střetem více podnikatelských subjektů v rámci férové hospodářské soutěže, jak opakovaně zdůraznil i státní zástupce v závěrečné řeči a ve svých námitkách proti odvolání obžalovaného, přičemž s touto argumentací mající význam pro rozhodnutí o vině obžalovaného se odvolací soud plně ztotožňuje.

Za nedůvodné je nezbytné považovat i odvolání obžalovaného Jaroslava B. (ad IV.6), jednatele firmy Rebol, kdy i tento je v dostatečném rozsahu usvědčován svědkem Kamilem H., který potvrdil, že i předmětná veřejná zakázka byla manipulována stejným způsobem, jak ve všech ostatních vytýkaných případech, tj. formou tzv. křovíček. Obhajoba tohoto odvolatele poukazuje na absenci informace o zmanipulované nabídce a tvrzení, že jeho známí a kolegové takto běžně za něj vyplňovali veřejné zakázky, považuje i krajský soud za zcela nevěrohodnou, vyvrácenou provedenými důkazy.

Samotný obžalovaný Jaroslav B. totiž připustil, že souhlasil s tím, aby Kamil H. jeho jménem a za jeho firmu předmětnou nabídku vyhotovil, tuto pak pouze podepsal a vrátil H. k doručení na magistrát, což jednoznačně svědčí o jeho podílu na vytýkané trestné činnosti. Obžalovaný si přitom nepamatoval ani způsob jejího zadání, tj. zaslání poptávky, ani zda byl vyrozuměn o konečném výsledku výběrového řízení, což rovněž svědčí o fiktivnosti jeho účasti na výběrovém řízení, stejně tak jako prohlášení učiněné ve vztahu k H., že jestli chce, tak ať vypracuje tuto nabídku, že mu ji podepíše. Rovněž

obsah tohoto prohlášení nesvědčí o seriózní a závazné účasti tohoto obžalovaného na soutěži. Zároveň obžalovaný výslovně uvedl, že jsou s Kamilem H. přátelé, znají se soukromě a H. se živí vypracováním zakázek nejen pro firmu SVAN, jejíž činností jsou zabezpečovací systémy a je u firmy zaměstnán, ale i pro ostatní. Taktéž obžalovaný vypověděl, že pokud se H. přímo dotázal na účast firmy SVAN v předmětné soutěži, ten mu k tomu nic neřekl, ale ujišťoval jej, že se nic neděje. Obžalovaný je pak usvědčován i obsahem spisu o předmětné veřejné zakázce, z něhož je zřejmý způsob vyhotovování nabídky, potvrzeny chybějící podpisy či doručenky, nabídky na magistrát, což rovněž svědčí o manipulování s předmětnou zakázkou.

Pokud obžalovaný Jaroslav B. v podaném odvolání zdůrazňuje skutečnost, že se vytýkaného jednání nemohl dopustit, neboť nebyl tím, kdo stanovil podmínky zadávacího řízení, a nebyl ani vyhlášovatelem veřejné soutěže, je nezbytné v této souvislosti zdůraznit, že předmětného trestného činu dle § 256 odst. 1 tr.zákoníku se může dopustit kdokoli, tedy kterákoliv fyzická nebo právnická osoba a nevyžaduje se speciální nebo konkrétní subjekt a pouze zpravidla půjde o osobu mající určité povinnosti v zadávacím řízení týkajícím se veřejné zakázky.

Pokud se jedná o společenskou škodlivost ve smyslu ust. § 12 odst. 2 tr.zákoníku, je nezbytné poukázat na postoj obžalovaného k vytýkané trestné činnosti a zejména poměry na magistrátě, jakož i míru jeho součinnosti s hlavním pachatelem a organizátorem Kamilem H., kdy všechny tyto skutečnosti umožňují dospět k závěru, že míra společenské škodlivosti vytýkaného jednání v daném případě dosahuje intenzitu trestného činu dle § 256 odst. 1 tr.zákoníku. S ohledem na ustálenou důkazní situaci také nejsou dány zákonné podmínky pro postup v souladu se zásadou „in dubio pro reo“, když o vině tohoto obžalovaného žádné důvodné pochybnosti nevznikly, a skutkovým zjištěním okresního soudu odpovídá i zvolená právní kvalifikace.

Skutkové i právní závěry, pokud se jedná o zvolenou právní kvalifikaci v bodě V.1-8 v podaném odvolání napadá obžalovaný Ing. Milan S., přičemž opakuje svou dosavadní obhajobu, případně tuto dále rozvádí a zdůrazňuje obecně zejména neformálnost blokového řízení, kdy záleží na konkrétním strážníkovi, zda přestupek vyřeší blokovou pokutou či zda za dostatečné bude považovat jeho vyřešení domluvou. Taktéž přijímá názor, a to s ohledem na absenci bližší úpravy vyřizování přestupku domluvou, že není nezbytně nutná osobní přítomnost přestupce v rámci tohoto způsobu řízení, ale domluvu je možno vyjádřit i písemnou formou, jakož i zprostředkovaně prostřednictvím třetí osoby, a to i právního zástupce. Dle jeho názoru je pro použití domluvy rozhodující postoj přestupce ke spáchanému přestupku a jím projevená lítost včetně posouzení, zda je skutečná a zda povede k jeho nápravě. Dle názoru odvolatele pak zákonná úprava nevyklučuje ani možnost projednání přestupku s přestupcem telefonicky, jakož i vyslovení domluvy po telefonu. Pokud okresní soud v souvislosti s rozhodováním o jeho vině v tomto bodě poukázal na některá rozhodnutí Nejvyššího soudu, má odvolatel za to, že tato se nevztahují na nyní projednávaný případ, který je nezbytné posuzovat odlišným způsobem. Za nesprávný považuje odvolatel taktéž názor

obžaloby obsažený v závěrečné řeči státního zástupce, že vyřešení přestupku domluvou je možné pouze v případě ochoty přestupce zaplatit blokovou pokutu, jakož i názor, že v případě nezjištění přestupce se dokazování ani správní řízení neprovádí, a věc musí strážník městské policie přímo odevzdat příslušnému správnímu úřadu, když tento názor zcela opomíjí běžný postup spočívající v zanechání za stěračem vozidla přestupci výzvy, tzv. parkovačky k dostavení se na úřadovnu obecní policie, kde v případě jeho doznání se běžně přestupek řeší uložením blokové pokuty nebo domluvou.

Pokud se jedná o tyto odvolací námitky vztahující se k jednotlivým skutkům rozvedeným v bodě V.1-8, považuje krajský soud ve shodě s nalézacím soudem, pokud se jedná o možnost vyřešení přestupku domluvou, za podstatnou úpravu obsaženou v ust. § 84 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích, které stanoví základní podmínky pro takový postup, jímž je spolehlivé zjištění přestupku včetně přestupce, osobním projednání spáchání přestupku strážníkem městské policie s přestupcem, jakož i přijetí závěrů, že pro nižší závažnost přestupku není nutno v daném případě pokutu uložit.

V dané věci je nezbytné vycházet z její podstaty, která spočívá v tom, že obžalovaný vytýkaným jednáním postupoval v rozporu s podmínkami stanovenými ve výše uvedeném ustanovení zákona o přestupcích, když přestupce v případě V.1-7 nebyl na místě zjištěn a byla proto na vozidle zanechána výzva k dostavení se na služebnu městské policie k projednání přestupků. Jak bylo provedeným dokazováním zjištěno, obžalovaný následně poté, co mu nějaký známý zavolal, se do věci vložil, a na požádání o vyřízení věci přestupku svého známého, případně zprostředkovaně další osoby, aniž by byl zjištěn spolehlivě přestupek a aniž by sám obžalovaný cokoliv zjišťoval, zejména s přestupcem osobně jednal a aniž by mu skutečně osobně domluvil a vytkl jeho protiprávní a jednání a věc tak vyřídil v souladu s § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, tak pouze ze známosti, z protekce a klientelismu, informačním systémem městské policie nechal zaznamenat či sám zaznamenal, že přestupek byl vyřešen domluvou, ačkoliv se tak ve skutečnosti nestalo. Takové vyřízení věci obžalovaný pouze fingoval a ve skutečnosti přestupek nebyl nijak řádně projednán. Krajský soud v této souvislosti musí ve shodě s nalézacím soudem konstatovat, že obžalovaný takovým jednáním porušil nejen uvedené ustanovení zákona o přestupcích, ale zároveň i další zákonná ustanovení, jak jsou rozvedena ve skutkových větvích rozsudku pod bodem V., z nichž vyplývá, že strážníci městské policie musí dodržovat základní zásady činnosti správních orgánů, jednat a rozhodovat nestranně a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování. Taktéž jsou povinni zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, zejména nezneužívat informací nezbytných v souvislosti s výkonem zaměstnání ve prospěch vlastní nebo nikoho jiného. Lze taktéž souhlasit s názorem státního zástupce, že tyto zákonné povinnosti musí být dodrženy i v rámci projednávání přestupku, včetně jeho vyřešení domluvou. Taktéž je možno se plně ztotožnit i se soudem přijatým závěrem na základě provedených důkazů a vyhodnocení důkazní situace, že obžalovaný Ing. Milan S. jednal v rozporu s § 2 odst. 2,4 a § 3 a § 7 odst. 1 správního řádu, neboť překročil rozsah svých pravomocí a jednal způsobem, který není upraven zákonem, čímž porušil zásadu legitimního očekávání, neboť nemůže být brán za legální postup, že v případě kohokoliv, kdo spáchá přestupek

a zavolá řediteli městské policie, bude tento vyřízen bez projednání, bez doznání, bez skutečného osobního vytknutí domluvou, pouze tak, že v informačním systému bude vyznačeno vyřízení věci domluvou, popř. nedojde k postoupení věci správnímu orgánu k projednání, jak bylo původně strážníkem rozhodnuto. Tento postup obžalovaného pouze u vybraných jedinců, kteří se s obžalovaným znali, popř. byli s ním zkontaktováni prostřednictvím další osoby, je výrazným příkladem klientelismu a protekcionismu u vybraných jedinců a podstatnou měrou narušuje důvěru občanů vůči strážníkům městské policie, jakož i důvěru v dodržování zákonů ze strany státních, jakož i samosprávních orgánů. Pokud obžalovaný v podaném odvolání poukazuje na názor úředníka Ministerstva vnitra ČR Ivana T., který si vyžádal a dle něhož je domluva ve své podstatě vyrozuměním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, že v dané věci prozatím nebudou prováděny úkony v rámci postupu před zahájením přestupkového řízení, a nebude uložena sankce v blokovém řízení, je nezbytné k tomu uvést, že ani tento názor na přijatých závěrech okresního soudu nic nemění.

Bez jakýchkoliv výhrad lze souhlasit s názorem státního zástupce obsaženým ve vyjádření k podanému odvolání, že jednáním obžalovaného tak došlo zároveň k porušení zásady legitimního očekávání, neboť je nepřijatelné, aby přestupce sám nebo prostřednictvím další osoby telefonicky kontaktoval ředitele městské policie a ten mu vyřídil přestupek způsobem, který je vytýkán obžalovanému.

Z provedených důkazů, zejména z výpovědí jednotlivých přestupců, obsahu záznamu telefonických hovorů a z prostorových odposlechů, z výpovědí strážníka H. a záznamů učiněných v informačním systému městské policie vyplynulo, že obžalovaný postupoval tak, aby věc byla nezákonně ukončena, nebyla dále v rozporu s původním záměrem strážníků městské policie projednávána a vůči přestupcům nebyly vyvozovány případné další důsledky, když navíc se až na případ V.8 jednalo o spáchání přestupku nepřítomným, a tudíž řádně nezjištěným pachatelem. Postup obžalovaného v jednotlivých případech, tak jak byl ustálen zejména realizovanými odposlechy prostřednictvím operativní techniky, svědčí o neúředním postupu obžalovaného, který bez dalšího věc vyřídil ve prospěch přestupců, čímž jim zajistil neoprávněný prospěch spočívající v jednodušším a pohodlnějším vyřešení situace bez nutnosti se dostavit do služebny městské policie či dokonce se hájit v rámci správního řízení.

Krajský soud se tak plně ztotožnit se závěry nalézacího soudu ve vztahu k rozhodnutí o vině obžalovaného Ing. S. v bodě V. až na závěr, že v případě nepřítomného přestupce se ihned věc odevzdá příslušnému správnímu orgánu, a pouze v tomto případě je nezbytné přisvědčit důvodnosti odvolací námitky obžalovaného ve vztahu k jednání pod bodem V.1-7, když bylo přehlédnuto, že nepřítomnému přestupci se na místě zanechává výzva k dostavení se na služebnu městské policie k podání vysvětlení. Tato skutečnost však nemá zásadní význam pro posouzení závadnosti jednání obžalovaného, jak byla důvodně dovozena nalézacím soudem. Učiněnou námitku obžalovaného však nelze vztáhnout na jednání ad V.8, kdy v tomto případě byl přestupce Petr M. na místě přestupku přítomen, napřed souhlasil s uložením pokuty v blokovém

řízení, a na základě intervence obžalovaného Tomáše M. s tím následně nesouhlasil a sám se domáhal postoupení přestupku k projednání správní komisi, čemuž obžalovaný Ing. S. svým protiprávním jednáním zabránil a bez řádného projednání věci s přestupcem a bez objasnění přestupku nechal vyznačit v informačním systému městské policie vyřešení přestupku podáním vysvětlení.

Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry okresního soudu o nepřijatelnosti vyřizování přestupku „po telefonu“ či prostřednictvím další osoby či dokonce domluvy osobně nepřítomnému přestupci. Odvolací námitky obžalovaného považuje v tomto směru za přinejmenším zcela nepřipadné a v rozporu se smyslem a účelem projednávání přestupku a jeho výchovného působení. Okresní soud se s touto argumentací obžalovaného plně vypořádal a v této části lze odkázat na jím přijaté závěry.

Pokud obžalovaný poukazuje na výpovědi strážníků H. a P., je v jejich případě zjevné, že se snažili svými výpověďmi u hlavního líčení obžalovanému pomoci, přesto jednoznačně a opakovaně potvrdili, že se s takovými způsoby vyřizování přestupku nesetkali, přičemž strážník H. u městské policie působil co by školitel a tento zároveň zpochybnil oprávnění obžalovaného jako ředitele městské policie k takovému postupu. Ani krajský soud tak neshledal jakýchkoliv důvodů nevěřit v tomto směru svědkovi H., že pod svým loginem napsal do informačního systému Radnice Vera v případě obžalovanému vytýkaného jednání ad V.1,4,6,7 vyřízení věci domluvou na přímý příkaz obžalovaného.

Pokud se jedná o další odvolací námitky obžalovaného, je v této souvislosti nezbytné opětovně odkázat na obsah telefonických hovorů mezi obžalovaným a svědkem Petrem J., e-mailovou korespondencí s přestupcem svědkem MUDr. Radovanem J., na obsah výpisů informačního systému Radnice Vera, jakož i výpovědi obou těchto svědků a svědka H., z nichž vyplynul průběh děje, jak je popsán ve skutkové větě ad V.6, přičemž je jako zcela nedůvodné vyvráceno tvrzení obžalovaného o vyřízení přestupku domluvou prostřednictvím e-mailové komunikace.

Obsah telefonického hovoru z 2.4.2012, jakož i e-mailu s obviněným Ing. Pavlem O., vyvrací taktéž obhajobu obžalovaného ve vztahu k bodu V.7 a s ohledem na rozsah a charakter obžalovanému celkově vytýkaného jednání nelze v tomto případě uplatnit zásadu subsidiarity trestní represe.

Nejmenších pochybností nemá odvolací soud ani v případě výroku o vině obžalovaného v bodě V.8, kdy pachatel přestupku byl na místě přítomen, svou vinu na spáchání přestupku doznal a byl ochoten pokutu zaplatit, avšak po intervenci spoluobžalovaného Tomáše M. svůj postoj změnil a tudíž věc měla být postoupena do správního řízení na Magistrátu města Frýdek – Místek. O nezákonné intervenci obžalovaného svědčí jak obsah prostorového odposlechu z jeho kanceláře, tak zejména obsah záznamu v informačním systému Radnice Vera a stejně tak obsah záznamu ze služby příslušného strážníka, kdy tyto listinné důkazy bez důvodných pochybností umožňují dospět

k závěru, že to byl obžalovaný, kdo dal pokyn strážníkovi Milanu P. ke skartování vypsání záznamu o přestupku a jeho ukončení vyznačením podání vysvětlení.

Ve vztahu k tomuto bodu (V.8) je nezbytné odmítnout i důvodnost odvolání obžalovaného Tomáše M., a to s odkazem na výpovědi strážníků H. a P., jakož i obsah záznamu prostorového odposlechu z kanceláře Ing. S., z níž vyplývá, že obžalovaný Tomáš M. si zde měl stěžovat na řešení otázky parkování v předmětné lokalitě a domáhal se projednání přestupku ve správním řízení. Obžalovaný Tomáš M. přes tento svůj původní záměr, kdy nebyl úspěšný se svou intervencí u strážníka městské policie, navštěvuje, jak vyplynulo z provedeného dokazování, jakož i z jeho výpovědi, ředitele městské policie se svou stížností na postup strážníků a dokonce činí nátlak na obžalovaného S., ředitele městské policie, prohlášením „že to musí pořešit s Ing. H.“, což byl vedoucí odboru dopravy Magistrátu města Frýdek – Místek. Spoluobžalovaný Ing. Milan S., který doposud dle prostorového odposlechu tvrdil, že věc by měla „jít“ do správního řízení, tak svůj názor náhle mění a uvádí, že pokud mu sdělí RZ, tak to ještě zastaví. Obžalovaný Tomáš M. pak diktuje spoluobžalovanému Ing. S. iniciály řidiče M. poté, co si je u tohoto přestupce telefonicky ověří. Obžalovaný Ing. S. pak od obžalovaného Tomáše M. zjišťuje vzhled strážníka městské policie, který M. pokutoval a M. sděluje, že se uvidí, že to vyřeší.

Obsahem tohoto prostorového odposlechu je tak vyvrácena verze svědků H. a P., že na služebně věc vzájemně konzultovali a poté strážník P. od uložení sankce ustoupil s tím, že o přestupek nešlo a v informačním systému Radnice Vera vyznačil ukončení věci podáním vysvětlení. Tento závěr o takovém způsobu vyřešení věci je i v rozporu s ostatními provedenými důkazy, o nichž se nalézací soud zmiňuje, a to zejména z výpovědi svědka P. o šetření přestupků na místě, ze zápisů učiněných v informačním systému Radnice Vera, jakož i ze skutečnosti, za níž došlo k pořízení zápisu o přestupku a jeho postoupení ke správnímu řízení. Z tohoto pohledu také připadá jako absurdní tvrzení obžalovaného Tomáše M., že spoluobžalovaného Ing. S. o přestupku informoval, přičemž předpokládal, že on jej bude řešit ve správním řízení a poradí mu pouze, jak postupovat. Pokud se jedná o tvrzení svědků H. a P. o okolnostech vyznačení v informačním systému závěru o vyřízení předmětného přestupku tzv. podáním vysvětlení, jsou tyto v jednoznačném rozporu s obsahem záznamu o prostorovém odposlechu kanceláře Ing. S., ale zároveň i v rozporu s obsahem záznamu ze služby ze dne 4.6.2012 a taktéž v rozporu se záznamem v informačním systému ze dne 24.4.2012, v němž byl napřed předmětný přestupek zapsán jako vyřízený domluvou a následně změněn způsob jeho ukončení na podání vysvětlení, což rovněž svědčí o účelovosti tvrzení obou svědků ve snaze pomoci svému nadřízenému, řediteli městské policie. Oba svědci nebyli schopni v průběhu hlavního líčení k těmto zřejmým rozporům sdělit logické vysvětlení. Dle názoru krajského soudu tak nebyly zjištěny žádné důvodné pochybnosti o vině jak obžalovaného Ing. Milana S. v bodech V.1-8 a obžalovaného Tomáše M. v bodě V.8.

Okresní soud se dostatečně zabýval i otázkou míry společenské škodlivosti jednání obou obžalovaných, kdy zejména v případě obžalovaného Ing. S., ředitele městské policie, důvodně poukázal na skutečnost, že tento měl být jako nadřízený ostatním strážníkům příkladem a přitom porušoval své zákonné povinnosti v rozsahu vytýkaného jednání, zejména pak rozhodovat nestranně, zdržet se všeho, co by mohlo ohrozit důvěru občanů v nestranné rozhodování a vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, přičemž zároveň překročil rozsah svých pravomocí, jakož i zásad legitimního očekávání, a porušil tak základní zásady demokratického státu, zejména svým klientelistickým a protekcionalistickým přístupem.

Závěr o vině obou obžalovaných je tudíž správný, když vychází z provedených důkazů, okresní soud se dostatečným způsobem vypořádal s námitkami obhajoby a své závěry odůvodnil dle požadavků § 125 tr.ř. i v napadeném rozsudku.

Odvolací soud neshledal pochybení ani ve výroku o trestech v napadeném rozsudku, jak byly uloženy okresním soudem obžalovaným Petru B., Tomáši M., Ing. Daliboru H., JUDr. Milanu P., Ing. Tomáši F., Ing. Radovanu H., Ing. Milanu S., Jaroslavu B. a právnické osobě ABM MORAVA, s.r.o. Soud I. stupně při ukládání jednotlivých trestů stanovil jejich druh a výměru v souladu se všemi hledisky vyjádřenými v ust. § 39 odst. 1 tr.zákoníku a mezi jednotlivými obžalovanými diferencoval s ohledem na jejich podíl a rozsah vytýkané trestné činnosti. Nalézací soud rovněž nepochybil, pokud s ohledem na dosavadní bezúhonnost všech obžalovaných, dobu, která uplynula od spáchání vytýkané trestné činnosti, jakož i skutečnost, že po celou tuto dobu se nedopustili další trestné činnosti, tak dospěl důvodně k závěru, že na jednotlivé obžalované je možno působit výchovnými tresty. Při stanovení výše uložených trestů pak přílehavě přihlížel nejen k rozsahu vytýkané trestné činnosti, ale i její závažnosti a důvodně zároveň stanovil, že účelu trestu bude dosaženo i kombinací podmíněných trestů odnětí svobody s uložením trestů peněžitých, jakož i trestů zákazu činnosti. Dle názoru krajského soudu právě kombinací jednotlivých druhů trestů je možno u všech obžalovaných dospět k závěru, že takto uložené tresty splní svůj výchovný účel a budou obžalované vést k tomu, aby se v budoucnosti vyhýbali páchání obdobné trestné činnosti. Ani krajský soud neshledal v případě obžalovaných Petra B., Tomáše M. a Ing. S. naplnění zákonných podmínek pro uložení již nepodmíněného trestu odnětí svobody a v případě prvních dvou jmenovaných ještě k jejich navýšení a v případě obžalovaného JUDr. Milana P. neshledal důvody pro navýšení uloženého podmíněného trestu odnětí svobody za současného zvýšení trestu zákazu činnosti, a u obžalovaných Tomáše M., Ing. Milana S. neshledal důvody pro navýšení uloženého peněžitého trestu s ohledem na sociální situaci, jak byla u jmenovaných ustálena. Dle názoru krajského soudu okresní soud při stanovení druhu a výše uložených trestů dostatečně přihlédl ke skutečnostem, o nichž se zmiňuje státní zástupce v podaném odvolání, byť se jedná o skutečnosti podstatnou měrou zvyšující stupeň společenské škodlivosti vytýkaného jednání. V této souvislosti krajský soud ve shodě s nalézacím soudem zdůrazňuje současný postih všech těchto obžalovaných, kteří, až na obžalovaného Tomáše M., v případě ztráty své bezúhonnosti přijdou o své dosavadní zaměstnání, což je pro ně taktéž citelný postih. Krajský soud má tak za to, že jednotlivé

uložené tresty a jejich výměry odpovídají jak povaze a závažnosti spáchané trestné činnosti, tak i osobním, rodinným, majetkovým a ostatním poměrům obžalovaných, jejich dosavadnímu způsobu života a možnosti jejich nápravy. Rozhodně nejde o tresty nepřiměřeně mírné a jen takové by mohly být za podmínek § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. rozhodnutím odvolacího soudu zmírněny.

Krajský soud se proto co do výroku o potrestání obžalovaných se plně ztotožnil se všemi úvahami nalézacího soudu, pokud se jedná o druhy a výši uložených trestů a na učiněné závěry v plném rozsahu odkazuje.

Jako nedůvodné odvolací soud vyhodnotil odvolací námitky státního zástupce Okresního státního zastupitelství ve Frýdku-Místku směřující do zprošťujícího výroku okresního soudu, když v případě obžalovaných Zdeňka V. a Mgr. Michala P., DiS. dospívá okresní soud důvodně k závěru, že žádnému z těchto obžalovaných nebyla prokázána účast na jednání obžalovaného Ing. Milana S. do té míry, aby bylo možno učinit nezpochybnitelný závěr, že Zdeněk V. měl u obžalovaného Milana S. úmyslně vzbudit rozhodnutí spáchat trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby ve formě návodu dle § 24 odst. 1 písm. b) k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku účinného do 30.11.2011 a aby v případě obžalovaného Mgr. Michala P., který měl dopředu vědět o klientelistickém způsobu řešení předmětného přestupku a mít na takovém způsobu řešení osobní zájem, být s tímto postupem ředitele městské policie dopředu srozuměn a z pozice nadřízeného obžalovaného Ing. S. v jeho jednání utvrzovat, tak mělo dojít ke spáchání účastenství ve formě pomoci k přečinu zneužití úřední osoby dle § 24 odst. 1 písm. c) k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku účinného do 30.11.2011.

Přes podezření vyplývající z prostorových odposlechlů, výpisu z telekomunikačního provozu a obdobného „modus operandi“ vyplývajícího z ostatních útoků obžalovaného Ing. Milana S. a naplnění znaků pokračujícího přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku účinného do 30.11.2011, zde není i dle názoru odvolacího soudu dostatečně silný a uzavřený řetězec důkazů opravňujících o vině obou obžalovaných rozhodnout. Z obsahu sdělení Ing. S. svému nadřízenému Mgr. Michalu P., že „to vyřídil V.“, řidiči Magistrátu města Frýdek-Místek, nelze žádným způsobem dovodit, aby Ing. S. Mgr. P. v této věci úkoloval či o ní měl minimálně dobré povědomí. Na základě této ojedinělé poznámky, a to ani v časové souvislosti se zjištěním přestupku a jeho zápisu do informačního systému Radnice Vera, nelze učinit dostatečný závěr, že Mgr. P. utvrzoval Ing. S. v jeho rozhodnutí trestný čin spáchat. S tímto logickým a dostatečně odůvodněným závěrem nalézacího soudu se krajský soud v plném rozsahu ztotožnil, a pokud se státní zástupce domáhá jiného výsledku po provedeném dokazování, je namístě připomenout, že pokud by se odvolací soud odchýlil od hodnocení důkazů soudem I. stupně, aniž by je sám opakoval či doplnil, ale také od právních závěrů z těchto zjištění vyplývajících, dopustil by se libovůle a zároveň tímto postupem porušil práva obhajoby obžalovaných, jak opakovaně judikoval i Ústavní soud.

Tvrzení státního zástupce, že obžalovaný Zdeněk V. vzbudil v řediteli městské policie rozhodnutí spáchat trestný čin a obžalovaný Mgr. Michal P. jej měl v tomto utvrzovat,

nebylo i dle názoru krajského soudu dostatečně a bez důvodných pochybností ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. prokázáno a v tomto případě je nezbytné hodnotit důkazní situaci ve smyslu zásady „in dubio pro reo“.

Ke stejným závěrům dospěl krajský soud i v případě zprošťujícího výroku u obžalovaného Ing. Michala Ž., u něhož okresní soud taktéž neshledal naplnění všech zákonných znaků účastenství ve formě návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 24 odst. 1 písm. b) k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a dle § 226 písm. c) tr. ř. jej obžaloby zprostil.

Okresní soud důvodně v tomto případě uzavřel provedení dokazování zjištěním, že byly opatřeny toliko nepřímé důkazy, které ve svém souhrnu netvoří jejich ucelený řetězec umožňující dospět k závěru o vině tohoto obžalovaného. Obžalovaný Ing. Patrik Ž. připouští, že pouze kontaktoval Ing. Miroslava H. s dotazem na formality postupu při vyřizování přestupku, aniž by cokoli konkrétního požadoval či naznačoval a opak mu prokázán nebyl. Takový závěr nevyplývá ani z prostorového odposlechu kanceláře ředitele městské policie. Dále lze přisvědčit obhajobě o absenci jakéhokoliv kontaktu tohoto obžalovaného s Ing. Milanem S. a konstrukce obžaloby o řetězení návodců neodpovídá definici této formy účastenství dle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Této skutečnosti si je vědom i státní zástupce, když v podaném odvolání se nově domáhá posouzení vytýkaného jednání jako pomoci k předmětnému přečinu dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Ani k takovému závěru nelze dospět po vyhodnocení časových souvislostí v záznamu učiněném dne 19.12.2011 v informačním systému Radnice Vera. Pokud odvolatel poukazuje na nezákonnost postupu při vyřizování předmětného přestupku, lze tuto skutečnost plně přičítat pouze obžalovanému Ing. Milanu S. a nikoliv obžalovanému Ing. Patriku Ž., v jehož případě nebyly prokázány konkrétní úkony, kterými by napomáhal nebo usnadňoval řediteli městské policie spáchání předmětné trestné činnosti. Navíc z výpovědi svědka Ing. Ivo K. vyplynulo, že mu měl obžalovaný Ing. Ž. do dvou hodin od převzetí předvolání na služebnu městské policie sdělit, že vše je vyřízeno, což také zpochybňuje argumentaci státního zástupce o časové návaznosti učiněných úkonů. Pokud státní zástupce poukazuje na existenci psychické pomoci ve formě utvrzování v předsevzetí spáchat trestný čin, ani v tomto směru nebyl opatřen a proveden žádný konkrétní důkaz umožňující takový kategorický závěr. Při absenci konkrétních důkazů nebyly zjištěny a objasněny ani žádné okolnosti a příčiny takového tvrzeného zprostředkování vyřízení přestupku ze strany náměstka primátora ve prospěch jemu neznámé osoby prostřednictvím služebního řidiče ve vztahu k podřízenému řediteli městské policie, na kterého se mohl přímo obrátit.

U všech těchto obžalovaných lze přisvědčit jejich obhajobě, že bez důvodných pochybností nebylo zjištěno, jakým způsobem a co měli po řediteli městské policie požadovat a zda měli dostatečné povědomí, jak měl být přestupek vyřizován. Při pouhé existenci prostorového odposlechu v kanceláři ředitele městské policie bez zachyceného slovního projevu druhého účastníka hovoru či dostatečné a odpovídající reakce odposlouchávané osoby nelze prokázat zejména existenci subjektivní stránky, která by obsahovala veškeré zákonné znaky a umožňovala u obžalovaných dospět k závěru o

jejich účastenství ve formě návodu či pomoci dle výše zmíněných ustanoveních trestního zákoníku.

Ve vztahu k v obžalobě zvolené právní kvalifikaci jednotlivých obžalovaných krajský soud zdůrazňuje, že návodce svým jednáním musí vzbudit úmyslně v jiném rozhodnutí spáchat trestný čin, čili jej k tomu navést radou, přemlouváním, rozkazem či jinou formou vyvolání rozhodnutí a návodce musí mít přitom určitou představu o činu alespoň v hlavních rysech, jež by opodstatňovala určitou skutkovou trestní podstatu a odpovídat tak za výsledek, který obmyslel. Naproti tomu pomocník musí jednat s vědomím, že alespoň objektivně podporuje trestnou činnost a musí vědět, že o trestný čin jde a o jaký. Napadený zprošťující výrok ve vztahu k obžalovaným Zdeňku V., Mgr. Michalu P. a Ing. Patriku Ž. je nezbytné posuzovat i v kontextu míry společenské škodlivosti vytýkaného jednání a v souladu se zásadou subsidiarity trestní represe, jakož i dle celkového dosavadního posuzování obdobného jednání jinými obecnými soudy, a to i z pohledu závažnosti předmětného přestupku v dopravě. Je přitom nezbytné z hlediska posuzování trestněprávní odpovědnosti přihlídnout i k celkové jejich dosavadní bezúhonnosti, ojedinělosti vytýkaného skutku, jeho závažnosti a okolnostem, za kterých měli jednotliví obžalovaní jednat včetně jejich pohnutky. S přihlídnutím ke všem rozvedeným skutečnostem pak dospěl okresní soud k odpovídajícím skutkovým zjištěním, jakož i příslušné právní kvalifikaci zprošťujícího výroku.

Naproti tomu k odlišným závěrům oproti rozhodnutí nalézacího soudu dospěl krajský soud ve vztahu k odsuzujícímu výroku (ad V.3,5) u obžalovaného Mgr. Michala N. a u obžalovaného Ing. Miroslava H. (ad V.4), u nichž z podnětu jimi podaných odvolání odsuzující výrok v celém rozsahu podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2) tr. ř. zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově na stejném skutkovém základě rozhodl u obou zprošťující výrokem dle § 226 písm. b) tr. ř..

Obžalovaný Mgr. Michal N. po celý průběh trestního stíhání popírá (ad V.3), že měl blíže nezjištěným způsobem vzbudit v řediteli městské policie rozhodnutí spáchat trestný čin a navíc že tento spoluobžalovaný měl tak činit na jeho žádost o vyřízení přestupku JUDr. H., a to bez projednání a uložení sankce. Ze záznamů o odposlechu kanceláře ředitele městské policie, na který okresní soud odkazuje, nic takového nevyplývá, stejně jako z již zmíněných listinných důkazů. Naopak z prostorového odposlechu vyplynulo, že Ing. S. již dříve se sám z jemu předložených informací (svodka) o předmětném přestupku dozvěděl a sám byl rozhodnut jej vyřídit bez řádného projednání zápisem v informačním systému městské policie způsobem vyřízen domluvou. Tuto skutečnost také v předmětném záznamu sděluje obžalovanému Mgr. Michalu N. bez toho, že by byla známá reakce odvolatele. Z takto provedeného a vyhodnoceného důkazu nelze při absenci jiných přímých důkazů dospět k jednoznačnému závěru o vině Mgr. Michala N. tak, jak je obsahem podané obžaloby.

Ve vztahu ke skutku V.5 odvolatel poukazuje na obsah výpovědi svědka Ing. H., který vznesl pouhý dotaz na ředitele městské policie, pokud se jedná o způsoby projednávání přestupků městskou policií a upozornil na nejednotnost přístupu strážníků k řešení obdobných přestupků, z čehož nelze dovodit trestněprávní odpovědnost odvolatele.

Z těchto skutkových zjištění nalézacího soudu při absenci dalších prokazatelných důkazů o vině odvolatele považuje krajský soud za nezbytné na základě vyhodnocení předmětného prostorového odposlechu jako stěžejního důkazu zdůraznit absenci předchozího povědomí o způsobu vyřízení přestupku Ing. S. a jeho úmyslu bez předchozího projednání a na základě pouhé intervence přestupek řešit v rozporu s citovanými zákonnými ustanoveními, tj. bez projednání přestupku s přestupcem a bez uložení sankce domluvou. Nelze tak dospět k odůvodněnému závěru, že obžalovaný Mgr. Michal N. v uvedeném telefonátu úmyslně vzbudil u obžalovaného Ing. Milana S. rozhodnutí spáchat předmětný trestný čin či jej v takovém rozhodnutí úmyslně utvrzovat, když další kontakty svědčící o takovém úmyslu mezi těmito obžalovanými prokázány nebyly.

Z takto zjištěných důkazů zejména obsahu prostorového odposlechu ze dne 25.11.2011 (záznam na č.l. 5391) a při absenci dalších prokazatelných důkazů svědčících o jakékoliv intervenci odvolatele nelze bez důvodných pochybností dospět k závěru, že obžalovaný Mgr. Michal N. v zaznamenaném telefonátu úmyslně vzbudil u obžalovaného Ing. S. úmysl spáchat trestný čin či jej v takovém rozhodnutí úmyslně utvrzoval a za takového stavu není možno jeho jednání posuzovat ve smyslu podané obžaloby. Stejně tak nelze dovozovat, že by byl Ing. S. konkrétním způsobem nápomocen k protiprávnímu jednání, nebo svou součinností umožnil spáchání předmětného trestného činu.

Pokud se jedná o skutek ad V.5, je vycházeno pouze z výpovědi svědka Ing. H., který však nepotvrdil, že obžalovaného o vyřízení přestupku způsobem popsáním ve výrokové části rozsudku kontaktoval, když uváděl, že se na něj obrátil jako na právníka a náměstka primátora s dotazem na jednotné posuzování problematiky parkování, kdy tomu odpovídá i obsah usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání z 19.8.2015 dle § 307 tr.ř. u obviněného Ing. H. Z těchto zjištění soudu za stávající důkazní situace rovněž nelze dovodit, že Ing. H. měl touto formou vzbudit v osobě odvolatele rozhodnutí spáchat trestný čin a následně tento úmysl řetězově přenést na obžalovaného Ing. S.

Krajský soud se také plně ztotožnil s odvolacími námitkami tohoto obžalovaného, pokud se jedná v obou případech o prokázání subjektivní stránky jemu vytýkané trestné činnosti, když ze značně zúženého rozsahu skutkových zjištění nelze existenci úmyslu ani jeho formy dovodit. Taktéž lze přisvědčit odvolacím námitkám obžalovaného ve vztahu ke zvolené právní kvalifikaci, pokud se jedná o naplnění zákonného znaku neoprávněného prospěch dotčené osoby, který měl spočívat v jednodušším a pohodlnějším způsobu řešení situace, ušetření času, výdajů či vyhnutí se případnému

postihu za přešupek s tím, že tento prospěch nebyl nijak výrazný, což je nezbytně vyhodnotit i v rámci posuzování míry společenské škodlivosti vytykánoho jednání, která není z pohledu ust. § 12 odst. 2 tr.zákoníku nijak vysoká.

Zprošřujícíím výrokem dle § 226 písm. b) tr.ř. rozhodl Krajský soud v Ostravě nově i v případě obžalovaného Ing. Miroslava H. (ad V.4 rozsudku), když shledal důvodnost odvolacích námitek tohoto obžalovaného v jím podaném odvolání.

Okresní soud v odůvodnění napadeného odsuzujícího výroku rozsudku poukazuje na výpověď obžalovaného Ing. Miroslava H. u hlavního líčení, v níž připustil, že se u obžalovaného Ing. S. informoval, jak by se daný přešupek mohlo či dalo řešit, avšak vyloučil vznesení požadavku na konkrétní způsob jeho řešení. V dalším nalézací soud poukazuje na obsah prostorového odposlechu kanceláře ředitele městské policie ze dne 19.12.2011 (přepis na čl. 5403), v němž Ing. S. přislubuje vyřešení přešupku Ing. Ž. domluvou, dotazuje se odvolatele na bližší údaje, zejména SPZ vozidla, datum a čas spáchání přešupku a uvádí, že potřebují něčí iniciály jako řidiče s tím, že se nemusí nikdo dostavit a následně, jak vyplynulo z informačního systému Radnice Vera, dává pokyn strážníkovi městské policie H. k vyznačení vyřízení přešupku domluvou, aniž by byl přešupek náležitě prošetřen a zákonným způsobem o něm rozhodnuto. Okresní soud z předmětných důkazů, zejména z prostorového odposlechu obsahu výpisu z informačního systému Radnice Vera a z výpovědi svědka Ing. Ivo K. usuzuje při možnosti více verzí události příčinu a okolnosti, které měly u ředitele městské policie iniciovat vytykáno způsob vyřešení přešupku v dopravě. Časovým souvislostem, které dle nalézacího soudu mají vyplynout ze záznamu v informačním systému Radnice Vera, odkázat na výpověď svědka Ing. K., týkající se skutečností sdělených obžalovaným Ing. Ž., jak o nich bylo podrobněji zmíněno tímto soudem v souvislosti s odvoláním státního zástupce v případě zprošřujícího výroku obžalovaného Ing. Patrika Ž. Z doslovného přepisu záznamu prostorového odposlechu taktěž nelze dovodit ani existenci subjektivní stránky vytykáno trestné činnosti, tj. minimálně srozumění s tím, že hlavní pachatel bude v důsledku jednání odvolatele postupovat nelegálním způsobem, kdy ani v tomto směru obhajoba odvolatele vyvrácena nebyla. Lze přisvědčit taktěž obhajobě tohoto obžalovaného, že z provedeného dokazování nevyplývala skutečnost, že předtím, než osoba, jejíž hovor byl zachycen v kanceláři ředitele městské policie, pronesla slova „normálně vyřešíme domluvou“, alespoň v hrubých rysech znala, jakým způsobem bude pachatel postupovat, že bude postupovat nelegálním způsobem a kdo vlastně bude přímým pachatelem. Taktěž v projednávané věci nebylo provedenými důkazy ustáleno, kdo měl být pachatelem a kdo účastníkem a v jaké formě a zda byl účastník s jednáním přímého pachatele postupovat protiprávně srozuměn. V ostatním i v této části lze z důvodu stručnosti odkázat na úvahy odvolacího soudu, vyslovené k předchozím zprošřujícíím výrokům.

Vzhledem ke všem výše rozvedeným skutečnostem bylo proto krajským soudem rozhodnuto tak, jak je v tomto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 20.6.2017

JUDr. Vladislav Topiarz, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Irena Juříčková